

ПЕТЪР ДЪНОВ

БЪЛГАРИТЕ

честна, характер, проклето, българите
народи от петмата раса
Училища и българите, притчи

АСБНА

ПЕТЪР ДЪНОВ

БЪЛГАРИТЕ

ПЕТЪР ДЪНОВ
БЪЛГАРИТЕ
Първо издание

© Издателство „Астрала“, 2009
ISBN 978-954-562-122-2

© Съставител *Свилен Чорбаджиев*
Предпечатна подготовка *Мария Найденова*

ПЕТЪР ДЪНОВ

БЪЛГАРИТЕ

София, 2009

СЪДЪРЖАНИЕ

НАРОДИ ОТ ПЕТАТА РАСА / 7

Същност / 9

Божествената власт / 17

Черти на отделните народи / 17

място / 29; характеристики / 32; народностни типове / 34; народност / 36; египтяни / 39; англосаксонци / 39; гърци / 46; славяни / 49

Евреи / 57

характер / 57; Обетованата земя / 70; Христос / 75

Война / 83

Избраният народ / 99

БЪЛГАРИ / 111

Методология / 113

Черният дроб и жлъчката / 119

Сатурн и Марс / 127

щедрост / 127; твърдост / 129; консерватизъм / 132; песимизъм / 134; рушителство / 137; трудолюбие / 142; чувство за време и пространство / 145; числа / 150; Любов към Бога / 153; други черти / 173; нрави и обичаи / 178; хранене / 183; окултно / 185

Българите и музиката / 203

мелодия и хармония / 203; кристално небе / 216

Държавата / 221

в очакване на Месия / 221; политикани / 236; патриотът / 237

Божественото / 241

името „българин“ / 241; земята / 244; Рила и Олимп / 246; богомили / 252; Бялото братство и

българите / 257; учениците / 271; Учителя и българите / 278
Притчи / 307
будност / 307; женени / 327; свободни / 346

**НАРОДИ ОТ ПЕТАТА
РАСА**

Същност

От памтивека в човешките общества са съществували четири учения, всяко от които се отличава със свое разбиране за света и човека, за отношенията на хората едни към други, за обществен строй и държавен ред. За да употребим по-съвременни названия, ще наречем тия четири учения клерикализъм, милитаризъм, капитализъм и социализъм. Знайно е, че обществото в браминска Индия се е делило на четири касты, четири съсловия – брамини или жреци, военни, търговци и занаятчии. Тия съсловия са образували строго затворени системи – забранени са били по-тесни родствени връзки на висшите съсловия с нисшите. Това са не само четири обществени школи, през които е минало човечеството от древността до днес, но те са и четири общи психологически форми, които са действали и действат в съзнанието на обикновения човек. Дори в течение на 24 часа човек ту е „клерикал“, поддържащ господството на духовенството, ту „социалист“. Тези четири течения имат дълбоки психологически корени в душата на човека, чийто живот засега се развива в този кръг. Затова те упорито присъстват и непрекъснато се трансформират в обществения живот на народите. Източникът им в душата на човека е още по-дълбок – той се крие в първоизвора на космичните сили.

Има три порядъка: идеален, реален и материален. Към първия принадлежат: Бог, Природа и Човек. Към втория спадат: народ, държава и личност. Към третия спадат: мозъчната, симпатичната, дихателната и хроносмилателната система.

Българската държава е външната страна на българския народ. Тя съдържа всички възможности, в които той може да се прояви. Държавата е отличен институт,

който спомага за външните и вътрешните условия на българския народ да подобри отношенията си към другите народи. Българската държава е едно благо за народа.

Религията представлява вътрешната връзка на човека, която той има с Божествения свят и има за задача да възстанови човешките чувства и постъпки и го държи във връзка с Божественото в този живот. Да обича Бога, ближните си, народа си и да почита и уважава всичко онова, което Бог е създал за благо на човека.

Армията е орган на държавата за запазване на народа и за поддържане на порядъка на държавата.

Семейството е образ какъв трябва да бъде народът, каква трябва да бъде религията и държавата.

Бащата и майката са образ на ония, които ще бъдат бъдещи управници на държавата.

Частите в тая първоначална клетка са разпределили труда си: едни от тях са образували храносмилателните органи, други – дихателните, трети – мозъчната система, четвърти – симпатичната нервна система, пети – мускулите и лигаментите и шести – костите, и ние имаме по тоя начин появяването на съвременния човек в сегашната му форма. Тази същата клетка, частите на която така са разпределили труда си, и сега още поддържа същия ред на нещата и превежда човешкия организъм в по-висока форма. Тя именно е първоначалната монада, която е организирала цялото колективно човечество. По същия начин в него са се явили разните съсловия, които работят специално за образуването на разните органи на човечеството: всички онези, които обработват земята и онези, които разпространяват човешките произведения, образуват стомашната му система, те доставят соковете. А всички онези, които се борят за благо на човечеството, организират мускулите и костите, значи въдворяват реда в този организъм, за да може да

се държи на краката си и да работи с ръцете си, са емблемата на човешката воля. Бащите, майките, свещениците, учителите, писателите и моралистите организират мозъчната система, а братята, сестрите и приятелите образуват съединителните връзки между мозъчната и симпатичната нервна система и пр. Така става ясно, че физическият свят има най-простите движения, след него иде процесът на появяването на жизнения принцип, на чувствата и най-сетне появяването на мисълта.

И така, целокупното човечество, т.е. сборът на всички индивиди, представлява дефинирането на първоначалната монада, която е минала през всичките състояния и е образувала всичките сегашни форми. Всяка форма представлявала и начин за проявлението на нейната енергия в областта на физическия свят, на жизнения свят (свят на силите), на чувствения и на мисловния. Расите, народите, обществата, домът, индивидът – всички са тясно свързани помежду си. Туй, което става в расата, става в по-малък размер в народа; това, което става в народа, става в по-малък размер в обществото; това, което става в обществото, става в по-малък размер в дома, и това, което става в дома, същото става в по-малък размер в индивида.

Развитието на един народ зависи от развитието на душите, които го образуват. Народът сам по себе си като колективна душа не съществува. Хиляди и милиони души се събират в едно цяло, избират една душа, в която те се обединяват. Тези души някой път съставят един народ, а някой път съставят един човек. Следователно, един народ може да го турите в едно тяло, а някой път може да го турите в милиони тела. Вие нямате идея какво нещо е народ и какво нещо е индивид. Народът е разширен човек и човечеството е пак един човек. Всички тези народи са разширени в цялото човечество. И цялата вселена е пак разширен човек. Човек е цялата вселе-

на в себе си. Един човек представя цялата вселена в себе си.

Съвременните хора поддържат духа. Що е един народ? Един народ е една велика душа, един велик дух, в един народ има едно велико сърце, един велик ум, всичките свързани заедно. Всичките хора, които образуват този народ, са малки клетки. Ако не са свързани с тази Първична причина, да живеят, какво бъдеще може да има един народ?

Колкото един народ е на по-високо развитие, по-добре е организиран неговият мозък в правия смисъл, според ония правила, според ония закони, които съществуват в природата. Защото аз не считам живота произволен. В света има една правова държава, има свършени хора, от които ние може да черпим.

Като не познават себе си, нито познават силите, които се крият в тях, хората се оплакват от условията, от обстоятелството, в което живеят, от народа и пр. Те не подозират, че като творци, като хора със способности те могат да излязат над всички условия, над всички среди и да живеят както разбират. От кое общество се оплакват? Събрали се 20–30 души на едно място, не се разбират помежду си и се наричат общество. Под думата „общество“ ние разбираме сбор от хора, които се разбират, които живеят в мир и съгласие помежду си. Възвишените и високонапредналите хора представляват духа на обществото, добрите хора представляват душата на обществото, а обикновените хора представляват тялото на тази душа. Ето защо, когато говорите за дадено общество, трябва да имате предвид за какво се произнасяте: за духа, за душата или за тялото на това общество.

Под думата „народ“ аз разбирам съзнателното, а не

масата. Туй възвишеното, благородното, това, което мисли, което чувства, това, което действа, това е народът. Кой беше бащата на еврейския народ? Авраам. Кой е праотецът на българите? Българите не го знаят. Българите нямат един Авраам, който ги е създал. Дръжте се за първия Авраам. Ще кажете, че Бог е нашият Баща. Щом е тъй, щом вярвате в това, и аз се радвам.

Аз под думите „всичкия народ“ не разбирам тълпата, масата. Така може да говорите вие за някое стадо животни, но когато се отнася за народа, се разбира най-разумното. Ако вие не внесете тая идея в ума си, създавате най-голямото нещастие в света.

Трябва да се проповядва, че славата на един народ или на една държава зависи от добрите, от благородните хора в нея.

Бъдещето на един народ зависи от дейността на духовните хора в него. Величието на един народ се дължи на неговите морални сили, на неговите високодуховни, просветени хора. Величието на един народ се дължи на неговите вътрешни идеали, които се прилагат в обществения и политическия живот. Добрите, разумните хора в една държава представят ядрата на нейния вътрешен живот. Те са спасители на своя народ, така и на цялото човечество.

В какво седи величието на всички народи? В техния дух. Величието на всички народи седи в душите на техните велики хора. Величието на един народ седи в сплотяването на всички хора в този народ. Тъй трябва да се възпитават всички народи.

Всеки народ, който гони избраниците, които Бог е пратил, няма успех. Всеки човек, който гони своите хубави

мисли, всеки човек, който гони своите хубави чувства, всеки човек, който гони своите хубави постъпки, той няма бъдеще. Законът е такъв. Това е религия. Трябва да се научите как да живеете.

В какво седеше юначеството на Дан Колов? Той дигаше борци по 100 килограма с ръцете си и ги блъскаше в земята. Дойде охтиката, блъсна него в земята. Отиде Дан Колов. Българинът е направил погрешка във физическо отношение, затова отиде Дан Колов. Когато в един народ започнат да измират хората, които носят интелигентност, после хората, които носят доброта, после хората, които носят сила, това показва известни погрешки на този народ. Сега Дан Колов се замества с друг Дан Колов в музиката. Сега той изскочи и уравнилеси. Той се нарича Мазаров.

С какво се прочу Гърция? С Питагора, със Сократа, с Платона, с Аристотеля. Извадете вие Питагора от нея, извадете Сократа, извадете Платона, извадете Аристотеля, какво ще остане от гръцката култура? В нея има и хора на красноречието. Най-после с какво се прослави еврейският народ? С Христа, с пророците. Извадете Христа, извадете пророците, какво ще остане от еврейския народ? С какво се слави еврейският, френският и германският народ? Със своите велики хора.

Аз съжалявам един народ, който има криви хора. Във всеки един народ в света, който и да е, всички хора трябва да бъдат прави, всички трябва да бъдат хора на Любвта. Това е патриотизъм. Другото е кудкудякане.

Светът се нуждае от работници. От майките се изисква работа, от бащите се изисква работа, от синовете се изисква работа, от дъщерите, от учениците се изисква работа, от учителите се изисква работа. По кой начин

ще дойде? Казвате: ще го създаде народът. Не си правете тия заблуждения! Народът е една нива – каквото сееш, това ще израсне. Ако сееш най-доброкачествените неща, те ще израснат.

Нещата в света стават бързо, когато се кооперират колективно 10, 20, 100, 1 000, милиони хора, един народ – и работата върви. В живота, когато се кооперират хората, работата върви. И в Небето, и в невидимия свят се кооперират, и ангелите се кооперират, и светлите духове – и работите вървят.

Няма същество в света, което да не е под влияние на личния, индивидуалния егоизъм. Следователно всяко същество разглежда нещата само от свое гледище. И когато хората говорят за някакъв си морал и закон, туй е по отношение само на техния личен егоизъм. Рядко се срещат хора, които истински разсъждават. Ако разглеждате света от единия до другия край, вие ще видите навсякъде закона на насилието, който произтича от егоизма на човека. Той сам го създава.

Та, сега ние търсим причината на злото в света. Откъде е дошло то? Много просто – от личния егоизъм на човека. Ако се освободим от него, ще влезем в колективния егоизъм. Може да се съберат 100 – 200 – 300 и повече хиляди хора на едно място, но при този колективен егоизъм, който съществува между тях, никакъв закон не можете да приложите. Ето, има Общество на народите създадено, но всички партии, всички общества, които съществуват в държавите, имат за принцип личния егоизъм. Той е основата. И ще видите, около него има неща привидни, уж за човечеството, за морала и за свободата, но всички имат за задача служене на личността на човека.

В сегашния обществен строй личният морал седи по-

високо от обществения. В лично отношение хората са много по-добри, отколкото в обществено. Лично хората постъпват много по-справедливо, отколкото народите един спрямо друг.

Тогава аз привеждам закона: всеки един човек, вземете в най-малък размер, е отговорен за своята съдба. Той не е отговорен за онова, което става в света, за него той не може да бъде причина, но за малкото отклонение, за малкото зло, което е направил, той е отговорен. Има и някои странични външни влияния, но за създаването на най-малкото зло той си е причина. Следователно той е в състояние да изправи това положение.

Всеки един човек сам се разрушава и сам се въздига. Всяка държава сама се разрушава или въздига. Това е велик закон в природата, който регулира нещата.

С принципите, които сега държавите прилагат, по който начин не може да се подобри икономическото положение. Всякога в механичните начини има скрито едно противоречие.

Божествената власт

Всичките хора, миналото представят човешките народи. Бъдещето представя възвишените същества, духовете, а настоящето, това е Бог. Тъй както сега живеете, то е Бог. Вие в Бога живеете. Сега мнозина казват: какво ще бъде със света? Настоящият свят ще бъде точно това, което Бог е определил. То е Негова работа. Ще има ли мир? То е Негова работа. Ще воюват ли хората? То е Негова работа. Ще се бият ли? То е Негова работа. Ще се обичат ли? И то е работа на Бога, не е ваша работа. Всичките тия народи и хората решават един въпрос, който не се отнася до тях. Искат да уредят света сега. Ще видят доколко могат да го уредят. Тъй както искат да го уредят, не се урежда. Човек иска да уреди живота си, като яде. Той се заблуждава. Защото в яденето, колкото е възможно да живееш от яденето, толкова и от яденето ще умреш. Казват: гладни ще умрем. Но и сити ще умрете. Някой казва, че без парички е голямо страдание. Но и с парите пак страдание ще имаш.

Като четете Библията, ще видите, че и там още е писано, т.е. предсказано е какво ще се случи на сегашните народи. Аз няма да ви тълкувам какво е писано, но като четете, сами ще видите какво ще се случи със сегашните народи. Писано е за Англия, за Франция, за Италия, за Русия, за Япония, за всички големи и малки народи.

„И знаем, че Неговата заповед е закон вечен.” (Ев. Йоана – 12; 50)

Понякоя път и аз се опасявам да говоря много за истината. Човек, когато говори, трябва съзнанието му да присъства, понеже не сте само вие, които ме слушате. Моята мисъл и чувства произвеждат известни пертурбации вътре в самата природа, могат да вървят или в

хармония, или в дисхармония с нея, могат да вървят или към Бога, или вън от Бога и следователно можем да образуваме два процеса: единият процес, който разрушава, а другият, който гради. А процесът на разрушението води към смърт, в него няма никаква култура. Само процесът, който съгражда, е Божествен процес. И следователно, ако вие не сте готови да зачитате Божествения закон, във вас са заработили тези сили, които ще разрушат не само вас, но и от вашите деца, пари, къщи ни помен няма да остане след няколко поколения. Защо? Защото не сте разбрали живота си, не сте го съградили върху този велик закон, който определя каква може да бъде истинската форма на онзи живот, който е вечен. Сега вие ще вземете само отрицателната страна. Това не е догма, но показва как законът работи.

Този закон, Божественият, може да се изяви по три начина: като един механически закон – като колело, щом те хване с един зъбец, ще те разкъса. Може да му се молиш, но той няма съзнание. Обаче понякога път при това колело може да има някое разумно същество, което го регулира, и ти като му се помолиш, щом те хване зъбецът, то спира движението на колелото. То ще ти каже: „По-далеч стой от колелото!” Ние, съвременните хора, сме нахълтали в един свят, дето всички колелета са механически, без да има кой да ги пази. И всеки един, който минава покрай тия колелета, очите му трябва да бъдат отворени на четири страни. Излизаш от дома си, трябва веднага да бъдеш скачен с невидимия свят, умът ти да бъде скачен с Бога, в душата си да бъдеш изправен. Някои хора казват: „Няма нужда да сме скачени!” Но на съвременните народи, които отстъпиха от този закон на разумност, подобри ли се животът? Какво ли не говориха, какви ли не комбинации правиха, какво ли не писаха, но не намериха онзи закон, чрез който този велик принцип би могъл да се изрази. Този принцип

вътре в себе си не търпи насилие. Когато се изрази във всички форми, той ще действа за всички, но не може да има дисхармония.

Ние казваме: „Господ ще уреди света”. Хората от света казват: „Ние ще уредим света”. Други казват: „Управляващите ще уредят света”. Ние все чакаме да се уреди светът. Той се урежда постепенно, не че не се урежда, аз зная това, само че нашият живот, сегашният, индивидуалният живот до известна степен остава неуреден. Най-важното при сегашните условия е душата на човека.

Всяка разумна власт е от Бога дадена.

Бог е, Който има власт да смени едно управление. Хората правят погрешка, когато искат да сменят Божественото управление. Бог е единственият, Който изпраща да се смени управлението на всичките народи, понеже всяка власт е дадена от Него. Всеки един народ, за онава, което му е дадено, отговаря пред Бога. Властта, която имате във вас, е Негова.

Народ, в който вярата, знанието и Любовта отслабват, идва в упадък. Под „култура” аз разбирам известно познаване на Бога. Всички хора, семейства, общества и народи, които са умни, добри и силни, ще имат Божието благословение.

Само тоя народ може да стане велик, който вярва в Бога и изпълнява Неговата воля. Когато един народ има Любов в себе си и готовност да се жертва за великата правда, той всякога побеждава.

Днес в Америка, в Англия, в България, навсякъде другаде са турили паметници, статуи. На кого? На този, който е подигнал Англия, Америка, България. Още на

кого? На тия, които са погинали за отечеството си. Това са само лъжи! Онзи, който е подигнал света, това е само Божественият Дух на Любовта. Ние можем да турим статуята на когото искаме, но това са само идоли! И доколкото зная аз, когато турим статуята на някой умрял човек, това е статуя само от сълзи. Той постоянно рони сълзи от небето. Същото е и с образа на Христа. На външния образ на Христа всички се кланят, кръстят се и сълзи ронят, но никой не изпълнява Христовото учение. Какво се ползва Христос от този образ? Срамота е това! Днес Христос ще дойде с множество ангели и ще повика тия, които познават Истината. Още по-голямо е осъждането на хората, които казват, че знаят Истината, а не я изпълняват.

В Писанието се казва, че на небето има 24 старци, между които сега се готви да влезе още един, да станат 25. Те представят цели епохи. Когато човечеството довърши до края своята еволюция, ще мине през 7 епохи, с което ще образува един старец. Той ще бъде като началник. Той ще разполага с всичкото знание, с всичката свобода, с всичката сила, с всичката доброта на човечеството. Тогава всички хора ще дойдат при Него и Той щедро ще раздава. Така разглеждаме ние стария човек.

Съвременният свят се ръководи от едно общество, пак от хора, да не ви кажа ангели, от просветени хора от всички народи, които имат всичката обич към човечеството, към техните по-малки братя, които имат всичкото добро желание. Ден и нощ те мислят само, като спазват своята свобода, как да помогнат на човечеството по един правилен път с най-малките страдания. Не може да се избегнат страданията, които ще дойдат. Защото, ако тия хора не знаят да живеят, тогава в природата има и други закони на ограничения. Но те прибягват до закона на ограниченията в много редки случаи. Този въпрос тряб-

ва да се подемe научно от най-учените хора, от хората на изкуството от едната и от другата страна. Туй е една аксиома.

Аз говоря за онези хора в света, които трябва да се организират. Те са организирани. Не са само те хората, които вие виждате – те са само една малка част. Тук имаме близо 2 милиарда хора. Горе имаме от човешката раса повече от 60 милиарда същества, които са готови за работници. Тук, тези на Земята, са най-изостанали. Другите – в запас има 60 милиарда. Те казват: „Мир!“ Пък те решават. Вие ще кажете: „Къде са тия, на кое място?“ Питат ме мравите: „Къде са хората?“ Тук, на Изгрева, има няколко мравуняка и те ме питат: „Къде са хората?“ Казвам: „Тук“. „Ние не ги виждаме.“ Казвам: „Аз съм един от тях“. Казват: „А, ти си от тях? Ти си една по-голяма мравя.“

Във всеки един човек има един представител, който го представя пред Бога. Всеки един народ има един представител в събранието на Слънцето.

Съвременните хора искат да ни покажат, че в света има ред и порядък, има една власт. Има една земна власт, има и една слънчева власт. Слънцето е господар. Има едно слънчево народно събрание, с депутати. В туй слънчево събрание на Слънцето има представители от България, от Англия, от Германия, от Русия, от всичките други народи, които имат власт, имат по един депутат. Вие не знаете кой представлява българите на Слънцето. Попитайте един англичанин – и той не знае кой представлява англичаните на Слънцето. Попитайте един французин – и той не знае. Китаеца ако попитат, и той не знае. Вас кой ви представлява на Слънцето? Трябва да знаете, че има някой, който се застъпва за вас.

На Слънцето има няколко депутати българи и няколко депутатки българки, които представят България. На Слънцето има няколко българи студенти и студентки, изпратени там да се учат. Кой са те? Това е духовна тайна.

България е единствената страна на Балканския полуостров, която има представител в Божествения свят. Това е необикновена привилегия, но и голямо задължение. Ето защо българинът трябва да бъде крайно внимателен – на първо място в отношенията си с Божествения свят, след това – към народите и след това – към своя собствен народ. А това още значи: да погледне много отговорно към своята съдба. Благословието от „горе“ трябва да бъде оправдано. „Българин“, в космичния смисъл на думата, е човекът на Духа. Оттук, съвсем неслучайно България е средище на духовен подем – извор на идеи, люлка на новото учение. Ако богомилиите успяха да раздвижат европейските народи и да внесат необходимото просветление, то сегашните българи имат не по-малката задача – да поднесат на човечеството най-високия идеал – Любов към Бога.

В Божествения свят Слънцето грее всякога и осветява всеки, който иска да са ползва от него. Сега аз говоря за онези българи, които са в Божествения свят. Има българи и в духовния свят. Когато се намерите в известно затруднение и не можете сами да си помогнете, обърнете се към българите от духовния свят, те ще ви помогнат. Ако и те не могат да ви помогнат, обърнете се към българите в Божествения свят. Те непременно ще ви се отзоват. Пожелавам ви сега, като българи, да бъдете образец на всички народи.

Не зная какво мислите за Слънцето, но това Слънце ще задигне тази година повече от 40 милиона хора. Да-

ли вярвате в това, безразлично е. Но казвам, че е така. Всяка година, и без война, отиват 35 милиона хора, но тази година ще отидат още 5 милиона души. Ако тази година хората не постъпят според законите на Любовта, на Мъдростта и на Истината, още 5 милиона души ще заминат за онзи свят. Сега, вие ме питате какво ще стане с войната. И аз ви питам: какво ще стане с войната, която вие водите? Как ще се примирите? Ако сте англичанин, как ще се примирите с германците? Ако сте германец, как ще се примирите с французите?

Днес всички сте във война. Едни сте във война със себе си, други – във война с ближните си, а трети – във война с Бога. Вие воювате на три фронта. Мислите ли след това, че няма да има контрибуция? Ще има. Ако се съгласите да се примирите, няма да има война, няма да има и контрибуция. Ако не се примирите, ще има война, ще има и контрибуция. Войната трябва да престане. Ние искаме да завладеем Земята, да станем нейни господари, че и Господ да ни се подчини. Тази е амбицията на съвременните хора. Хубава е тази идея. За да стане това, ние трябва да направим една вселена, както Бог е направил, и тогава да Го повикаме да живее в нея. Без да могат да направят това нещо, хората, тия малки същества като комари, искат да заповядват. Каквото кажат, да стане. Те ще разправят за своите далнобойни оръжия. Знаете ли колко хиляди години комарът е мислил, докато си създаде това жилище?

Всичко в света е целесъобразно. На една война причините са далечни. Тази война, която сега става, тя не е от сега, от хиляди години е замислена. За тази война хиляди години са мислили тези, които са я образували, те са се въоръжавали хиляди години. Виждате онази организация, онзи гениален ум на тия хора, този план, който са направили. Картечници, пушки, топове, снаряжения, милиони хора са наредени в позиция как

да се бият, аероплани, на тяхното бойно поле са впрегнали всичко на работа. Казват: „Да направим война!“ Войната е едно забавление на възвишените същества. Те си правят една играчка, с която разиграват хората на Земята. Ние, хората на Земята, мислим, че сме нещо. Писанието казва, че всички народи пред Господ са като нищо. Даже в старо време чрез пророците Господ казва: „Като вдигате шум, не съм ли аз грънчар, вземам от тази кал и правя, каквото искам. Какво дигате шум? Ще мълчите! Каквото направя, ще направя. Каквото няма да направя, няма да направя. Вие няма да си давате мнението.“ Ние имаме право само върху себе си да направим някакъв опит. Да кажем, дойде някой стражар и ви арестува. Този стражар няма омраза към вас. Казва: „Заповядаха ми, нямам нищо против вас, но ми заповядаха да ви арестувам”.

Днес нито демократите са на права страна, нито утилитаристите. И едните, и другите защитават своите интереси. Трябва да дойдат такива хора, които да защитават интересите на цялото човечество, на народите, но във връзка едни с други. Ако е добре на всички народи, ще бъде добре и на всеки народ отделно. Ако един народ мисли да е добре само на него, той е на крив път. Както е изключена възможността един човек да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни, така е изключена възможността един народ да бъде щастлив, а другите да бъдат нещастни. Това ще се опита. Всички народи трябва да залегнат едни за други. Благодарете, че има един възвишен свят над хората, който управлява народите. Ако остане на народите на Земята сами да се управляват, светът моментално би изчезнал. Този свят е невидим, но той е пълен със същества, умовете на които са отворени. Този свят разполага с такива грамадни сили и възможности, каквито хората не могат да си въобразят. Този свят е вълн и вълне в нас. Ако би пожелал, той може

да приспи съвременното човечество и да го направи безопасно. Но какво ще постигне с това приспиване? Разумният свят иска по-скоро да убеди хората, да ги застави да мислят по друг начин, отколкото да ги приспива. Ако е въпрос за крайни мерки, като стане нужда, той може да ги приспи, но като ги приспи, трябва за започнат отново. С това нищо не се постига.

Ако Бог е ваш Баща, какво има да се смущавате? Той е направил цялата вселена, Той е създал Слънцето, Луната, звездите, Той всичко е наредил. Някой път вие сте паднали духом, смущавате се и казвате: „Как ще стане тази работа?“ Тогава казвам: щом се смущавате, отношенията с Баща ви са малко нарушени. Ако аз любя баща си, между баща ми и мене не може да се яви никакво нарушение. Неговото сърце всякога ще бъде за мене отворено. Понякога земният баща е егоист, но и земният син е егоист. Значи, егоизмът е влязъл в този дом. На егоизма трябва да се даде подобаващо място. Човек, който от сутрин до вечер мисли само за себе си, той нищо не може да постигне. Мислете за Баща си и бъдете полезни за всички. Като не можете да постигнете нещо, мислете и за себе си, но гледайте да бъдете полезни и на вашите ближни, да изпълните волята Божия, да имате една светла и хубава идея.

Не е количеството, което прави величието на народите, а качеството. На всеки народ, който не иска да служи на Бога, ще му се отнемат благата и ще изчезне от Земята, ще бъде разпръснат като еврейския народ.

Величието на един народ е в служенето на Бога. Тогава този народ е силен и никоя сила не може да му се противопостави. Той всякога и при всички условия е победител. Той разполага с неизчерпаеми Божии блага.

Напредналите същества, които идат отгоре – предци-

те на човечеството, ще помагат на онизе народи, които добре слугуват на Бога, а на тези, които не искат да слугуват, няма да им се помага.

Всеки народ трябва да слугува на Господа. Това е новото в света, това е бъдещето на всеки народ. Народ, който не служи на Господа, ще плати. Българският народ не е пратен да работи за велика България, а е пратен да изпълни волята на Бога, да служи на Бога. Няма да има вече велика Сърбия, велика България, велика Русия, велика Германия, велика Англия и пр. Нито една велика сила няма да има, а ще има народи, които служат на Бога, т.е. които следват Божиите закони. Всеки народ, който служи на Бога, ще има Божието благословение, ще получи големи блага, ще бъде напреднал народ.

Всеки народ трябва да служи на една велика идея, или казано в духовен смисъл: всеки народ трябва да обича Бога и Нему да служи. Той трябва да има за Бога ясна представа, да Го чувства в душата си и да не мисли, че Бог живее някъде на небето.

Аз казвам: мирът иде отгоре. Идат щастливите години, когато Бог е определил да опита съвременното човечество. Бялата раса се намира на едно голямо изпитание. Аз желая доброто на всички народи. Нека англичаните покажат своята човещина, нека англичаните покажат своето благородство, нека англичаните покажат своята разумност и доброта. Нека германците покажат своята човещина, нека германците покажат своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека русите покажат своята човещина, своето благородство, своята разумност, своята доброта. Нека американците покажат същото. Всичките народи да покажат същото и мирът ще дойде. Ще имат едно благо, което никога не са имали

в света. Ще опитат новото, което Бог им дава. Не искам да кажа, че нямат.

Ако това не го направят, Господ ще ги приспи, ще приспи онези народи, които не са изпълнили волята Божия, ще ги принесе в един друг свят и на мястото им ще тури други. Ще кажете: „Как да го разбираме?“ Разбирайте го, както искате. Ако аз имам един син, баща съм, и ако той не иска да изпълни волята ми, ще взема, ще го приспя, ще го изпъдя, ще взема сираче да изпълни волята ми. Този, който изпълнява волята ми, той ми е син. Бог иска народите да изпълняват Неговата свещена воля. Благороден е онзи народ, който изпълнява волята Божия.

Защо сте дошли на Земята? Да развиете вашето радио, да може да се съобщавате с Невидимия свят, че всеки ден всеки от вас по апарата да има съобщение. Ако не можете вие сам, съюзете се двама, трима, религиозните общества се съединяват, вярват в Бога. Едно религиозно общество може да се съобщава. Българският народ, и всеки народ трябва да има радио. Българският народ, английският народ, величието на един народ седи в радиото, с което може да се съобщава. Еврейската история е пълна с такива примери. Когато те се обръщаха към Бога, Бог им пращаше помощ. Христос казва: „Когато се намерите в трудни времена, не мислете какво ще каже Отец ваш, дайте съобщението“.

Казвам: когато се говори за богатството на един народ, трябва да имаме предвид посоката на силите, които функционират в него. Ако силите на този народ са насочвани към Божествения организъм, този народ ще бъде богат, ще се развива правилно. Колкото и да е малък един народ, той представя уд от Божествения организъм. Неговото значение зависи от функциите, които изпълнява в този организъм. И тогава, ако един народ

изпълнява своята служба правилно, той от нищо не трябва да се страхува. Ако народите съзнаваха това, те щяха да работят съобразно законите на битието, а битието пък щеше да работи за тях. Обаче съвременните народи се отказаха от законите на битието, вследствие на това те изгубиха и неговата помощ.

Онези велики народи, които сега разрешават важни въпроси, ако не се подчинят на Божията воля, ще станат по-малки от българския народ, ще бъдат наказани. Онези, които паднат морално, ще изостанат с хиляди години. Всичко, което става сега, става по Божия план.

И този Господ, Когото търсим, Той е във и вътре в нас и ако спазим Неговите закони, Той е в сила да ни подмлади, да ни даде всички условия, които търсим, за да живеем. За Него е безразлично дали ти си българин, евреин или какъв и да е. Изпълниш ли Неговия закон на Любовта, Той ще ти даде всички благоприятни условия. Не изпълниш ли този закон, Той ще те напусне.

Черти на отделните народи

Място

Централата на Всемирното Бяло братство първо е била в Атлантида, откъдето се пренася в Египет и после от Египет – в Хималаите, които са по-нова формация. Африка и Азия някога са били свързани, но се разделят на два континента. От Хималаите се пращат клонове в разните народи.

Гърците всъщност завладяха Рим. Всички римляни знаеха гръцки, тогава Бялото братство бе в Гърция. Когато Александър Македонски влезе в Йерусалим, той го освободи, защото Бялото братство бе там. Но когато Бялото братство се дигна оттам, Йерусалим падна.

В бъдеще учениците на Бялото братство оттук ще се родят в Русия, в Кавказ и там ще работят.

Бялото братство е работило в Индия, в Египет, в Персия, в Палестина, във Вавилон, в Римската империя, в Гърция, в Италия и във Франция. После като остави Италия и Франция, премина да работи в Англия и Германия. От Англия и Германия преминава към славянството, където сега вече работи. Всеки народ, в който работи Всемирното братство, оставя по нещо ценно. Това братство почна с Индия и ще свърши с Русия, понеже те се допират, така завършва един кръг, един цикъл.

Дойде Христос между учениците, понеже изтичаха из еврейския народ. Еврейският народ е много тщеславен народ. Трийсет и шест хиляди обещания имат дадени от Бога. Защо? За тях пророците са казали така: „Когато Ме потърсите с всичкото си сърце, тогава ще Ме наме-

рите. Ще приемете всичките Мои благословения.” Не са само евреите избраният народ. Ной имаше трима снове – Сим, Хам и Яфет. Числото три е число на човешкото достойнство. Семитите в себе си носят смъртта. Туй е числото две. Яфетистите носят импулса, страстите, амбициите. Хамовите хора са само, които изпълняват. Хамовите хора движат света сега.

Сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът – монголски. Главата е създадена, за да възприема Божествената светлина, сърцето – да възприема Божествената топлина, а стомахът – да възприема Божествената сила.

За мене има само една страна, която има много отражения. Всички народи са отражения, проявления на тази страна. Всички народи – англичани, германци, французи, руси, румънци, са проявление на Божествената енергия в света. Всеки народ си има своя функция, която никой друг не може да изпълни. И след всичко това искат да потиснат даден народ. Не, никой народ не може да бъде потиснат! Той си има своя функция. Затова аз казвам на българите да не се страхуват, защото те представят черният дроб на човечеството. Всички народи се страхуват да не изчезнат българите, защото с тях заедно ще изчезне и черният дроб. Изчезне ли черният дроб и жлъчката, храносмилането не може да се извършва. Следователно, ако сгрешат нещо против тях, храносмилането им веднага ще се наруши.

Никой народ не знае за себе си какво място, каква функция заема в Божествения организъм. Запитали един евреин, какво място ще заемат в света, за какво се приготвяват. След като мислил дълго време, най-после евреинът отговорил на зададения въпрос: „Ние се приготвяваме един ден да запушим раната, която преди 2 хиляди години отворихме на гърдите на Христос”.

Значи евреите се приготвяват да запушат раната на Христос. Ами вие за какво се приготвявате? Нека българите сами си отговорят на този въпрос, също и англичаните, и германците, и русите, и французите и т.н. Нека всеки народ си отговори сам на този въпрос. Аз пък казвам: всеки народ е призван в света за една велика мисия. Не само всеки народ, но всеки човек, бил той мъж, жена, дете, е призван в света да извърши една велика работа, не както вие си я представяте, но една Божествена работа. В това седи достойнството на човека. Благото на цялото човечество зависи от един човек и благото на един човек зависи от цялото човечество. Такъв е Божественият закон.

Всеки един народ в света изпълнява една функция в природата. Функцията на този народ не зависи от неговото количество, но от качеството на този народ. Докато един народ работи според законите на природата, той е осигурен. Никой народ не може да го мръдне от неговото място.

На всеки един народ е определено от Бога какво да му се даде. На всеки един от вас е определено какво да му се даде.

Когато един народ осъзнава своето положение вътре в човечеството като един уд, като един орган от общия организъм, който трябва да извършва своята длъжност навреме, тогава той ще бъде на своето място.

Колкото един народ е по-добър, толкова повече му пращат, не живеят ли добре, намалява се кредитът.

Всеки народ, когото Бог ръководи, не може да изчезне. Ето защо, всеки народ трябва да чувства Бога в душата си и да каже: „Бог ни е изпратил на Земята и ние

ще Му служим”. Бог е определил място на всеки народ. И това място един ден всеки справедливо и достойно ще го заеме. Мнозина се плашат пред мисълта, какво ще стане с тях. Вярвайте в Бога не външно, но вътрешно.

Разберете, че всеки народ има определена мисия, която ако не извърши както трябва, той е загубен – нищо не може да го спаси.

Всички народи, които не изпълнят волята Божия, ще си заминат от Земята, ще бъдат интернирани, няма да остане нито един от тях. Земята ще остане за онези народи, които изпълняват волята Божия.

Характеристики

В Европа има главно четири типа народи, с четири различни характеристики. Те са славяни, англосаксонци, латини и тевтони.

Ще приведа един пример за характерните прояви на някои от тия народи. Пред една маса под открито небе сядат и се разговарят англичанин, французин, германец и славянин. По едно време и четиримата виждат на небето нещо като птици, но не могат отдалеч добре да различат какво е. Англичанинът веднага взима чантата, тръгва към мястото, изважда бинокъла си и започва да изследва какво е това, което хвърчи. Французинът отива в най-близката редакция, да види дали няма нещо писано във вестниците за появата на тези птици. Германецът се запътва към някоя библиотека, да прочете дали някой учен не е писал нещо в миналото по този въпрос. Славянинът, обаче, полегнал на гърба си върху росната зелена трева, погледнал към небето и спокойно казал: „Орли са това!” Той проверил този факт

чрез своята интуиция. Там е философията, да може човек направо, без ничия помощ да провери истината.

Едни от народите могат да играят роля на братя и сестри, други на мъже и на жени – разни народи има: мъжки, женски и т.н. Англосаксонската раса е мъжка. Ако отидете в Англия, в Америка, ще видите, че всички са в ботуши. Всички там са мъжествени. Ако отидете между славянството, ще видите, че там повече преобладава мекият елемент. Между славяните жените запояват. Какво представлява мъжкия принцип? Той е принципът, с който Бог е създал първоначално света. Значи създаването на света става чрез мъжкия принцип, а раждането на света става чрез женския принцип, чрез мекия принцип. Ако някои искат да раждат чрез мъжкия принцип, това е невъзможно. Като е създал света, мъжкия принцип се оттеглил, останал е само женският принцип, който трябва сега да работи в света. Женският принцип наричаме принцип на Любовта. Досега в света е действал все мъжкия принцип – законът, но с убийства, с насилие нищо не се разрешава. Временно този начин може да разреши някои въпроси, но в края на краищата пълно разрешение на въпросите не може да се постигне с убийството.

Англичаните и германците представляват мъжкия принцип, а французите и славяните – женският. Англичаните и германците имат сила да организират и подбудителната причина е волята, а у славяните има нови идеи и ги подбужда Любовта. Божественото е в Любовта. Сега в света иде мекият елемент. Божественият дух чрез славяните има да изнесе нещо в света. Англичаните, германците, французите, американците са учители на славяните. Всички народи си имат по някоя хубава черта.

Англичаните и германците са марсови типове, българите – сатурнови, американците – меркурианци.

Хората със своите мисли имат влияние върху природата. Това е един научен факт. Може за вбъдеще да го изучавате. В Европа има някои народи – няма да кажа кои са – някои народи има, които образуват студеното течение. Когато тяхната мисъл преодолява, в Европа има голям студ. Други няколко народи има, от големите и малките народи, когато тяхната мисъл преодолява, времето е топло.

Някои поддържат, че в онзи свят хората пак се делят на българи, на англичани, на френци, на германци и т. н. Един българин прави изчисления, че щом българите на Земята са 6 милиона, в онзи свят ще бъдат 60 милиона. Тогава, ако китайците на Земята са 500 милиона, колко трябва да бъдат на онзи свят? Вземете отношението 6:60 и вижте какво ще бъде отношението на 500 милиона. Значи, 500 милиона ще се обърне на 5 милиарда.

Народностни типове

18 милиона години хората живеят на Земята и още работата им не е довършена, не се е построило човешкото тяло както трябва. В своето развитие те са едва на 10 години.

Кръвта, която тече в един народ, създава известни елементи общи за всички хора от този народ. Кръвта на различните народи е различна. Кръвта на българина се отличава от кръвта на всички останали народи.

Всяка една мисъл, всяко едно нормално чувство, всяка една постъпка, колкото и микроскопическа да е, влияе

върху строежа на всички клетки на тялото. Като мислите, вие вече въздействате върху себе си. Семейства, общества, народи, които мислят, типът им се изменя според техните мисли и чувства. Има народни типове. Евреинът е народен тип, където и да срещнеш евреина, ще го познаеш. Той има нещо специфично в главата, има нещо специфично в лицето. Като изучавате един народ, ще видите, че има известни специфични черти. В природата съществуват правилни типове. Всеки един от вас чувства, че не е такъв, какъвто трябва да бъде, чувствате, че ви липсва нещо.

Природата, която е толкова умна, постоянно прави своите опити. От българина тя не е успяла още да създаде български тип. Тя сега мисли как да го създаде. Толкоз хиляди години работи и не е могла да създаде един български тип. И английски още не е създала, нито руски тип. Човешкият тип донякъде е създаден, но отделни типове още не са създадени. И трябва да се чака още хиляди години, докато бъдат създадени. Има хиляди проекти, но те не са одобрени от главната комисия. Природата не бърза, тя чака, докато се създаде истинският тип.

Ако гледате главата на един славянин, тя е детска глава още. Предната част, тази на носа, не е развита още. Славянинът не е развил още своя ум. Има заложби, но не се е проявил. Германецът едва сега е започнал да се проявява. Най-добре са проявени французите и англичаните. Българинът е доста проявен. В някои отношения е останал непроявен, недорасъл.

На какво ще уподобите черепа на един германец? На какво съответства черепът на германеца? Германският череп прилича на едновременния римски череп, не на сегашните италианци. Техните глави са други. Германският череп се отличава с полуинтелектуални способно-

сти. В областта на слепите очи черепът на германците е силно развит. Моралните и религиозните чувства са също развити у германците. Последните са най-силно развити у славяните. Сплотеността, която имат славяните, произтича както и у евреите, от развитото религиозно чувство. Но у тях е развит и обективният ум, спекулативните способности. Затова тая религиозна тенденция у тях взема друг колорит.

Като се изучават главите на французина и гърка, много мъчно можеш да различиш един гръцки череп от един френски. Много си приличат. Причината за това е, че има голяма прилика между старите гърци и сегашните французи. Това сходство не се отнася само до черепа, то съществува и между другите части на външните им форми.

Ако се изучават френологически черепите на хората, на разните нации, ще видите грамадната разлика между тях. Черепът на съвременния французин мяза много на гръцкия череп. Черепът на славянина пък мяза на този на евреина. В известно отношение си мязат, но някъде се различават.

Народите се прераждат както отделният човек. Старите народи – финикийци, картагенци, гърци, римляни, и сега живеят.

Народност

Всеки един от вас трябва да знае защо е дошъл. Всеки един от вас трябва да знае каква е неговата история в миналото: колко пъти е бил на Земята, де е бил, как се е прераждал и кои са причините да дойде в България. Някои от вас не сте били в България в миналото. Вие

сте дошли като пътешественици в България и виждам, че вбъдеще някои от вас пак няма да останат тук. Когато дойде Христос на Земята, всички онези евреи, които бяха готови да приемат Неговото учение, напуснаха еврейския народ и отидоха в другите народи. Останаха само другите евреи, които бяха неспособни да приемат учението му, и само си блъскат главите, дали е Той, или не. Ако останете тук всякога българи, не сте от много интелигентните българи.

Ще кажеш: „Защо се родих българин?“ Българинът, това е само една гама, през която ще минете. Французинът, това е друга гама. Англичанинът, това е трета гама. Това са гами, през които ще минете. Ако се прераждате от един народ в друг, по музикален път ще минеш, за да видиш Божествения свят. Най-после ще отидеш между ангелите, да учиш живота на ангелите, и то е една гама. Много пътища има. Един е Пътят. Писанието казва: „Внимавайте на Пътя“. Внимавай в Божественото! Като минаваш през всичките пътища, внимавай. Може да минеш през всичките пътища в живота, но мисли.

Народът, той е едно учреждение, един възпитателен дом. Народите са училища. Българският народ е училище, английският народ е училище, германският народ е училище. Всичките народи, това са училища, в които се възпитават хората. Вие ще минете през всичките народи, няма да остане народ, през който да не минете.

Съвременните народи от бялата раса са достигнали вече върха на своето външно, физическо развитие. Сега вече иде вторият процес: вътрешното развитие. Никой народ не може вече да расте. Сегашните народи могат да се смаляват, но не и да растат. Всичкият стремеж

трябва да бъде насочен към тяхното вътрешно развитие; да се създадат по възможност условия за всички индивиди, за да могат да работят.

Казвате: „Не си струва човек да живее“. Да, не си струва човек да живее, но при сегашното неразбиране на живота. Щом не си струва, измени живота си. Ако едно място не ти е приятно, измени го, иди на друго, ако на едно място не те обичат, иди на друго. Като обиколиш цялата Земя, все ще намериш едно място, което Господ е определил за тебе. Той не те е изпратил на това място, ти си дошъл тук по известни кармични съчетания. Някой е българин, но той още не е определен за България, някой е англичанин, но той още не е истински англичанин. По закона на кармата някой е дошъл в България или в Англия, облякъл се е в дрехата на българин, на англичанин. Ако отидете в Англия, ще срещнете хора, които не отговарят на англичаните, ако отидете в Германия, ще видите хора, които не отговарят на германците.

Казвам: помнете, че възгледите на съвременните хора за живота не са меродавни. Този живот е само встъпление към онзи велик живот, в който им предстои да влязат. Щом е встъпление, то е нещо подобно на първо отделение, гдето децата изучават азбуката и постепенно изучават съединяването на буквите в срички и после в цели думи. Вземете, запример, всеки народ си има своите добродетели. Англичаните – тяхното име започва с буквата А. Франция се пише с буквата Ф, Германия – с Г, България – с Б, Русия – с Р. Всяка буква си има свои характерни черти. Това, че Англия започва с гласна буква, показва, че англичаните са практични, опитни хора.

Египтяни

Египтяните представят физическият, човешкият живот. Ако е имало държава в миналото, в която хората да са живели идеално, това е египетската държава. Някои дават за пример индусите, но те не могат да се сравняват с египтяните. Ако е въпрос за истинска култура, такава са имали египтяните в миналото. Ако биха могли на времето си да се запазят от чужди влияния, те и до днес щяха да имат своята държава. Докато бяха запазени от чуждо влияние, те имаха държава, на която поданиците живяха в мир и съгласие цели 5–6 хиляди години. Но влезе чуждото влияние между тях и те се развалиха.

Египтяните, които почитаха бика Апис като свещено животно, почитаха и котката като свещено животно. Докато египтяните почитаха Апис като свещено животно, добре им беше. Щом престанаха да го считат за свещено животно, те загазиха. Сега нито египтяните, нито китайците го смятат за свещено животно и Египет не е такъв, какъвто беше в древността.

Англосаксонци

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22. Тия числа съставят цяло едно изкуство. Ако беше един кабалист евреин, щеше да каже, че вашето щастие зависи от числото 22. Всеки човек, който има числото 22, той е Израил. Никой народ не се спира на 22, но на 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31. Всеки човек, който има числото 31, той е българин. Който има 30, той е французин. Тези числа, както са поставени, това е един ребус за вашето щастие. Ако знаете отношенията на тези числа, можете да направите всичките чудеса в света. Всички-

те последващи числа са в отношения, в зависимост от тях. Това са символи. Всяко число има свой смисъл. Ако знаеш как да съпоставиш това число във връзка с другите числа, ти може да произведеш какъвто резултат искаш. Резултатът всякога трябва да бъде едно съчетание на силите. Ако не знаеш как да ги съчетаеш, ти ще имаш един резултат дисхармоничен. Всички дисхармонични резултати действат зле върху човешката нервна система.

Англосаксонската раса казва: „Времето е пари“. Те оценяват колко струва времето.

Ако идеш в Русия и говориш за Божественото, ще минеш за голям глупак. За човещина можеш да говориш. Ако идеш в Америка, не говориш за религия, говориш за човещина, не говориш за Божественото, ще минеш за еретик. Изобщо слабите хора говорят за право, за Божие право, за Божия милост. Слабите говорят за милост, право искат. Силният, той за милост и правда не говори. Хич не се интересува, ни за милост се интересува, ни за правда. Сам той осъжда.

Ако богатството на един народ може да разреши всички важни въпроси, тогава Америка трябваше да бъде най-щастлива, защото в Америка има най-много злато, но въпреки това американците не са най-щастливи. След това по богатство иде Франция. Ако след американците имаше някой щастлив народ, това трябваше да бъде Франция, но и французите не са щастливи.

Който страда от диспепсия, изпада в много лошо състояние, в ипохондрия, не му се живее, не може да спи, лоши сънища го безпокоят, всичко се обръща с главата надолу. Това състояние аз наричам разстройство на симпатичната нервна система. То не е от зла воля. Някои

американски психолози обясняват тези лоши състояния до известна степен с безразборното изстребление на индийците, когато са дошли в Америка. И тези духове на убитите си отмъщават. Това не са научни факти, това са само твърдения, това са само възгледи. В едно отношение американците са много чисти, те пазят голяма хигиена в своя живот, но от друга страна са много големи месоядци. В сравнение с тях българинът е вегетарианец. Те по три пъти на ден ядат месо. Ще вземат един голям бут от шест килограма, ще го опекаат на пържоли и ще те питат как искаш да бъдат опечени – по-сурови или по-опечени. В средата е по-рохкав, а навътре е съвсем недопечен. Та от която част искате, оттам ще ви дадат. Това е едно голямо неразбиране.

Вие се оплаквате от сиромашията, но трябва да знаете, че гениалните хора не произлязоха от богатите. Сиромашията е създала гениалните хора; богатството още не е създало гениални хора. Един ден, когато от богатите почнат да излизат гениални хора, тогава светът ще се подобри. От сиромасите хора произлязоха гениалните, но ето де е слабостта на тия гениални хора – те наследиха от сиромасите желанието да станат богати. Когато от богатите хора почнат да излизат гениите, тогава те, като богати, няма да имат желание към богатство, но ще бъдат готови да се освободят от него и няма да имат желание да забогатяват. Та, ние трябва да вървим по обратния път. Значи от богатите хора трябва да излязат гениалните, защото ако излязат от сиромасите, както е било досега, тези гениални хора от сутрин до вечер ще мислят по това как да станат богати. Богатият пък от сутрин до вечер мисли и работи.

Един американец, без да вложи пет пари някъде, спечелил 12 милиона долара. Той имал няколко акции и като ги продавал, спечелил 12 милиона долара. Като го запитвали как е спечелил, той казвал: „Спечелих без ни-

какъв капитал, без пет пари”. „Как спечели тогава?” „Като продавах акциите.” Някой казва, че трябва да има капитали човек, за да спечели нещо. Но аз не мога да ви препоръчам този начин за забогатяване, понеже той е изключителен случай, това не става всякога. Това се случва само в Америка. В България и хиляда чифта цървули да скъсаш, пак няма да забогатееш. В България не можеш да спечелиш 12 милиона долара както в Америка.

Американците са много практични и са готови да приемат новото. В тяхното общество има много мъдри души, които търсят новото. А българите много трудно приемат Божественото – значи направеното тук е проба при най-трудни условия. Всички други условия са по-лесни.

В българина преобладава въглеродът, а в англичанина – водородът, но тези енергии един ден ще се изменят.

Тогава, според вас, какво са създали англичаните? В училищата на какво се уподобяват англичаните? На какво ги уподобяват българите? От българско становище? Англичаните в умствено отношение са създали идеи, но те не са били носители на идеите. Всякога една идея, родена в Англия, французите са взимали и са я разпространявали. А англичанинът не бърза да разпространи това, което има. А французинът, още като снесе кокошката яйцето, ще го продаде. Англичанинът ще те разгледа, не бърза той да продаде яйцето. Той ще те гледа, ще види, преди да продаде яйцето, знае, имаш ли в джоба си нещо. Французинът веднага ще се похвали, ще се запознае с тебе, а англичанинът, да кажем пътувате заедно, той няма да се запознае, ще седи, ще гледа, ще си състави едно мнение и ще мълчи, много мъчно

можеш да го заставиш да се запознае. Той ще гледа да намери нещо в тебе извънредно, за да пожелае да се запознае. Иначе той седи с пурата си и мълчи, мисли нещо. Ако се е запалила дрехата на другия, той няма да каже; като англичанин ще мисли, ще ходи из трена да види има ли някой, който те познава, и ако намери такъв човек, ще каже: „Ще обичате ли да ме представите?“

Тази е една интересна черта в характера им. Седи един чужденец, който пушил с цигарата си, но се запалила дрехата, дими, ако е българин, ще го смушка, ще каже: „Палтото, господине!“ Англичанинът поглежда, дими, но той си мълчи. На другата страна има един познат, пита: „Познавате ли този господин?“ „Познавам го.“ „Имайте добрината да ме запознаете с него.“ И след това му казва: „Извинете, господине, палтото ви гори“. Практичен е този англичанин, той си мисли, казва: „И без мен той ще разбере, като му припари“. Това е характерна черта, придобита от поколения.

Това сега не е само у англичаните, но казвам: в англичанина има известна идея. Като бяха в България, идва при мен един англичанин от чин, той си попиъл малко, идва при мен, но не казва, че се е напил, българин, ако е, ще каже, че се е напил, англичанинът се изправи и ми каза: „Законът на природата е закон на Англия!“ Значи англичаните се управляват от един закон на природата. Той е закон на англичаните. Казвам: това е хубаво, отлично! Това е хубава максима. Ако в нас законът на природата стане закон и за нас, ако за всеки един човек законите на природата станат закони на неговото развитие, на неговите постъпки, мисли и чувства, този човек ще има една държава уредена, ще има един живот, с който може да разполага разумно, тогава той като англичанина ще ходи навсякъде свободно, и може би ще има хиляди пъти по-голяма свобода.

Англичанинът, запример, употребява личното местоимение „аз”. Това показва колко силно е развито личното чувство. Англичанинът казва: „Аз съм човек”. На български казват: „Човек съм”. Англичанинът казва: „Аз ви казвам”, българинът казва: „Ще се бия”. Навсякъде българинът казва: „Ще се бия”.

Благата, които ни дава Природата, ние мислим, че не са разпределени както трябва. Понеже всички имаме различни възгледи за живота. Най-първо ще те попитат: „Ти в какво вярваш?” Или ще те попитат: „Ти българин ли си?” Ако си англичанин, може да пътуваш по целия свят, но ако си българин, не може. Ако си англичанин, имаш едни права, ако си американец, имаш други права. Ако си българин, ще се свиваш в черупката си. Англичанинът има преимущество в този свят. Хубаво е човек да бъде англичанин, но казвам: още по-хубаво е човек да бъде син Божи, понеже ще има привилегия да пътува по всички светове.

Сега хората се делят: един е българин, друг е англичанин, друг е французин, американец. Англичанинът кой е? По-културен е. Действително, някои народи са по-културни, но в този смисъл, в който би трябвало действително да се разбира, културните народи тепърва трябва да дойдат в света. Един език да има. На един език да говорят, с който да се разбират. Такъв език вече съществува в природата. Той е езикът на Любовта.

Не кой в какво вярва, не кой към кой народ принадлежи! Хубаво е, че си българин, че си англичанин, че си французин. Да си англичанин – навсякъде е отворено, широка империя. Българинът, горкият, където и да иде, все ще се свие. Единствените хубави условия, при които човек ще станеш: ти трябва да служиш, да бъдеш слуга. Аз съм ви казвал, аз определям сега тъй.

Англичанинът е смел във всяко отношение. Когато каже нещо, той веднага го направя. Каже и направи. Той не се колебае в своите решения. Като реши нещо, той веднага го направя, ако ще това решение да се отнася и до смъртта. Той не се страхува и от смъртта.

Ако търсиш справедливост, търси я в англичанина.

Англичанинът е честен. Каквото изработят, те го поставят на изпит. За тази цел има комисия, която преглежда всички стоки, които се изработват в Англия. Кое-то издържи на изпита, изнася се навън. Кое-то не издържи, оставя се за Англия, там да се употребява. Те никога не пущат навън неизпитана стока, за да не се компрометира английската честност.

С двете ръце не може да възприемаш. От дясната изобщо се дава, от лявата се взема. Ние сега с дясната вземаме, с лявата даваме. Ето аномалността. (...) Как ще ядеш? Като сготвиш яденето, като го туриш в тенджерата, ще употребиш дясната ръка. Като дойдеш да ядеш, ще употребиш лявата ръка. Ние ядем с дясната. Англосаксонците употребяват лявата ръка и работите им са повече оправени. Ние го караме, но не върви. Англичанинът с дясната ръка дава, с лявата взема. Много е внимателен. Той е много точен. Каквото има да даде, дава го, и каквото има да взема, взема го.

Човек трябва да има характер. Един английски параход посещава едно пристанище в света. Бил поканен един виден писател. Като се качва на парахода, вижда принца, наследника на Англия, който ще наследи кралица Виктория, бос мие парахода. Той се учудил, че този, който ще бъде цар на Англия, като слуга чисти. Ще кажете вие, че в света всеки трябва да слугува. Капитанът казал, че величието на Англия седи в това, че ней-

ните владетели първо слугуват, а после се качват да управляват. Ако вие като този престолонаследник не сте в състояние да миете парахода, с който ще пътувате, а искате да имате жезъла на държавата или всичко, каквото искате, вие сте на крив път.

Германците са твърде активен народ и са поставени при много неблагоприятни условия, но ако се намират при хубави условия, Божественото у тях няма да се развие.

Всеки народ има благородни, добри черти. Англичанинът, запример, е честен, французинът е учтив, германецът е техник, работлив, българинът е твърд като скала. Ако търсите твърдост, да поставите някъде някой дирек, търсете българина. Ако търсите честен човек, търсете англичанина. Ако търсите един работлив човек, търсете германец. Ако търсите учтив човек, който добре да се обхожда с хората, намерете някой французин. Ако търсите човек, който да знае добре да пее, търсете италианец. Това са ред качества. Всеки народ изработва известни качества, които в бъдеще ще бъдат ценни придобивки за цялото човечество. Всеки народ развива една специфична черта.

Гърци

Културата на французите има нещо общо с гърците. В културно отношение те вървят пътя, по който гърците са вървели. На гърка и французина всичките стремежи са били във външната страна – да бъдат красиви, но на съдържанието малко са обръщали внимание. В гръцката култура ние имаме отлична форма, а в морално отношение гръцката култура съдържание няма. Сега, по какво се отличава френската култура? По сво-

ята мода. Всичките най-хубави дрехи на мъже и жени излизат все от Париж. Както едно време гърците са дали ход на своята култура, сега и у французите умът е силно зает с красивото, възвишеното.

Гърците имат правилен нос, но челото у тях не е тъй съразмерно. У тях повече е развита паметта или изкуството за хубавото и красивото.

Човек е преплетен с ред заблуждения, които му създават големи страдания и сътресения в живота. Вземете примера с българите и гърците. Откак са станали съседи, те тъй кръвно се мразят, че достатъчно е да произнесеш пред българина думата „грък“, за да му трепне сърцето. И достатъчно е да произнесеш пред гърка думата „българин“, за да трепне и нему сърцето. Гъркът, като срещне някой българин, казва: „Дебела глава е той!“ Какво означава това? Той иска да каже, че българинът е дебело дърво, че в него няма нищо, че е дивак, човек без всякаква интелигентност – най-грубият човек в света. Това разбира гъркът под думите „дебела глава“. Право ли съдят гърците?

Има само Един, Който може да съди българите. Бог е Той, само Той може да ги съди. Но Той съди и гърците.

Всеки един народ иска да бъде пръв. Сега, ако краката поискат да бъдат първи, да завземат мястото на главата, какво ще стане? Главата си е на място. Всеки един народ в света си има свое предназначение. Трябва да изявят какво предназначение имат. Всеки народ има строго определено място, не е произволно къде да бъде. Аз турям българите в черния дроб. Дотогава, докато българите слушат и изпълняват службата на черния дроб за храносмилането на човечеството, работата ще върви много добре. Щом искат повече от това, ще дойдат всичките нещастия върху тях. Гърците ги тургам на място-

то на човешкото сърце. Сърцето трябва да препраща кръвта навсякъде по тялото, но като дойде за храносмилането, черният дроб работи. Той е фабрикант. Ако не действа, с какво ще се занимава сърцето? То ще изпраща онази кръв, която черният дроб е изработил.

Има спор между гърци и българи, кой седи на първо място. Гърците казват, че главата на българите е дебела. Не зная дали главите на гърците са по-тънки. То е факт, може да се измерват главите на гърците, има известни инструменти. Може до сто души гърци да измерим и на сто души българи и да се види колко садебели главите. Ако главите садебели,дебели са. Но главата не е навсякъдедебела. То саиносказания. Ако дойдем до психологическото развитие, гъркът в полуинтелектуалните способности е бил развит. Гърците били развити в слепочните области. Но гъркът, за да дойде до положението на един човек за бъдещето, му трябва още два милиметра, да се подигне главата нагоре. Българинът се отличава по това, че едно от чувствата му – упоритостта – е толкова голяма, че той като дойде до упоритостта, за пет пари разваля работата. Българинът е живял в особени условия, гъркът е живял в особени условия.

Сега не седи въпросът да даваме преимущество на един народ пред друг, защото в гърците има доста славянска кръв. Но ние засягаме човека в неговите проявления, както Бог го е създал. Един народ се отличава, че носи в себе си човешки образ.

У българите въобще има голям срам при работата, българите са взели от гърците този срам. Гърците отвън са много хубаво облечени, но вътре в къщата обедът е много скромен, нямат с какво да разполагат. Стотвили си коприва, но дойде някой в къщи, те веднага вдигнат копривата, защото ще кажат: „Тези хора са стотвили коприва” – и това ще се разпространи из цялото село

или град, че тези хора ядат коприва. А коприва не трябва да ядат. Ако е яйца, масло, сирене, но коприва? Питам: защо да не може да се яде копривата свободно?

Славяни

Англосаксонците са волеви, индивидуалният живот е развит у тях. Най-религиозни са евреите и славяните.

У западните народи изобщо умът е развит. В славянската раса са развити чувствата, сърцето. Славяните сега носят силите на душата – Любовта. Те са хора на човеколюбието. Те носят културата на братството.

Латинската раса е дала формите, а славянската раса ще даде съдържанието.

В западните народи Божественото подчинява човешкото, а у славянските народи Божественото е свързано с човешкото. Значи в западните народи това става външно, механично, а у славянските народи – вътрешно.

Западните народи достигнаха кулминационната точка на своето развитие. Те цъфнаха и вързаха плод. Славяните отсега нататък ще цъфтят и връзват.

В Америка се строи физическият тип на шестата раса, а в славянството – духовният тип на шестата раса. За в бъдеще Америка и Русия ще се съединят в едно. Тях ги делят само осем километра на север.

Сега, като ви говорих малко за щитовидната жлеза, можете да прочетете и вие нещо за нея. Освен тази жлеза, в организма има много още важни жлези. Една от тях е тази, която се намира между веждите, в мозъка

някъде. Тези жлези индусите ги наричат „чакри”. Чакрите са особен род жлези, свързани със специални функции. От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да произведе в себе си умствени, духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отдели фина енергия, с която да извърши някаква по-висока работа. Той трябва да се разбира в това отношение.

Запример знае се, че Любовта има 3 полюса, свързани с 3 различни центъра: Любов към Бога, който център се намира в горната част на главата, любов към ближния, който център се намира в средата на главата и най-после любов към себе си, чийто център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят специфично с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си.

Най-важна любов е Любовта към Бога. Този център е от най-голямо значение у човека. И ако българите са страдали досега толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на Любов към Бога е слабо развит. У славяните, обаче, този център – Любов към Бога – е най-силно развит. Затова именно на тях е дадено толкова много земя. Защото те обичат Бога. Няма народ, на който Бог да е дал толкова много земя, както на славяните. Докато славяните обичат Бога, всичко ще имат. Щом изгубят Любовта си към Бога, всичко ще изгубят. На какво се дължи силата на човека? Силата на човека се дължи именно на тази жлеза у него, на Любовта му към Бога.

Мнозина казват, че Любовта е празна работа. Не, Любовта не е празна работа. При това, когато в дома ви влезе човек, който има Любов към Бога, от този момент в дома ви протича Божието благословение. Щом дойде в дома ви човек, който има Любов към Бога, всичко про-

тича – вие ставате по-здрави, по-интелигентни. Дето Божественото минава, всичко се развива, а дете Божественото отсъства, там всичко се губи.

Славянството е представител на идеята за Бога. В съзнанието на славяните има нещо възвишено – Любов към Бога.

Бог е дал най-голямата империя на славяните и седи зад тях като страж и им казва: „Ако Ме слушате, ще имате Моето благословение. Ако не Ме слушате, ще дойде студ от север. Народите от запад и юг ще ви нападнат, ще се намерите на тясно.”

Славяните представляват Юдиното коляно, чрез което се изяви Христос.

Славяните са от Юдиното племе. От тях ще излезе лъвът. И казва се: „В ново време ще се издигне едно царство, което няма да изчезне и ще се съгради върху камък, който ще изгълни цялата земя”. Това е новото учение. Тъмната епоха Кали юга изтича след няколко години. (1940 г.)

Коренът на думата „славянство” идва от думата „слава”. Значи Бог ще се прослави в славянството. А какво значи прославяне на Бога? Когато човек прояви Любовта, той слави Бога.

Освен „славяни” ние казваме „словени”. Коренът на тази дума е думата „слово”. Значи словото Божие ще стане плът в славянските страни.

Славяните са турени да пазят крепостта на Божията Любов. Ако търсиш Любов, търси я в славянина. Това са ред психологически положения.

Мисията на славяните е да внесат Любовта и доброто. Славяните днес са израснали духовно и те са най-подходящият материал за работа на Духа. Ето защо бъдещето е на славянството. Няма друг народ, който да е минал през толкова страдания, както славянството.

Славянството е дърво, върху което ще бъдат присадени Англия, Германия, Америка и Франция. Те са четирите професори на славянството.

Бог извика славяните, за да съдейства за Божието Царство на Земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея. Българите са изпратени на Балканския полуостров между славяните, за да развият религиозното си чувство и Любов към Бога. И тия, които се запишат, ще се нарекат избран народ. Ще бъдат царе и свещеници на живия Господ.

Най-хубавото у славяните е това, че те имат силно развито религиозно чувство, но не фанатическо, а алтруистическо, общочовешко. За да се развият силите, заложени у славяните, изисква се една мощна духовна среда, която да ги видоизмени и приспособи за общополезна работа.

Хубавата черта на славяните е алтруизмът. То е Божественото начало в тях.

Духът на самопожертвование го има у славяните. В славянството има проявление на Бога. Бог извика славяните, за да съдействат за царството Божие на Земята. Славяните са определени от Бога да бъдат носители на една нова идея.

Славяните приближават златния век на своята история, но само при тия условия те ще могат да изпълнят своята мисия. Защото всяко нарушение на един приро-

ден закон води към смърт. И цели раси са били изстребени. Много раси има, които са изчезнали поради неспазване на тези закони в природата. Всички народи, които живеят с неправда, ще се изродят. Това е закон. Всички ръководители на народите трябва да знаят това.

Има едно братство, което пътува в света и носи култура. То е било в Индия, в Египет, във Вавилон, в Персия, в Палестина, в Гърция, в Рим, във Франция, в Англия, в Германия и сега се премества у славяните. Където дойде, има култура, всичко се движи и се развива.

Славянството е олтарът на новата култура.

Славянството е майката, която ще роди Царството Божие на Земята.

Славяните са новият Израил. Новият Израил, за разлика от евреите, ще изпълни мисията си, няма да пропадне като евреите. Българите сега са в златния си век. Той ще трае до края на 20 в., до 2 000-та година. Русите сега са в железния си век. За следващия век русите ще бъдат в златния си век, а българите ще преминат в сребърния век.

Духът работи сега върху славяните.

Русия и славянството сега са излезли от черната зона, от тъмния век. Сега се дава възможност на славянството да заеме своето място в света.

Сега Русия е в железния си век, докато България се намира в своя златен век и трябва да държи неутралитет. През 21 век България ще влезе в сребърния си век,

тогава пък Русия ще влезе в златния си век и ще има бъдеще.

Славяните сега, с изключение на българите, преживяват желязния си век. Затова са сегашните изпитания на различните славянски народи. Към края на 20 в. славянството ще излезе из желязния си век и ще навлезе в златния век на своята история. Единственият народ, който сега се намира в златния век, това са българите, защото ще помагат на другите народи. Когато дойдат в желязния си век, другите ще им помагат.

Българите са пионери сред славяните.

Мисията на славянството е да облагороди петата раса и да подпомогне идването на шестата подраса.

Славянството е девствената почва на бялата раса. Това, което евреите не можаха да разрешат, славяните ще го разрешат. Бъдещето е на славяните. Славяните не трябва да вървят по пътя на западните народи, защото досегашната култура на бялата раса е култура на насието.

В общославянския организъм България представлява волята. Тя се явява като средоточие, дето тия две сили – умът и Любовта трябва да се уравни.

Русия е връзката между Изтока и Запада. Тя е посредница между Европа и Азия. Това е една от нейните задачи. Българите трябва да се свържат с Русия и с другите народи.

България направи погрешки, че имаше неприязнени отношения с Русия. В Русия ще стане духовна про-

мяна. Те ще приемат новите идеи. Русия ще изгълни своята духовна мисия.

В Русия постепенно ще настане нужда от духовното, ще се яви потреба от ново направление, но не ще дойде по механичен начин.

Аз ида да подкрепя славянския род, комуто е дадено да възтържествува над всички неговے врагове и неприятели, препятстващи му в пътя на неговото благородно призвание, което той се стреми да постигне, и на неговото назначение, което му е отредено от Върховния проми-сьл на провидението.

За да се развие доброто, красивото в славяните, те трябва да минат през страдания. Ето защо днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания, както Русия.

Разногласието на славяните е пословично. Понеже ги обича, Бог ги прекарва през огън, за да се обединят. Няма други народи в света, които да са минали през толкова страдания както славяните. Бог казва: от вас трябва да излезе нещо добро.

В реда на нещата е всички южни славяни да се обединят доброволно. Ако не го направят, тогава ще ги заставят.

Славяните ще бъдат обединени. Те ще бъдат като мост между Европа и Азия. След обединението на славяните трябва да се обедини цялото човечество.

Славяните ще внесат един духовен елемент в света – побратимяването.

Бъдещето на славяните е добро. Те носят такава култура, каквато никой не подозира. Всички народи ще черпят от тази култура. Тя ще бъде култура на братство, равенство и свобода. В името на тази свобода всички народи ще се обединят, и то така, че големите народи ще покровителстват малките.

Който препятства на славянството да се прояви, няма да види добро.

На славяните предстои да внесат чувството на съзнателно побратимяване между народите. Също така и правилото, че всеки народ трябва в политическо отношение да действа не с насилие, а със силата на моралното въздействие и човеколюбие.

Нека покажем сега какъв метод се налага на славяните, за да постигнат своето обединение, но не обединение частично, но обединение общочовешко: 1. Никакво насилие! 2. Да се приложи светлината, животът, Любовета и свободата.

Бъдещето е на славяните, бъдещето е на българите. Те ще оправят всички народи. България ще бъде духовен кредитор, духовен разсадник по целия свят. Славянин е този, който слага великия закон на Любовета като основа на живота си и познава своя Баща. Славянин е този, който познава своя Баща и върши Неговата воля.

Евреи

Характер

Когато дойде Любовта, тя търпи всички глави, тя търпи всички сърца, тя търпи всички тела. Законът търпи само една глава, само едно сърце и само едно тяло. Така се е явила и расовата борба. Казват, че арийската раса е Божествена, всички други трябва да слугуват на нея, тя е господар, а всички други трябва да ѝ слугуват. Казват, че тя е най-благородната раса. Къде е мястото на тази раса в човека? Значи, арийската раса е в главата, семитската – в сърцето, а монголската – в стомаха. Казано е в Писанието, че сърцето е било покварено. Значи семитската раса е била покварена. Затова и до днес още я гонят – пречиства се сърцето. Питат: къде са евреите? В сърцето. Значи сърцето на всеки човек е еврейско, умът му е арийски, а стомахът – монголски.

Когато едно време Господ каза на Авраама да излезе из земята и да напусне бащиния си дом, той представляше целият еврейски народ. Ако той беше се отказал, нямаше да съществува израилският народ. Каза му Господ да излезе и той излезе. Всеки един от вас представя цялото човечество. Вие сте в удовете на човечеството някъде. Може да представяте неговите вежди, може да представяте неговите уши, очи, може ръката или нокътът някъде или косъмът някъде на главата. Този косъм е цяла антена.

Христос е казал: „Да повярвате”. В какво? Повярвай в Бога. Бог е нещо повече от Слънцето, Бог е нещо повече от вселената. И старите пророци са мислили даже много по-положително. Казва Писанието: „Бог казва: опитайте Ме в ден скръбен и ще ви помогна и ще Ме прос-

лавите”. Еврейският народ има една заслуга – че във време на големи бедствия те опитваха този закон. И когато се обръщаха към Бога, Той им помагаше и те се връщаха в своите пътища.

Ти казваш: „Трябва да обичаме Бога”. Ти знаеш ли какво значи да обичаме Бога? Мойсей, който е бил адепт, който е живял в Египет, казва на евреите: „Трябва да обичаш Бога с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа, и с всичката си сила”. Какво значи „с всичката си сила”? Цялото ти естество трябва да бъде запълнено, да няма място за никаква съблазън.

Някой човек, у когото времето е развито, има такт, има търпение. И много пъти, когато у някого не е развито търпението, той няма усет за времето. Ние, за да не сме търпеливи, то е защото времето не е развито. Ние бързаме. Човек, който бърза, у него времето не е развито. Ти ще бъдеш като англичаните. У евреите времето е много развито. Те са го развили от големите страдания. Та, когато турят човека под страдания, развива се у него времето.

В европейските народи религиозното чувство е развито. В германците е слабо развито. Силно е в славяните. В американците е средно развито религиозното чувство. Силно е развито у евреите и там е в едно противоречие с парите. Слепоочната част, чувството за стяженолюбие е толкова силно развито, че Господ, като знаел тази слабост на евреите, даде им малка земя. Ако беше им дал голяма земя, какво щяха да направят, не зная. Малка земя им дали, да ги научат да работят. Един умен народ са евреите, религиозни са. Един евреин разбира времето тъй, както европеецът не разбира. За време евреите са първи. Евреин в търговия рядко пропада.

Еврейците бяха един горделив народ, дадоха им много малко територия, за да се смирят и да разберат, че на-широко трябва да бъдат в духовно отношение, а не в материално. И българите приличат на евреите в това отношение – и на тях им отрязаха земи оттук-оттам, за да се възпитат и по същия начин да разберат, че трябва да растат в духовното.

Раят и сега съществува. Тези четири реки и сега съществуват там, но не искам да доказвам. Трябва със специална лекция да ви докажа, че тези реки са у човека. Мога да ви докажа, че реките се сливат така, както е описано в Писанието. В едната река имало злато и сребро. От нея зависят всички мисли и чувства у човека. В него е тази река. А сега хората извадили този вътрешен рай и го проектирали някъде в Мала Азия. Когато Мойсей е писал този разказ, той разбирал това, защото е бил посветен във всички тайни на древната мъдрост. Той знаеше къде е раят. Но евреите бяха един крайно религиозен народ и той искаше да събуди у тях подсъзнанието и свръхсъзнанието. Той им говореше за Бога, че е Любов, като по този начин им обясни закона на подсъзнанието и свръхсъзнанието и едва го пробуди у тях. Ако четете цялата еврейска история ще видите, че те са били крайни материалисти. Те представят цялото човечество.

Нека разберем що е бъдеще и що е минало. Миналото съдържа законите на страданието, според моето схващане, или според новите разбирания. А пък бъдещето съдържа законите на радостта и щастието. Това трябва да знаем, понеже излизаме от страданието. Нашата цел е радостта и щастието. Следователно ние се стремим към бъдещето. Някой казва: „Ами настоящето?“ Има един народ, който няма настояще време. Това са евреите. Те имат две времена – минало и бъдеще. Те казват, че вся-

ко бъдещо проявление, щом е станало, то е минало вече. Значи има само една преходна линия на бъдещето към миналото. Тази преходна линия наричат „настояще”. Следователно, ако ние живеем в бъдещето, ние казваме, че можем да бъдем щастливи, можем да бъдем радостни. А вие казвате, че бъдещето е една илюзия.

Туй, което за евреина е начало, за нас е опашка. А нашето начало е еврейска опашка. И за това самите те имат едно друго схващане. Бялата раса за живота има две противоположни разбирания. Семитите се отличават с една черта, крайно материалистическа черта. „Семит”, с какво се започва? С-то се е изменило, а пък бялата раса е раса на ума.

Вземете в български език местоимението „той”. Ако четете тази дума отзад напред, ще получите думата „йот”, която е десетата буква от еврейската азбука. Тя е сила, която твори в света – творческа сила е тази буква. „Йот” означава още и „Бог”. Евреите никога не произнасят името на Бога. Кой е Той? Той е Онзи, Който твори в живота. Кой е Той? И в тебе има един Той, Който твори всички неща. И в тебе има един Той, Който те въвежда в Царството Божие. В тебе има един Той, Който изпълнява волята Божия. Ти познаваш ли Го? Ако ти не познаваш в тебе Онзи, Който изпълнява волята Божия, ти не разбираш смисъла на личното местоимение „той”. Ти не разбираш Този, Който те въвежда в Царството Божие. Но ти не разбираш и второто лично местоимение, „ти”. Ти лесно казваш: „Той е онзи, Драган, Стоян”. Не, ти не разбираш кой е Той. Той е Онзи, Който е създал всичко в света. Ако разгледате буквите от геометрична гледна точка, както и отношението, което съществува между тях, ти ще създадеш цяла философия. „Ти” е онзи, Който въвежда Царството Божие и неговата правда в тебе. Като съзнаеш това, ти ще бъдеш силен човек.

Сега Кабалата не е вече такава, каквато беше едно време. Сега светът е прогресивен. Когато се говори за Кабалата, трябва да се знае, че това е отвличена област и там трябва много голям ум. Кабалата изучава вътрешния свят, а сегашната наука изучава външния свят. В древността Кабалата се е изучавала по инволюционен път, като са слизали съществата надолу, а сега по закона на еволюцията започва обратният път на възлизане и Кабалата трябва да се изучава по нов начин.

Вие трябва да изучавате закона – пътят, по който вървят числата 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9. Но туй е наше разбиране, туй е разбиране на бялата раса. Ако дойдете в семитите, те започват от обратната посока, отдясно наляво: 9, 8, 7, 6, 5, 4, 3, 2, 1. Тези хора имат две различни точки. Ако вие отдясно наляво отивате, вие сте човек, който отгоре слизате. Ако отляво надясно отивате, вие ще бъдете човек, който отдолу нагоре отива. Ако вие живеете като един семит, вие инволюирате, слизате от горе надолу. Ако аз ви намеря да пишете по този начин, втория, знаей, че някога вие сте били богат човек, разполагали сте с много средства, баща ви е бил имотен. Вие седите и не работите. Казвате: „Баща ми е богат. Оттук ще взема назаем, оттам”, вие разчитате на тях. А ако сте от първите, вие разчитате на себе си.

Числото 38 означава големи противоречия. Като съберете цифрите му, получавате 11, което число у евреите е така фатално, както за нас е числото 13. Сборът от единиците в числото 11 представя борба между доброто и злото. Наистина, като се съберат мъж и жена да живеят заедно, те започват да се карат, да спорят, докато дойде числото 3 – детето, т.е. резултат.

Числото 11, то е нещастното число в света. По-нещастно число от 11 за евреите нямаше. Числото 13 днес е

нещастно за културния европеец: него мъчно можете да го вкарате в някоя стая на хотел с № 13. Защо е нещастно числото 11? Това число е без майка и баща в света, то е число на противоречия в живота. Защо съществуват противоречията в живота? Има определена причина, по която те съществуват.

В 7 дни Бог създаде света. И виждаме, Христос не се яви в седмия ден, но в осмия ден. В първия ден не се яви. Първият ден е Божественият ден, осмият ден е човешкият ден. Седмият ден, според еврейското леточисление, седмият ден е на Бога. Според новото леточисление, първият ден е на Бога, а осмият ден е на човека.

Ти как ще примириш старото с младото? Ти, за да примириш стария с младия, трябва да подмладиш стария. Ако искаш да примириш младия със стария, трябва да му туриш единица. Защото 8-те, това е закон за подмладяване. Вие никога не може да се подмладите, ако не разбирате 8-те. Това е онази велика майка-алхимичка в света, която подмладява всичките хора.

Сега вие постарому ще кажете: „Проповядва ни се да възкръснем”. Как е възкръснал Христос? Питам: от 2 хиляди години как всички проповедници проповядват за възкресението? Кой хора разбраха възкресението? Хората живеят и днес, както в еврейското време, така и сега живеят. Коя е причината? Понеже се спират с числото 7. То е много строго число. Който си позволи да излезе из числото 7, една съчица да вземе, убиват го с камъни. Ако кажеш една лоша дума само, и на въжето веднага. Ако се нагрочиш* на злото – на въжето. Ако вземеш крива стъпка – на въжето или куршум. Навсякъде! Числото 7 никому не прощава. Казвате: „Да служим

* да се нагроча – диал. да се навъся, да се намръщя.

на Бога!” Евреите, които взеха туй леточисление, няма народ, който да е страдал толкоз, колкото евреите от това число 7. Те не разбираха числото 7. Седемте разбираха, но едното не разбираха.

Това е учение, което може да ви направи свободни. Това е учение, което може да подмлади вашия живот. Това е учение, което може да ви измени, да бъдете добри. Това е учение – и като търговец, и като лекар, навсякъде можеш да приложиш това учение. Аз не проповядвам едно учение, всичките хора да бъдат еднакви или всичките хора да живеят, както сега. Но да турят една единица на 7-те и да стане 8. Нищо повече. Или какво означава това? Търговец си – ще внесеш Любов след Любов. Гледай с Любов. Работи с Любов. А зад Любовта върви мирът. Учи с Любов. Навсякъде работи с Любов.

Умът е от нов произход, той отскоро е дошъл. Във времето на Мойсей, когато са писали тия неща, хората още не са ходили по своя ум. Какво нещо е умът? Тайната на ума, това знаеха само египтяните, посветените. И Мойсей знаеше какво нещо е умът. Единствен той знаеше тайната на ума, а всички останали от израилския народ ходеха по своето сърце, по своите чувства. И Мойсей знаеше това за израилския народ, че Бог не му е дал един просветен ум, нито едно разумно сърце да разбира кои неща са постижими и кои са непостижими, затова и толкова страдания имат евреите. И всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце.

Магическата тояжка не е нищо друго, освен силата на Любовта. Тя няма определена форма и големина, но въпреки това с нея се измерват всички неща в света. Който притежава тази тояжка, той може всичко да направи. Ако е гладен, ще тропне с магическата пръчица и пред него ще се яви трапеза с всички ястия и плодове.

Щом се нахрани, пак ще тропне с пръчицата си, и трапезата се скрива. Ако е в пустинята, където няма капка вода, той пак ще тропне с пръчицата си и пред него се открива извор с чиста, кристална вода. Мойсей разполагаше с магическата тояжка, той направи с нея ред чудеса пред фараона и пред еврейския народ в пустинята. Докато не беше придобил тази тояжка, той минаваше за обикновен човек, щом я придоби, той стана силен, велик. Тогава той се натовари с мисията да освободи израилския народ от египетското робство и да го изведе през пустинята.

Единственото спасение е да бъдете проводници на добрия живот, на добрите сили, на добрите мисли в света. Туй е предназначението ви сега. А как трябва да стане това? Вие всички имате заложби. Ако продължите по този път, ще дойде съдействието: Слънцето ще изгрее навреме, вятърът ще дойде навреме, всичко ще дойде навреме за онзи, който слуша. И Учителя ще дойде и хиляди години ще помага. Кой ще помага на човечеството? Вбъдеще пак Бог ще помага. Който изведе човека, той ще го избави. Не ние ще се избавим, Той ще ви избави. На еврейския народ Мойсей беше изпратен да го изведе. Каза му: „Ще кажеш на фараона, че Аз те пращам. Аз съм, Който праща всичко.“ Започна фараонът да се съпротивлява, казва: „Аз не те познавам“. Най-после беше принуден да пусне Израеля. Та сега, по същия начин, казвам: все ще дойде един Мойсей, който ще изведе човечеството. Тъй казва Господ. Ще вдигне тоягата. Най-после всички хора ще се съгласят. Ще дойде туй, но кога? Не е за вас да знаете годините, които Бог е поставил. Близо е времето, но кога, никой не знае. Когато спите, когато не мислите нищо, когато си представяте, че всичко е наред, тогава ще дойде.

Той (Христос) не може да бъде в противоречие с Мой-

сея. Мнозина не могат да се докоснат даже до малкия пръст на Мойсея. Казва се за него, че той е бил най-кроткият човек на своето време. За Мойсея е казано, че Бог ще въздигне между евреите голям пророк. Гражданските закони, които Мойсей създаде, говорят за това, че той е бил умен човек. И всеки, който не се е подчинявал на тези закони, той трябвало да носи последствията на своето непослушание. Мнозина казват, че Мойсеевият закон имал значение за децата само. Не, моралните закони на Мойсея и досега още не са изгубили своето значение.

Всички хора страдат все от неразбиране закона на съботата. Когато изведе евреите от Египет, Мойсей прекара с тях цели 40 години. Те се хранеха с манна, която падаше от небето. Мойсей ги съветваше да събират манна само един ден, да не се разваля. „Добър е Бог, ще се погрижи за утрешния ден” – казваше им той. Обаче те не го слушаха и му казваха: „Ние знаем какво да правим, няма защо ти да ни учиш!” Като практичен народ, евреите събираха манна за няколко дена, да се осигурят, но тя се разваляше. Всеки ден те имаха прясна манна. Само в петък, по закон, те трябваше да събират манна за два дена, да не се грижат за храна за събота, която беше определена за служене на Бога и за почивка. Този ден те се освобождаваха от всички грижи и терзания, които им създаваха традициите. През този ден търговците затваряха дюкяните, кой каквато работа имаше, преустановяваше я. Ако някой е обиден от някого, не трябва да мисли за обидата, ако има да учи, не трябва да мисли за учене. Този ден всички трябва да бъдат радостни и весели, чисти по сърце, да не мислят за нищо, да се чувстват като новородени деца. Кой на кого има да дава, кой от кого има да взема, всичко това трябва да се забрави. Това означава законът на съботата.

Какво правят сегашните хора, като дойде съботата или

неделята – определения ден за почивка? Те правят точно обратното на закона. Ако шест дена са яли постна храна, за неделя ще заколят кокошка или агне, ще направят баница, да заблудят съботата или неделята. Тогава ще ядат и пият най-много. И след всичко това искат да турят ред и порядък в живота. Това е невъзможно. Бог е дал живота, а хората искат чрез един или друг закон да го поддържат. Какво се постигна със закона на съботата? Можеха ли хората да задържат живота? Дето е законът, там е смъртта. Когато законът престане да действа, тогава ще дойде вечният живот. Животът не може да се изправи и ръководи от закона. Законът за живота не трябва да излиза от хората. Човек не е в състояние да създава закони. Ако рече да се заеме с тази работа, той ще създаде закон, подобен на себе си. Друг е въпросът, ако човек създава закони за ръководене на своите ближни и на себе си. Обаче само онзи може да управлява живота, който го е създал.

Храната в едно отношение е опасна. Един народ, след като видите каква храна яде, вие ще знаете какво е неговото бъдеще. Ако разгледате една религия с какви форми си служи, ще знаете каква е религията. Ако вземете Стария завет, тогава ще видите какво са правили евреите с жертвоприношенията. За всичките грехове животните е трябвало да плащат. Съгреши някой евреин, ще хване някоя овца, ще я заколи, ще му се простят греховете. Който е по-беден, ще вземе гургулица, гълъбче, ще го заколи. Който са по-богати, ще заколят някой вол. После свещеникът с кръвта ще наръси, казва: „Да се простят греховете на хората”.

Не че евреите са лоши, но лошото в човека изобщо се дължи на две неща: на неговото користолюбие и на неговото тщеславие. Да бъде човек тщеславен, не е лошо

нещо. Напротив, тщеславието е добра черта, но трябва да се прояви намясто.

Ще прочета само няколко стиха от Исаия, от 55-а глава, 6-ия стих: „Търсете Господа, доде може да се намери, призовавайте Го, доде е близо”.

Когато Исаия е говорил, говорил е на деца, които не са знаели да четат и пишат, не са разбирали. Когато е говорил, са били деца. И досега тия деца, наречени евреи, не разбират. Пък другите деца и те не разбират. Стихът казва: „Търсете Господа!” То е съвсем физическо. Търсят се пари, вода се търси, хляб се търси. Господ не може да се търси по този начин.

Защо евреите и досега страдат? Когато Яков бягаше от брата си Исава, той легна на едно място да си почине и там заспа. В съня си видя една стълба, висока до небето, от която слизаха и възлизаха ангели. Той каза: „Това е Божие място. Тук ще направя олтар на Бога.” После той се обърна към Бога със следните думи: „Господи, ако ми помогнеш да разбогатая и ме благословиш да се върна при брат си забогатял, от всичкото си богатство ще отделя десятък и за Тебе”. Така разбирал Яков, и така се молил на Господа. Оттогава и досега евреите са все същите. Някои казват: „Евреин е този човек!” Питам: кой човек днес не е евреин? Обаче евреите и до днес дават десятък за Бога от своите печалби, докато християните не дават нищо. Ако запитат българина как вървят работите му, има ли берекет, той казва: „Не го бива тази година”. Рядко ще срещнете българин да отговори: „Слава Богу, добре върви”. Българинът се страхува да каже, че има добър берекет, защото съзнава, че трябва да даде десятък. Отде се яви у евреите идеята за десятък? Как дойде на ума на Якова да каже на Господа, че ако разбогатее, ще Му даде десятък от своите богатства?

Това е дълбока мисъл, която има приложение и в самата природа.

Ако имам много богатство и не умея да го използвам, каква е облагата от това богатство? Ако имаш жена, която те обича, а твоето сърце е закоравяло, а децата ти, когато те целуват, не чувстваш нищо, каква облага от това, че имаш жена и деца? Философията на Любовта е да дадеш и да вземеш едновременно, та обмяната да бъде правилна. Казвате: „Той не ме обича” – това е първият принцип. „Той е недоволен” – това е пак първият принцип; съмняваш се – това е първият принцип; „Няма Господ!” – това е пак първият принцип. Когато казват философите, че всичко в света се движи, това е вярно, защото първият принцип е във вечно движение. Животът се проявява във втория принцип, в правилното съграждане на нещата. Вторият принцип действа във вас. Всеки трябва да съедини тези два принципа с Христос. Така само ще бъдете навсякъде полезни: на обществото, на народа, на жените, на децата си и т.н. Това е казал Христос на евреите преди 2 хиляди години, но те приеха първия и отхвърлиха втория принцип и затова ги сполетя голямо нещастие.

Не можеш едновременно да любиш и да мразиш. Не се лъжете, това е лъжлива философия, лъжливо учение. Когато дойде Божественият принцип в нас, само тогава можем да любим и да кажем: „Бог е Любов”. Само тогава ще разберем истинския смисъл на материалния свят, понеже Любовта е необходима за развитието на нашия живот.

Всички вие страдате от многото вземане. И вие сте се натрупали с желаниа и с какво ли не. Един мъж не се задоволява с една жена. Бог му казва: „Теб ти трябва само една жена”. А пък той една жена взел, че две, че три, че четири. Еврейският цар Соломон имаше 300 же-

ни и 700 наложници, и даже повече бяха те. Поне разбирам да има за всеки ден по една жена – 365 жени! Слабата страна на мъжа е това – многото жени. Тия жени като влязат в него, объркат го. Този, умният човек, на когото Бог даде толкоз много знания, жените объркаха ума му и съсипеаха еврейското царство; и досега евреите не могат да дойдат на себе си от мъдростта на Соломона. Учен човек е бил той. Опитал е той. Той е искал да опита винцето и го опитал, опитал е и парите, богатството, и всичкото, и най-после заключил: „Суета на суетите, всичко е суета!“ Свършил със своята философия без никакво заключение. Той казва: „Всичко е празна работа“. То не е така. Празна беше, защо? Понеже в големия труд ти се изтощаваш и тогаз го няма благото. Ако сте умни, благото седи в малкото. Микроскопическото благо ще ти донесе всичкото щастие. А пък онова благо, което е колкото Земята, ще ти донесе най-големите нещастия.

Ще приведа един пример за силата на парите. В Русия по едно време искали да прекарат един много строг закон против евреите. Обаче, евреите успели да подкупят всички руски министри, да говорят в тяхна полза. Но не успели да подкупят само председателя. Този закон искал да изкара евреите като вредни хора за Русия. По едно време един богат еврейин отишъл при председателя, подал му една голяма торба със злато и му казал: „Ще ви моля, господин председателю, да чуете само две думи от мене!“ Подал торбата в ръката му и казал: „Взemi и мълчи!“

Ще кажете, че не е добре да подкупуват министрите. Че и онези, които прокарват този закон, трябва да знаят, че земята не е тяхна, земята е за всички хора. Ние сме за всички хора. Българите, англичаните, русите и всички останали народи дойдоха отпосле. Първо се създаде Земята, а после хората. Преди всичко ние сме хора, които имаме четири качества в себе си: първо Любовта

действия у нас, второ – разумността работи у нас, трето, ние имаме Истината в себе си и четвърто – ние сме добри. Тези четири качества отличават човека от другите животни.

Най-после, в деня, когато министерският съвет заседавал, за да реши да се приеме или не се приеме законът, всички министри говорили в полза на евреите. Само министър-председателят мълчал. По едно време императорът го запитал: „Вие защо мълчите?“ „Ваше величество, всички министри взеха торби, за да говорят, а аз взех торба, за да мълча.“ Та сега и вие понякога защитавате истината, защото сте взели торба, за да я защитавате. Някога пък, замълчавате истината, защото сте взели торба, за да мълчите.

Обетованата земя

Като изучавате еврейския народ, ще видите, че евреите 40 години роптаеха в пустинята и какво добиха? Всичкото това поколение, което излезе от Египет, трябваше да се унищожи и да излезе едно поколение на послушание. Всички трябваше да измрат. От ония, които излязоха от Египет, нито един не влезе в Палестина. И Мойсей не влезе там. Само Исус Навин влезе в обетованата земя.

И с вашите мисли е така, и с вашите желания и постъпки. Ако роптаеш, нито едно от тях няма да влезе в Царството Божие. И ако вашата мисъл не влезе, кое ще влезе тогаз? И как ще влезете?

Трябваше да дойде едно ново поколение. Новородените да станат герои. Понеже евреите, като стояха 400 г. в Египет, бяха станали страхливи като зайците. И имаше причини. Знаете ли на какви изпитания бяха изложени? И Мойсей ги научи в пустинята да бъдат смели и решителни. Там водеха един строг живот.

И вие минавате през пустинята сега. Вие не сте в ханаанската земя. Защо са тези страдания, казвате вие. Вие сте излезли от Египет. Там 400 години сте робували и сега излезнахте и сте в пустинята. И приближавате към реката Йордан. Там има неприятели, които са наследници на Ханаанската земя. Трябва да воювате. Как ще придобием своята свобода? Казвате: Бог ще оправи. Бог казва: „Трябва да се биете тук. Трябва да завладеете тази Ханаанска земя!” Ако ти не знаеш как да мислиш, чувстваш и постъпваш, ти не можеш да вършиш волята Божия и ти нищо не можеш да направиш.

Внесете светлина във вашия ум! И отстранете всеки един ропот! Да не поддържаме онзи ропот! Евреите, като ги извадиха от Египет от робството и отидоха в пустинята, роптаеха, че няма месце, че няма краставици. И трябваше 40 години да ги води Мойсей, да обикалят, а можеха за 3 месеца да я минат. 40 години трябваше да я обикалят, докато се освободят от египетския страх. Ние, съвременните хора, имаме еврейския страх, който те са добили за 400 години в Египет. И като влязоха в пустинята, трябваше да научат онзи закон на вярата: че Бог ще промисли! Та вие си спомняте за стария Египет. От Египет сме излезли вече! През Червено море сме минали и сме в пустинята. Не сме влезли още в Ханаанската земя. Към нея отиваме. И ако вървим по правия закон, ще влезем. Ако не, ще обикаляме 40 години и ще имаме много мъчнотии.

Това, което е вярно за евреите, е вярно за всички. Много ропот има! Казваш: „Децата ми такива, жена ми такава...”. Благодарни на Бога и на всички тези хора, че са работили за тебе.

Един ден, като излезеш от това временно положение, теб те очаква нещо много хубаво. Ти си имал едно лошо състояние. Ти си в една овчарска колиба – няма да живееш постоянно там. В тази колиба не ти е приятно, но

като извървиш известно разстояние, втори път ще срещнеш друга, по-хубава колиба. Едно твое състояние е една колиба. Едно твое неразположение е една колиба. Докато дойдете един ден до положение, когато ще живеете във ваше жилище, дето всичко е добре уредено, с всичките му удобства, с градините му, с цветята му, със стаята му, с шадраваните му, с библиотеките му, с осветлението му, с пианата му. Всичко, което пожелае сърцето ви, ще го имате, но засега – не. Като минете по всички тези колиби да ги видите, накрая ще ви бъде това.

Като имате тази идея, ще настане примирението: ще се радвате, че Бог ви е повел по пътя и ще трябва да изкарате този път.

Трябва да изучавате силите на духовния свят. Те носят едно голямо благословение. И онези, които не знаят, като отидат там, много малко ще научат; които, не знаят, може много да пострадат. Трябва да се познават силите на духовния свят. Опити там няма. Всеки опит трябва да даде своя резултат. Всяко нещо трябва да е добре обмислено. Не можеш да правиш, каквото искаш. „Аз съм свободен да правя каквото искам!“ Като правиш каквото искаш, ще се намериш отвън. Вие се чудите. Едно същество като Адама, което Бог направи, Той го нарича „чадо Божие“, каза: „Мога да направя това!“ Направи, яде от плода. Много малка погрешка направиха и двамата с Ева, откъснаха една ябълка от дървото, и хайде, вън от училището, вън от рая. (...) И досега вие седите и плачете отвън. Всички сте от изпъдените.

Вие искате да бъдете щастливи. Как ще бъдете щастливи? Баща ви, който ви е родил, не е щастлив, вие сега, синовете, искате да бъдете щастливи. Баща ви и майка ви – болни, вие искате да бъдете здрави. То е невъзможно. Виждам всички ония хора, които на Земята искат да оправят своя живот по своему. Виждам всичките опити на Земята, отваряни са войни да се биете за свободата.

Хиляди войни са водени с идеята да се освободи човек. Коя война е донесла свобода? Евреите воюваха с онези народи в Ханаанската земя, но те сами станаха роби. Ханаанската земя стана обещана заради тях. Като влязоха в тази Ханаанска земя, евреите имаха най-големите беди постоянно. Като влязоха в Ханаанската земя, един цар ги плени, във Вавилон ги закара. Персите, римляните ги разпръснаха по целия свят и ги задигнаха от Палестина. Казват: „Нали Господ ни обеща тази земя?“ Те не разбраха какво нещо е обещание, какво нещо е обетована земя. Обетованата земя е в човешкия ум. Трябва да знаеш да живееш с ума си. Човешката мисъл е обетованата земя.

Тази война става, за да се избави един народ. Хиляди войни са ставали на Земята за избавление на човечеството. Ако четете Библията, Стария завет, евреите са се били, били, и досега не са свободни евреите. Не зная дали има по-войнствен народ от евреите. Войни, войни, цялата история – от единия край до другия край – все войни. Хубаво е, но кои още не са свободни? То са евреите.

Вие може да кръстите тази природа под разни имена. Някои я наричат Бог, поддържат, че Бог съществува, а при това затварят хората и ги избиват. Казват, че има Господ, а при това правят войни и се избиват едни други. Какъв е този Господ? И християните вярват в Бога, но и те правят войни. И еврейският народ вярваше в Бога, Мойсей казваше даже: „Не убивай това, което Бог е създал“. Единственият в света, Който има право да убива, това е само Бог. Само онзи, който е направил нещата, има право да ги унищожават. Само грънчарят, който прави гърнета, има право да ги чупи. Всеки друг, който счупи едно грънчарско гърне, той трябва да го

плати. Ако го купи, той е свободен да го счупи. И след като го счупи, той трябва да си купи ново гърне.

Ние искаме на физическия свят да внесем Царството Божие – то е невъзможно. На физическия свят ще има хромел, ще мелят житото, ще го месят, ще го турят на фурната, ще го пекат, ще го вадят. Всички престъпления, които съществуват днес, се дължат на нашите физически разбирания. След като разберем криво света, искаме да кажем, че Бог така го е създал. Ако четете Стария завет, когато Бог изведе евреите из Египет, които страдаха, египтяните искаха да ги унищожат. Като влязоха в Ханаанската земя, наместо да се поучат, те, като завладяваха народите, ги изколваха всичките, и мъже, и жени, оставяха девиците. После прекарваха ги през диканя. Та нали еврейският народ е избран, 33 хиляди обещания имат от Бога? Той е пример в света. Ти може да си роден царски син, но ако не живееш както трябва, ще страдаш, макар и да си царски син. Може да си последен овчарски син, ако изпълняваш Божия закон, по-малко страдания ще имаш.

Вие често смесвате вашата правда с Божията правда. Казвате: „Туй нещо защо стана? То не е право.” По-неже вашите работи не се оправят, не вървят тъй, както вие искате, казвате: „Той, светът, не е оправен, Той, Господ...” и веднага се разколебавате. И ставате неразположен духом. Казвате: „Аз вече имам друго верую”. Е, какво е вашето верую? Едното верую – в Бога, а другото верую – в себе си. А да вярваш в себе си, ти тръгнеш и пак не върви. Питам тогава: евреите, които искаха да възстановят своята правда, какво спечелиха? От 2 хиляди години няма народ, който да е тъй люшкан, както евреите. И ако е за твърдоглави хора, те са по-твърдоглави от българите. Две хиляди години умът им не е дошъл – искат да възстановят своето право. А то не може да бъ-

де. Защото Бог е създал света и правото на никой човек не може да бъде, няма да бъде, а ще бъде Божието право.

Христос

„Ние знаем, че на Мойсей Бог е говорил.” Под „Мойсей” в широк смисъл на думата разбираме всичко, което ни е познато. „Тоя отде е, не знаем.” Това е новото в света. Мойсей представя старият порядък в света, който всички знаем, Христос е новото, което иде в света и което не знаем.

36 хиляди обещания имат евреите от Бога, че ще ги направи велики. Те не разбраха Божия закон и досега още страдат. Като дойде Христос да приемат Любовта, не я приеха. И досега, 2 хиляди години оттогава, евреите казват, че Христос е донесъл най-голямото нещастие, най-голямото страдание, да ги гонят всичките хора.

И Христос беше подложен на същия изпит. Неговата възлюбена беше еврейският народ. Той искаше неговата възлюбена да се откаже от света, да приеме неговото учение, да тръгне заедно с него. Неговата възлюбена казва: „Ти по моя път ще тръгнеш!” И най-после неговата възлюблена какво направи? Предаде го на властта, разпъгна го, изпратиха го. Казват: „Не е човек, с когото можеш да живееш и да се разбираш”. Питам: евреите станаха ли щастлив народ като разпъгнаха своя възлюблен? Не. Христос добре разреши въпроса. Каза на своята възлюбена: „Ако мислиш, че без Мене можеш да бъдеш щастлива, ще ти дам всичките условия”. Две хиляди години даде условия на своята възлюблена и сега Христос пита еврейския народ: как живее, щастлив ли е? Исторически не е ли така? Всеки един от вас разре-

шава много важен въпрос: човек трябва да се научи да обича – не да обича себе си, не да обича дома си, не да обича обществото, народа си, цялото човечество, но да обикне всичко онова, което Бог е създал. То е човекът.

Христос донесе в Себе си тази абсолютна доброта. Не като човек. Донесе една абсолютна справедливост. Туй, което някои наричат една слабост. Евреите искаха да ги освободи, да им донесе една физическа свобода. Христос казва: „Ако приемете Моето учение, ще станете първият народ, но ако не приемете Моето учение, хиляди години ще има да страдат вашите еврейски глави.” „Тъй ли? Ти не си националист.”

Един народ не е само в света, за да бъдат националисти. Че в какво седи национализмът? Човек трябва да бъде националист. Цялото човечество, всичките хора може да бъдат националисти, не само българите да бъдат националисти. Всичките народи трябва да бъдат националисти. Но нека видим какво ще ни донесе национализмът, тъй тясно, както го разбират. Националността трябва да я разбираме много широко. Онова, което Бог е турил, то е национално. Той турил националността като едно чувство във всеки един народ.

Мнозина вярват в идването на Христа и казват: „Като дойде Христос втори път на Земята...” Че Христос веднъж дойде на Земята. Какво научиха хората от него? Най-първо те го изпитаха дали може да търпи. Те казаха: „Чакай да видим дали си ти Христос, или не си”. Те го хванаха, и Христос им каза: „Съборете този храм и аз в три дена ще мога да го въздигна отново”. Той искаше да им каже, че този храм е Неговото тяло, което Той в три дена ще може да въздигне. Еврейските учени, еврейските равини разбираха това и казваха: „Чакай, ние ще те опитаме. Ние ще ти създадем такива изпитания, каквито не си помислил. Ти говориш, но недей много да

говориш.” И те създадоха закон, според който го осъди-
ха. Те го разпънаха на кръста и му казваха: „Как, ще
можеш ли в три дена да слезеш от кръста?” И после,
когато Христос възкръсна, те отидоха при Пилата и му
казаха: „Понеже Христос е излязъл от гроба, което и вой-
ниците са видели, идете да кажете, че учениците Му са
взели тялото, за да не стане голям шум между народа,
да повярват повече в Него. И ние ще уредим тази рабо-
та с пари.” Как ще си обясните това? Ако Христос не е
възкръснал, в какво вярват тия 500 милиона души хрис-
тияни, които са готови да положат живота си за Христа?

Христос отваряше очи на слепи, възкресяваше мър-
тви и при това трябваше да бъде разпнат. На какво ос-
нование стана това? Христос казваше: „Този народ, меж-
ду който дойдох да проповядвам, ще ме умори със свое-
то безлюбие. Аз трябва да умра. Като умра, аз ще им
покажа, че имам сила да възвърна живота си. Но след
това не ще имам никаква връзка с тях.” Христос тряб-
ваше да умре, за да се освободи от влиянието на евреи-
те. Всеки от вас трябва да умре, ако иска да се освободи
от връзката си със света. Защо трябва да умираме? За
да се освободим от сегашния свят на безлюбието. И като
умрем, ще кажем: „Ние нямаме нищо общо с вас, сами
носете своя товар”. Ако трябва да умрем, то е, за да се
освободим от ограничителните условия на живота. И ако
трябва да възкръснем, то е, за да покажем на света, че
има само един Бог на Любовта, Спасител на човечест-
вото, чрез Когото всичко можем да направим и всичко
може да стане. Той ще ни спаси.

Всеки един недъг, придобит на физическото поле, ос-
тавя отпечатък в духовния свят. Съществува един го-
лям дисонанс, дето евреите допуснаха да се разпъне
Христос. Макар Той да им прости, носи още раните в
духовното си тяло, носи и раната в сърцето си, нали Го

мушнаха в сърцето. Христос чака тия хора един ден да се повдигнат. Всичките добри хора в света, обърнатите евреи, ще се турят на туй място, да запълнят тази рана. Защото всички трябва да се пречистят, да се турят на неговата рана. Един ден и тия рани, които има и на краката, и на ръцете, и те трябва да се затворят. То е един процес и може би ще вземе хиляди години, докато се затворят, докато се излекуват. На Христа раните не са излекувани. То е силната страна на живота. Изисква се време, за да се изгладят много неща. Казва Писанието: „Бог ще изглади греховете ви”. Греховете може да се изгладят, като престанем да ги правим.

За евреите Христос беше голяма, запалена свещ, която осветяваше делата им. Като не искаха да знаят хората какво правят, те хванаха Христа и Го предадоха на смърт, за да изгасне запалената свещ, която Той носеше.

Мога да ви обясня научно, че омразата е потребна. Вземете един народ като еврейския. Евреите са толкова тесногръди, фанатици, жестоки. Аз не ги наричам такива, така ги описват в Библията. Тъй казва техният пророк, който е живял между тях. Явява се в еврейския народ един човек като Христа, с най-широки идеи, които обхващат целия свят. Как ще обясните това противоречие? Следователно хора с широки умове, с благородни сърца могат да се явят само в такъв народ. Вземете и гърците – между тях се яви Сократ, който също беше преследван от тях.

Значи в еврейския народ имаше материал, от който можеше да се създават най-благородните идеи. Когато съществува злото, това показва, че светът е в еволюционно състояние, гради се, създава се нещо. Когато се завърши цялата еволюция, когато целият космос се съгradi, злото ще изчезне.

Къде отиде еврейството, когато дойде Христос? То стана тор. Сегашното християнство трябва да стане тор на Божественото учение, което иска да освободи хората от заблудите.

Когато Христос дойде, евреите трябваше да се очистят и да заживеят нов живот, но те казаха: „Ние Мойсей познаваме, тебе не познаваме, ти искаш да образуваш секта“. Но Той, както виждате, секта не образува, макар че от еврейско гледище Той беше еретик.

Питам: какво спечелиха евреите, като разпънаха Христа? Нищо, разпънаха се по целия свят.

И когато Тит превзе Йерусалим, след Христа, той е разпнал повече от 60 хиляди души евреи на кръст. Тъй че пътят от Йерусалим до Рим беше покрит само с кръстове. Защо? Защото те създадоха един кръст за своята звезда.

В природата съществува този закон: всеки народ, който убие представител на друг народ, понеже отнема телата им, после трябва да им даде нови, т.е. избитите трябва да се родят в този народ. Евреите, избити от германците, ще се родят в Германия и с това ще изменят коренно духа на германския народ.

Христос, като дойде между евреите, каза им: „Исках да ви помогна, но не Ме разбрахте“ – и заплака. Сълзите на Христа не изразяваха слабост, но с това Той им казваше: „Както Аз плача, така ще плачете и вие“. Казват: това е слабост! Не е слабост! Не е слабост! Истинският пророк, който говори на хората, трябва да им каже какво ще стане. Със сълзите си Христос казваше на евреите: „Тъй ще плачете вие хиляди години, понеже не приехте Моето учение“.

Някои ми казват: „Учителю, в сърцето ми нещо пла-

че”. А, плаче нещо в сърцето ти! Казвам: ти си един израилски пророк, който не прие Христовото учение. Ще плачеш и ще плачат всички около тебе. Всички онези, които не възприемат Любовта, всички онези, които не възприемат Мадростта, всички онези, които не възприемат Истината, ще плачат не само един ден, но още хиляди години ще плачат и в деня, в който възприемат Любовта, ще дойде истинската радост – „скръбта им ще се превърне на радост”. Дотогава ще изтекат девет категории сълзи.

Вие още нищо не сте видели – ще бъдете изложени на изпитания. Едва сте започнали с тях. В края на християнската епоха сте. Евреите минаха през изпитания и като ги минаха, влязоха в християнската епоха. Всички сега ще се изпитат и които минат в новата култура, те са устояли на изпитанията. И това, което ви говоря, ще бъде семето, което ще бъде посято. Всички вие, които искате да минете от християнската епоха в новата, през девет сита ще минете.

Всичките народи трябва да свършат работата, която им е определена. Евреите трябва да свършат работата си. Евреите трябва да станат запушалка на раната, която отвори на Христа. Онази рана, която направиха, да влязат да я запушат – само така евреите ще поправят погрешката си.

Сега говорим за евреите и за българите. За другите народи друг път ще говорим. Евреите трябва да научат закона за Любовта. И българите трябва да научат закона на Любовта. Какво трябва да правят евреите? Да се приготвят да запушат тази рана. Като погледне Христос, че раната е запушена, ще им се простят прегрешенията. Да кажат: „Прости ни, че ние не приехме Любовта, която Ти ни донесе.” Българите да се не възмущават, че са в черния дроб, че са станали роби, че не са големи

като германците, като англичаните. На Господа не Му трябват мамонти, следователно по-долнички, да му вършат работата.

„Гърсете първо Царството Божие.” Казвам: ако си евреин, на раната на Христа ще бъдеш запушалка. Ако си българин, ще влезеш в стомаха на хората. Не като влезеш, да се разстройва стомахът. Като се разстрои стомахът, хората не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те не могат да се обичат. Ако българите не помагат за храносмилането, те няма да свършат работата. Българите се обезсърчават. Другите народи сега се бият. Като поправят българите и евреите погрешката си, ще престанат да се бият. Когато хората започнат да се обичат, ще престане войната. Сега се бият, понеже българинът си е посръбнал. Българинът казва: „Да си пийнем малко винце!” Не му се позволява да пие винце. Само като се освободят от тежката работа, тогава може да пият сладко вино – не сега. (...) Когато на човека, работата, която Бог е дал, ние я свършим.

Война

Всяка война носи болести, защото тези отрицателни мисли във време на военните дни са като отровни газове и засягат организмите и на онези хора, които не участват във военните действия; тогава цялата атмосфера е пълна с тези течения. С отрицателните мисли във време на война се разклаща атмосферата на етера и това внася дисонанс в човешкия организъм. През войната кармата се разбърква, т.е. действа кармата.

Ако идете в Америка, има цели школи, които говорят само за усиляването на човешката воля. Те не разбират законите на човешката воля. Те са прави, но те не разбират туй усиляване. Усиляването на волята трябва да стане според законите на светлината, според законите на човешкото сърце. Ако човешката воля се усилява независимо, механизирала се е. Всичките народи сега в Европа са станали волеви. Много силна воля имат. Тези хора минават за културни. В какво седи културата? Той дойде с една бомба, спусне отгоре 200–300 кг, убие 30–40 души. Казва: „Да ги научим да се страхуват, да познаят какви сме ние германците, англичаните“. Че каква култура има в това? Те минават за християни. Пък вие, като четете вестниците, казвате: „Русите победили, германците победили“, приятно ви е. Казвате: „Хубаво, че победиха“, но хич не мислите колко хора избиха.

Два вълка се скарали за една овца, почнали да се хапят, да се бият и овцата гледала кой ще надвие. Някой казал на овцата: „Ти плюй на краката си и беж да те няма, защото като свършат битката, ще те нападнат“. Вие не чакайте да видите кой в света ще победи, стойте

надалеч. Ако народите не поумнеят и се отвори нова световна война, ще остане една трета от човечеството.

Българите в 1912 и 1914 година се биха, но и досега плащат. И французите се биха, и англичаните се биха, и русите се биха, и цяла Европа се би, но спечелиха ли нещо? Нищо не спечелиха. Някой ще каже, че все е било за полза. Съгласен съм, за полза е било, но този въпрос имаше и друго разрешение. Хората можеха да разрешат тия въпроси и по друг начин. Сега ще дойде друга една война, и хората пак ще поумнеят. Възможно е тази война да се избегне, но ако хората вървят и вбъдеще така, както и сега, войната ще стане и страданията ще се увеличат. Това показва, че човешкото сърце работи, личните чувства действат. Съвременните хора живеят в задната част на главата си, а не в предната част.

На българите и на славянството не е определено да имат никакви успехи чрез войни. Защо? Защото Божият Дух днес работи в тях и Той изключва този метод за разрешаване на противоречията чрез войни.

Славянинът трябва съвършено да изключи насилието от живота си. Защото насилието прилича на остър нож, който не признава никакъв господар, никакво добро, никакво право, освен правото на оногова, в чиято ръка се намира. С този нож, с който отрязваш главата на другите, със същия нож ще отрежат и твоята глава, ако попадне той в чужда ръка. Славяните не трябва да поддържат политиката на точилото и ножа. И ножът, и точилото се изхабяват. Това показва, че всички народи, които употребяват тия методи на насилието, физически се изтощават и изхабяват, а морално се смаляват и обезобразяват. А това на съвременен език значи: израждат се. Всеки народ, всяко общество, всеки индивид, всич-

ки, които си служат с насилието и неправдата, самоосъждат се и ще погинат.

Всички съвременни хора и народи воюват за свободата. Кой не е воювал, но въпреки това човек пак не е свободен.

Сега между хората и народите има крайна омраза. Ето, българите и сърбите от толкова години насам не могат да се спогодят. Каква нужда има сърбите да взимат Цариброд от българите? Не е ли по-добре тези хора да се разпределят по езици? И тогава те ще си дадат нужната свобода. Какво им коства да направят това? Нищо не им коства, но разбиране трябва. Умни, добри хора трябва. Сега, като говоря по този начин, казват: „Той иска да събори настоящия строй!” Никакъв строй не искам да събарям! Този строй ще се събори сам по себе си. Казвам: силният човек сам по себе си ще отслабне. Онзи, силният герой, ще го видите след 30–40 години с тояжка в ръка, отслабнал, подпира се на нея, има нужда от тебе, да му помогнеш. И най-силните хора в света ще отслабнат, щом вървят по този път, в който днес ги виждаме.

Някой иска да стане пръв министър на България. България не се нуждае от министри. Някой пък иска да стане владика. България не се нуждае и от владичи. Други мислят по кой начин България да си достави пари. България не се нуждае и от пари. България се нуждае само от едно нещо: тя се нуждае от Любов. Хората трябва да имат повече Любов едни към други. България се нуждае само от Любов, от нищо друго. Всичко друго тя си има: и пари, и богатства. Много злато е заровено в земята.

Днес всички хора търсят щастието във външни неща. Българите не знаят, че нямат нужда и от вяра. Те

имат вяра повече, отколкото им трябва. Те са много суеверни. Те повярваха в германския кайзер, който каза, че каквото завладее България, то ще бъде нейно. „Каквото завладеят от Сърбия и от Румъния, все ще остане на българите” – тъй казваше кайзерът и те вярваха. Питам: Господ ли е кайзерът, че толкова трябва да му се вярва? Какво излезе накрая? Каквото завладяха българите, всичко им се взе. Много естествено! Кайзерът не е Бог, да знае какво ще стане. Казвам на българите: те трябва да имат повече Любов помежду си и да знаят, че каквото Господ каже, ще се сбъдне. Тогава Той няма да праща българите нито в Сърбия, нито в Румъния. Ако им е за земя, Господ ще пренесе българите на Месечината и ще им каже: „Ето, разполагайте се тук нашироко. Ето, тук не ви трябва нито Сърбия, нито Румъния, нито Русия, живеете по български, както намирате за добре.” Така е по Божествено. Ако живеете по кайзерски, ще отидете и в Сърбия, и в Румъния и ще се върнете назад без никакви придобивки. Отидете ли в Сърбия и в Румъния да завладявате, ще се намерите в стеснително положение.

Сега аз искам да ви помогна, понеже всички вие съставяте за мене предавателни станции, чрез които искам да предам една истина на целия свят. Чрез вас, като чрез предавателни станции, ще се предаде едно учение. Не е въпрос само да се предаде едно учение, но хората трябва да го опитат. Ако болните го приема, ще оздравеят. Ако сиромаси и богати го приемат, между тях ще се възстанови мир и съгласие.

Разбиране трябва да имат хората. Това нещо със закон не става. Както днес мислят хората да оправят света, по никой начин не могат да го оправят. Ако кайзерът каже да отидем в Сърбия, ще отидем в Сърбия и ще се върнем. Ще отидем в Румъния и оттам ще се върнем все без нищо. България е била велика, но сега е малка. Римската империя е била велика, но сега е малка. Всички

държави са били някога велики, но сега са изгубили своето величие.

При Освобождението на България беше прилив, Втората световна война беше отлив. „Трябваше да бъдем неутрални, – им казах – иначе ще загубим войната.”

Цели 40 години аз предупреждавах българите какво ги очаква. Ако ме слушаха, нямаше да дойде това, което вече дойде. Никой не ме слушаше – нито управниците, нито духовенството. Мнозина мислеха, че аз искам да стана министър, да заема висок пост. Аз дойдох в света за най-малката служба, която никой не искаше. Моята идея не се стреми към високи места. На всички големци се радвам, без да се стремя към тяхното положение. Ако царят и българският народ ме бяха послушали, работите нямаше да вземат такъв обрат. Ония, които съветваха царя, не го съветваха както трябва. Всеки си говореше както знае. Всички му даваха криви съвети. Аз и на царя казах: „Обичай Бога и на него служи“. И българският народ трябва да служи на Бога, както аз служа. Едно зная – докато служа на Бога, аз съм човек. Щом престана да Му служа, от мене нищо няма да стане. Искам да разбирате нещата, както аз ги разбирам, и да правите всичко, каквото Бог прави.

Много от съвременните хора са объркани, не знаят кога какво трябва да направят. Всичко може да се направи, но на своето време. Казват ми: „Предскажи нещо!“ Аз бих предсказал много работи, но сега не е време. Преди години предсказах, че в 1914 г. ще има война и в тая война именно Германия ще изгуби. Предупредих тогава българите да побързат и да сключат мир, но не ме послушаха. Погнаха ме, интернираха ме. Казвах: може да ме интернирате, да правите каквото искате, но ще изгубите войната. И за сегашната война предсказах, че

ще стане. Казах, че много градове, големи столици ще пострадат – Берлин, Лондон, даже и София. Когато казвах тия работи, не им се слушаше. Не измислих тия неща, но хората са докарали работите до една криза, която не може да се избегне. Виждам един колар, кара колата си много бързо – ще я счупи. Виждам един трен, който пътува с по-голяма бързина, отколкото трябва – скоро ще отхвъркне някъде. Това е много естествено. Не се иска голяма философия да го предскажеш. Като видя, че един автомобил се движи полека, знаей, че никакъв инцидент няма да се случи. Предсказвам на някого, че ще осиромашее. Защо? Защото харчи повече, отколкото трябва.

Преди повече от 30 години казах, че в 1914 г. ще има световна война и че Германия ще я загуби. По-после предупредих управниците да сключат мир колкото се може по-скоро, но те ме интернираха. Казах, че иде Втората световна война и казах кои градове ще пострадат... Викаха ме в Обществената безопасност. Казах им: ако искам, мога да не дойда, но аз почитам законите и затова идвам. Но по този път, по който вървят, нищо няма да остане от София. Вие престъпвате Божиите закони и ще видите, че аз не говоря от себе си.

Аз предупредих Фердинанд за 4 неща:

1. През време на Балканската война казах, че не трябва да се воюва със съюзниците. Ако не бяха воювали, щяха да получат Дедеагач, Кавала и много други земи.

2. В 1914 г. казах: България да не се намесва, а да пази неутралитет, защото България така ще спечели, ще ѝ дадат достатъчно земя за цената на неутралитета, а ако се намеси, ще загуби. Те не ме послушаха.

3. След като се намеси България в Първата световна война, казах в 1917 г., че България ще загуби и затова навреме да вземат мерки. Аз исках доброто на Бъл-

гария. Те какво направиха? Интернираха ме във Варна. Не ме послушаха. После ме питаха след погрома, но казах: „Късно е вече!“

4. После казах на Фердинанд и на Бориса, че трябва да имат добри отношения с всички държави.

Досега никога никой цар не е изпълнявал това, което Великият Учител казва, дори и когато идват да му искат съвет за даден случай. Всички съвети, които съм ги давал, са били за доброто на България, но те нищо не изпълниха и по този начин изкушиха Бога и Неговото Слово. Такава е истината. Тя трябва да се знае и помни от българите. Защото българите ще отговорят пред Бога за това.

Фердинанд вървеше слепешката подир Австрия и българите пострадаха за нищо и никакво за Австрийската империя. По-късно българите нарушиха Божия план, когато им даваха територията западно от линията Мидия – Енос. А те не я взеха, защото германците им казаха, че това ще бъде само за шест години и те им повярваха и загубиха условията. Фердинанд не послуша и загуби всичко. И накрая България изгуби условията, дадени от Небето. Не послушаха Мировия Учител, а послушаха злия гений на Европа.

Кобургите имат много тежка европейска карма. И вместо да си седят в Европа и там да си я разрешават, дойдоха в България, че заангажираха и Бялото братство и за тяхното непослушание и вироглавство трябваше да плаща и ще плаща българският народ.

Англия наруши Божествения план като наруши границите на Санстефанска България и предизвика Берлинския конгрес и разделянето на България. А това бе най-хубавият Божествен акт на Земята. Англия се уп-

лаши от Русия, че ще се увеличи влиянието ѝ. Тя сбърка. Напротив, щеше да се увеличи английското влияние. Тя не трябваше да се меси. Раздели България на две, за да не стане България руска губерния и да не би да се завардят и блокират проливите и Черно море. Но Англия сбърка. Ако беше оставила България в границите на Санстефанския мирен договор, то Санстефанска България щеше да бъде в услуга на Англия. Но те не можаха да предвидят това и сбъркаха. Но онези сили, които противодействаха, не сбъркаха, а сполучиха. Това са същите сили, които направиха атентат на двойния освободител цар Александър II и го убиха. Тези сили не се шегуват.

Свободата на българите е дадена от Бялото братство и ако злоупотребят с нея, да му мислят. Щяха да видят българите свобода, ако не беше влязъл Бог в руския цар Александър II и не му беше внушил да освободи България. Манифестът на руския цар за обявяване на войната е словото на Господа за освобождение на България. Така че българите дължат освобождението си първо на Бога, второ – на Бялото братство, трето – на руския цар и четвърто – на руския народ.

Все ме питат какво да правим при тази война. За България е най-хубаво да пази неутралитет. Колкото войни е водила, все е губила. На българите не им върви на бой. Без бой! Ще чакате, няма да воювате. Затова казах на един брат, когато бяхме на хижа „Еделвайс“, да напише с ножче на една дъска думата „неутралитет“.

Сега цяла София е неспокойна, разтревожена. Защо? Защото политиците не послушаха. Казваше им се да пазят неутралитет. Българите запазиха неутралитет само с Русия, а на другите обявиха война. Какво ще спечелят с тая война? Тук имаше някакво користолюбие. Свър-

заха се с Германия, за да им даде Македония. Не са германците, които ще им дадат Македония, нито останалите велики сили могат да ги задоволят. Казват, че Русия ни е освободила. Казано е, обаче, в Свещените книги, че само Бог освобождава. Следователно Бог ни освободи чрез Русия. Каквито са заблужденията на народите и на държавите, такива са и на отделните хора.

Когато българите напуснаха Солунския фронт и казаха: „Не искаме да се бием!“, Господ веднага изля благословията си, настъпи голямо плодородие, докато пък за ония, които се биеха, още нямаше такова. Във Франция, Англия сега има голяма суша, понеже законите, за които ви говоря, не одобряват техните действия. Щом воювате, плодородие няма да имате. Сила ще имате, контрибуции ще налагате, но хляб няма да имате. В света съществува само едно право – Божественото. (1919 г.)

Сега текат последните времена, а след това ще дойде новото. Днес черната ложа учи, че със сила ще се успее. Обаче такава сила какво ще донесе? Ние сме против днешния строй на престъпления, аз съм против всички престъпления и несправедливи закони. Престъпленията не са послужили за повдигане на нито една държава; това не е държава, а насилничество. Онези, които преустройват Земята, вече са турили в действие плана. Това, което имаше да дойде, вече почва, сега е началото. Тези изпитания и събития, които идат днес, са кармата на човечеството. И който е неутрален, печели, а който се бие, да му мисли. В 1913 г. и 1919 г. Франция и Англия не изпълниха Божествения план.

Германците изиграха ролята на богоизбран народ, без да знаят какво значи това. Не „Германия над всичко“, ами Германия да помага на всички. Ако така бяха раз-

брали това богоизбранство, другояче щяха да се развият събитията.

Казват, че силните ще оправят света. Силните да служат на слабите, а има кой да оправи света... В обществото е същото – слабият ще господарува. Бащата и майката доброволно стават слуги на децата си.

В една война става опознаване. Всички народи, които воюват, смесват кръвта си. Като се смеси кръвта, се примиряват. Ако не е така, няма с какво да се оправдае войната. Аз разглеждам нещата от Божествено гледище. Христос като умря, какво изгуби? Неговата кръв, която изтече, колкото падна на земята, тя влезе и се смеси с човешката кръв. Нали някои хора, които имат слаба кръв, внасят чиста кръв? От кръвта на Христа се направи една инжекция на човечеството. Без тази кръв човечеството не можеше да издържи. Следователно трябваше да се вземе от кръвта на Христа. Неговата кръв влезе в човешкия организъм, в цялото човечество влезе. Във всички почти е проникнала.

По време на гражданската война в Испания през 1937 г. бяха избити 1 милион души. Тези страдания са кармично последствие от някогашната инквизиция.

Сегашната война е ликвидиране на кармата. Всички първи християни мъченици ликвидираха с кармата си като прощаваха и така се прекъсваха връзките. Законът е: щом прощаваш, кармичната връзка се скъсва. Като не прощаваш и се противиш, връзките на кармата продължават.

Онези, които загиват във войните, ще станат проповедници, ще ходят между живите и ще им вселяват страх да не се бият вече. Заминалите на бойното поле виждат горе истината и стават мисионери, влизат в ролята на

апостоли, задължават се да проповядват правата Божествена идея. Те оставят настрана заблужденията и проповядват новата идея – братство между всички народи. Те идат като апостоли с по едно малко чукче в ръце, с него чукат по главите на земните въплътени хора и им казват: „Братство, единство между народите!” Светлите същества пращат веднага на работа загиналите от войната. Духовете на светлината все повече добиват надмощие и у всички народи узрява идеята – човешчина. Макар народите да се бият помежду си, неприязънта е във върховете на властта, а самите те се сближават.

Жертвите във Втората световна война ще действат чрез хората, въплътени на Земята, за да се измени режимът, строят.

Във вас се крият възможности, които за бъдеще, като се дадат условия, ще излезете от това положение, в което се намирате. Бог изисква да живеете по друг начин. Иде една епоха и тъй, както досега сте живели, не може да живеете вече. В бъдеще от болести няма да се оплаквате вече. В бъдеще от глад няма да се оплаквате. В бъдеще от безпаричие няма да се оплаквате. Оплакване няма да има. В бъдеще ще има благодарност за това, което имате. Ще се говори само за положителни работи. За никакви отрицателни работи няма да се говори.

Гледам по вестниците постоянно съобщават: този се убил, онзи се убил, там автомобил се разрушил. Тук-там ще срещнеш – на боб зърно – нещо добро. Постоянно – този ограбили, онзи ограбили. При такъв един живот какъв прогрес може да имаме ние? Четем, че русите взели крепостите на Финландия, че финландците били герои. Ако русите и финландците не се биеха, щяха да бъдат още по герои. Сега са герои, но ако не се биеха, щяха да бъдат два пъти по-големи герои. Хората се би-

ят – защо? Хубаво е сега, че се бият, защото те се побратимяват. Българите казват: „Ако искаш братство, набий го”. Хубаво, става брат. Сега кръвта на русите и на финландците като се смеси, за вбъдеще те ще се обичат повече, понеже кръвта се е смесила. Едно време, когато искали да образуват братство, пускали си кръв. Двама приятели искат вярно приятелство – разрежат някоя вена, смесват кръвта и тогава приятелството е неразделимо. Аз ви казвам, че в сегашната война, която става в Европа, кръвта ще се слее и на германци, и на англичани, и на французи, и на руси, и на финландци, и на българи, ще се образува братство. Това братство ще бъде унаследено богатство за бъдещата епоха, която ще се прояви. Бог ще използва всичката оная неразбранщина, да създаде новата култура вътре в света.

Германците, убити на руския фронт, ще се родят в Русия и обратно – същото ще се случи и на западния фронт. По този начин ще стане сближаване между народите.

Някой казва: „За Бога може убийство”. Не, не може! Никой народ не е прокопсал с убиване – такъв е Божият закон. Ако можеш да създадеш един човек, тогава можеш да го убиеш и понеже не можеш да го създадеш, не можеш да го убиваш. Всяко убийство, всяка лъжа, всяко лицемерие излизат от съвсем друг източник – там е смъртта. Не може да се повдигне човек с тях. Едно ще натъчеш, две ще разтъчеш. Старите евреи, като не знаеха закона, избиваха езичниците и последните се прераждаха у тях и положението на евреите се влоши.

Постоянно ме питат кога ще се свърши войната. Щом възлюбите Господа с всичкото си сърце, с всичката си душа, с всичкия си ум и с всичката си сила, войната ще се свърши още днес. Щом не Го възлюбите, векове ще

минат и войната няма да се свърши. Въпросът е решен. Знаете ли, че в целия образован свят няма трима души праведни? Разбирате ли това? Има само един праведен човек. А законът е такъв: „Дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм и Аз“. Ако имаше трима души да се съберат и да се помолят, войната ще престане. Защо не престава? Защото има само един. Трябва да дойдат още двама. Дайте ми кандидати от вас и аз днес ще свърша войната. Дайте ми кандидати от вас и днес ще стане. Дайте ми праведни, нека дойдат от Америка, от Англия, двама души да дойдат.

Сега народите се бият, защо? Защото се учат. Когато ние казваме, че хората трябва да се примирят, те трябва да влязат в областта на Любовта. Тогава само ще познаят, че имат само един баща, а всички те са братя. Вън от Любовта, законът е друг. Там има господари и слуги, има сиромаси и богати, има силни и слаби. Има растения, има животни, има червейчета, има добри и лоши хора.

Сега хората тълкуват, кой ще победи. Ние не се интересуваме кой ще победи, ние се интересуваме кой народ ще развие повече Божествената Любов в себе си, кой народ ще развие повече Божествената сила в себе си, ние се интересуваме кой народ ще развие онази голяма щедрост, да помага, да има справедливостта. Нас не ни интересува колко хора ще избият. Защото хората след като ги избият, пак воюват. Ако вие бяхте ясновидци, ще видите, че онези, които са избити, пак вадят ножа и отиват да се бият. Казват: „Дръжте ги, дръжте ги, да ги победим, да ги победим!“ Бият се. Тъй щото някои хора като се убиват, стават по-опасни. Вие мислите да унищожите вашите противници. Побеждават се хората само тогава, когато ги обичате. Побеждават се хората само тогава, когато се отнасяте добре с тях. Побеждават се

хората само тогава, когато се отнасяте разумно с тях. И вас може да ви победят така. Но в тази победа седи вашата свобода. Ако в една победа придобием свобода и онези, с които воюваме, и те придобият свобода, туй воюване е намясто.

Бият се сегашните християни и се питат кой ще победи. Значи, всеки иска да вземе надмощието. Смешно положение! Всички ще победите в гробищата.

Без Любов няма победа в света. Когато се говори за победа, аз поставям едно ново правило: победа има само в Любовта. Само Любовта побеждава. Само Любовта може да даде победа, но не в този смисъл, какъвто вие разбирате. Побеждавайте злото чрез доброто. Всеки момент имайте влияние върху вашия ум, върху вашето сърце. Да разбирате основните качества на вашата мисъл, да знаете права ли е вашата мисъл в даден случай или не е права. Да разбирате в даден случай право ли е вашето чувство или не е право. И най-после, да знаете права ли е вашата постъпка или не е права.

От десетки години лозите в България бяха нападнати от филоксера. Лозарите бяха принудени да присадят на местната лоза американска. Местната лоза беше похубава от тая, която донесоха от Америка. Какво показва филоксерата? Защо пострадаха лозята от филоксерата? Съвременната война, съвременните недоразумения в човечеството, това е филоксера в умовете, в душите и в сърцата на хората. Аз правя аналогия между лозата и човека. Във Франция са изстребили лозите, в България – също. Навсякъде, където прониква филоксерата, прониква и войната. Когато лозата боледува, и човек боледува, когато лозите се развиват добре, и хората живеят добре. Мислите ли, че е добро за селяните или за даден народ, ако горите им изсъхнат? Не е добро за народа, ако горите изсъхнат и се изстребват. Има връзка

между хората и горите. Ако кракът те заболи, какво показва това? Че ти си изгубил почвата, отношението към оня основен живот. Може да те боли крак, може да те боли око, може да те боли ръка, това показва, че основата на живота е нарушена.

Всичките народи на Земята трябва да си услужват в Любовта. Всеки трябва да прави жертви. Всеки да пожертва по нещо и да се решат да изпълнят волята Божия. Не да иска всеки народ да победи, но да изпълни волята Божия. Това е тяхна работа.

В България за 30 години се направиха толкова отрицателни неща, колкото целият български народ не е направил за хиляди години. Това, което българският народ не е направил за хиляди години, сега е направено. Какво са направили българите досега? Водили са за хиляда години 158 войни. Пада се на всеки 6–7 години по една война. После, ако вземете в книжовно отношение, каква философия имат? Гърците имат с какво да се похвалят – с големи философи. Не че не са имали българите видни хора, но всичко това е така отишло! Българинът не пази това, което му е дадено.

Избраният народ

Сега в света се образува едно ядро от хора от всички нации – англичани, французи, германци, руси, американци, японци, китайци, българи, турци, сърби, черни, бели, които образуват една нова раса, един народ с нови схващания, различни от сегашните. Кой групира тези духове? Великият Божествен закон ги привлича, за да се опознаят и работят заедно. Питам: българите могат ли да бъдат един контингент от такива хора? Могат. Ако българите не пратят там свои представители, ще служат. Онези народи, които изпратят свои представители, имената им ще се запишат в това велико царство, а онези, които не изпратят, имената им ще се заличат. Писанието казва преди хиляди години: „Народи, които не служат на Бога, нямат никакво бъдеще”.

Има едни германци, които тепърва идат в света. Отлични германци са, от духовния свят. Има едни англичани, които сега идат от духовния свят. Има едни германци, които си отиват. Има славяни, руси, които сега идат. Има българи, които сега идат от невидимия свят, има американци и от всички народи, които идат тепърва от Божествения свят. Тия, които идат, са новите хора на тия народи, те ще създадат новото човечество.

Има вече нови хора, типове от новото поколение, които са се родили в Америка. Хора на новото поколение има във Франция, Германия, Англия, но най-вече ги има в Америка. Физиологически тия хора се отличават от другите.

Желая в България да се роди новият човек. Това е възможно, защото българинът има добро сърце.

Има отделни личности, които коренно се различават от обикновените хора с непробудено още съзнание. Те работят усилено върху себе си, да се освободят от ония отрицателни качества на своята нация, с чията дреха са се облекли. Всеки човек, който е дошъл на Земята, се е облякъл с материя, взета от неговия народ. Като българи, вие носите дреха, т.е. плът, изтъкана от българска материя. Следователно като българи, вие трябва да работите върху себе си, да се освободите от ония недъзи, свойствени на българската материя или почва. Като човеци пък, всички хора имат общи задачи, да преодоляват в себе си някои общочовешки качества. Запример, като човек, никой не трябва да лъже. Истински човек е онзи, който се е отказал абсолютно от лъжата. На човека не се позволява нито бяла, нито черна лъжа.

Някои ще кажат, че тези 144 хиляди души са горе, на Небето. Не, тези хора са сега тук, на Земята, те са дошли вече на Земята и са се въплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, поети, други – учени и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях, те ще обърнат тоя свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак. Когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съвременните културни хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обърнат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак ще ги обърнат с главата нагоре и ще започне новият живот.

Духовният човек е необходим на хората дотолкова, доколкото да им даде направление в живота, да ги подтик-

не към великото Начало. Днес между всички народи и общества се явяват нови хора, с нови и светли идеи, които подтикват човечеството напред. Тези хора се срещат навсякъде по света: в Америка, в Англия, в Германия, във Франция, в Китай, в Япония, в Русия, в България и т.н. Те носят нов морал, нови разбирания, които служат като звено, като условие за привличане към Земята на енергиите, които идат от духовния свят. И ако хората днес са недоволни от себе си, причината за това се дължи на факта, че много от небесните извори са затворени за тях и те не могат да ги използват. Много от енергиите, необходими за пресъздаване на техните мисли и чувства, не достигат до сърцата и умовете им. Защо? Те сами са прекъснали тези съобщения, а сега трябва усилено да работят, да ги възстановят.

Сега от вас се иска да правите ред опити, да се кали-те, да изработите от себе си нови хора, нови типове. Как можете да създадете от себе си нови типове? Колкото по-идеен е животът на човека, толкова по-лесно той може да преустрои целия си организъм както във физическо, тъй и в психическо отношение. Ако обикновеният човек се въодушевява от една обикновена идея, колко повече духовният човек, който служи на Бога, може да се въодушеви от своята велика идея! Тъй въодушевен, той всеки ден прибавя камък връз камък към Божествената сграда, към великото здание на Битието. Това значи да създаде човек от себе си нов тип. Желая ви да бъдете нови типове, носители на новото учение.

Сега борбата, която става, е предвестник за прекъсването на последните нишки, които ни държат за старото, а с това прекъсване ще се появи новото човечество – хората на Любовта, които ще преобразят съвременния живот и ще покажат, че може да се живее по друг начин, т.е. чрез споразумение и взаимна поддръжка между на-

родите – по-големите народи ще покровителстват по-малките, а и всред самите народи да се въдвори взаимно разбираме и Любов.

Съвременните народи, колкото и да са културни, още не могат да съзнаят, че благого на отделните народи зависи от благого на цялото човечество.

Ние казваме, че в света трябва да има единство между всички народи и между всички хора. Бог е навсякъде. Ние не знаем какво представя Божието присъствие, ние нямаме ясна представа за това. Ние казваме, че Господ присъства навсякъде, но когато някой човек направи някаква погрешка, ни най-малко не мисли, че Господ е там, вижда погрешката му. Обаче, когато хората се произнасят за неговата постъпка и намират, че той не е постъпил добре, тогава той започва да мисли.

Всички страдания на съвременните народи се дължат именно на стремежите на тяхното сърце. Всички французи, германци, китайци, японци и другите народи, всички имат желание да станат нещо велико, да направят знамения, но тези им желания не се дължат на ума. Това не е човекът, който мисли.

Всеки мисли, че на него е дадена ролята да оправи света. Прави са народите да мислят, че са избрани от Бога, но не само един народ, а всички заедно. Всички народи трябва да се обединят в един и всички заедно да изпълнят Божиата воля. Тогава ще се сбъдне това, което Бог е казал: „Ще се вселя между хората, аз ще им бъда Бога, а те ще ми бъдат народ”. Благословен да бъде денят, когато всички народи бъдат избрани от Бога! (...) Дошло е време всички хора и народи да посрещнат Бога и да се радват, че са Негови избраници.

Така се гледа и на живота: ти не можеш да бъдеш щастлив, ако цялото не е щастливо, ти не можеш да бъдеш здрав, ако цялото не е здраво, ти не можеш да бъдеш умен, ако цялото не е умно, ти не можеш да бъдеш богат, ако цялото не е богато. Следователно всичко зависи от цялото.

Като се срещате с един англичанин, с един американец и пр., да чувствате, че сте над народността, че сте братя. Национализмът трябва да се надрасне, оставете го настрана – човек не трябва да обича само своя народ. Вие гледайте да сте синове Божии!

В света хубавото ще възтържествува. Национализмът трябва да отстъпи място и да дойде разумното, човешкото.

Представете си, че един ден всички граници се отворят и всички народи бъдат като една държава, могат свободно да преминават границите от една държава в други. Какво ще бъде тогава положението на отделния човек? Всички ще се считате свободни граждани на всяка държава. Това ще дойде един ден. Това време ще дойде. За тази цел идеите на съвременните хора трябва да се изменят.

Да кажем, един човек минава българската граница, отива в Сърбия, не плаща мито. Престъпление ли е това? Природата такъв закон няма, да туря мито на солта. Хората може да турят. Солта е дадена за общо употребление. Житото от една държава в друга може да се пренесе. Житото е дадено от Невидимия свят за всички същества. Има бюджет. Природата наказва, защо това жито не е разпределено както трябва. Вследствие на това има разни закони, турени от хората.

Исходния път хората не могат да намерят. Исходни-

ят път ще дойде само тогава, когато всички народи решат да направят една конфедерация на народите на цялото земно кълбо. Или, аз бих казал: конфедерация на европейските народи и тогава да се отворят границите. Това е разрешението на един социален въпрос донякъде. Туй е първата стъпка на един уреден живот на Земята.

Между европейските държави ще се създадат нови връзки, които ще почиват на нова, модерна конфедерация. Съобщенията между държавите ще бъдат свободни, без паспорти, без ограничения.

В семейството най-първо бащата и майката са диктатори и употребяват наказание – пръчката, но като пораснат децата, бащата вече не ще може да употребява диктатура, ще стане демократ. Също така, когато народите се събудят и възмъжеят, диктатурата в управлението престава и се превръща в демокрация. Синархията е най-висока форма на управление, но съвременното човечество не е още готово да я възприеме, тя е за подалечно бъдеще. Все повече се събужда в човечеството колективното съзнание, усилва се тенденцията за обединение и в бъдеще ще се наложи федерация на народите.

Един народ има в света, то е цялото човечество. Това е народът. Българският народ е уд на цялото човечество, френският народ е уд на цялото човечество, всички народи са удове на цялото човечество, което говори един език, а различните езици са само наречия.

Цялото човечество, след като завърши еволюцията си, всички народи ще се обединят в един народ, тъй както една ябълка е расла 20 години и оставя един плод и този плод може да се събере в една семка. То е бъдещата култура на Земята. След хиляди години ще се образува

един човек, една цел. Всички хора ще станат толкова разумни, че ще бъдат в мисъл и чувство като че ли един човек мисли, не в еднообразие, но в разнообразие.

Следователно, ние ще се приготвим за онзи ред и порядък. Този ден ще дойде, той няма да бъде далеч. Даже в този век хората ще бъдат свидетели на едно начало на този порядък. (...) Тези, които ще доживеят дотогава, ще бъдат свидетели на един велик преврат, който ще стане в света. Цял един преврат ще стане в съзнанието, в разбирането на хората, в разбирането на жените, в разбирането на мъжете.

Сега ние сме в период на раждане, но се изискват разумни същества, които да ни освободят. Може да осакатят съзнанието, да кажат: „Това не трябва, онова не трябва”. Кое е онова в света, на което ние може да разчитаме? Всеки от вас има на какво да разчита. Най-първо вие имате дом, на който можете да разчитате. Най-първо вие може да разчитате на вашата майка, на вашия баща, на братята, сестрите, на вашия народ разчитайте. Това са ред положения, но оттам ни стъпка напред. Тогава как ще обясните думите на Христа, който казва: „Няма нито един от вас, който да е оставил майка, баща, братя, сестри заради Мене и да не е приел стократно”. Значи, щом напуснем ограничителните условия на семейството, ние влизаме в обществото; щом напуснем ограничителните условия на обществото, ние влизаме в народа; щом напуснем ограничителните условия на народа, ние влизаме в човечеството и т.н. Та, този кръг се разширява.

Истината е в това, което вие носите в себе си. Идеята за Бога у вас трябва свършено да се измени. В това отношение вие схващате Бога като същество извън вас. Но този, който поправя света и който се бори днес в света, това не сме ние. Бог е, Който се бори. Той се бори

много разумно с всички лоши условия в живота. При това Той знае, че победата е на Негова страна. Кога ще стане това? Може да стане днес или утре, може да стане след месеци или години. Когато и да стане, Той обаче знае, че в края на краищата Той ще придобие победата.

Всеки човек е длъжен да вярва в каквото иска. Той има право за това. Но неблагоприятно е човек да вярва и да поддържа това, което носи нещастие. Да вярва и да поддържа това, което носи щастие, разбирам. Защото съществува един закон: благо на всички хора е и наше благо и нещастие на всички хора е и наше нещастие. Сегашните хора чувстват този закон и виждат, че лошото състояние на един народ се отразява и върху другите народи. За бъдеще това нещо ще се чувства още повече. И тогава, ако хората се сдружат, светът може да се поправи по един разумен начин по-скоро, отколкото сега.

Всички народи, след като изработят своя специфична черта, те ще ги пренесат в дар на бъдещото човечество. Тези черти ще станат общо достояние за всички хора.

Упоритостта е една черта, а твърдостта – друга. Те не трябва да се смесват. Твърдостта е Божествено чувство, което всеки човек трябва да има в себе си. Като се вземе твърдостта на българина, справедливостта на англичанина, работливостта на германеца, Любовта на славянина, добрата обхода на французина, песента на италианеца и ги съединим в едно, вие ще имате един пълен човек, с голямо благородство в себе си.

Всеки народ си има своята функция и трябва да бъде свободен, за да я изпълни. Всеки народ е като един орган в човешкия организъм. Или другояче казано: всеки народ е възприемател на специфични енергии в космоса, които после се разпределят на цялото човечество,

затова е необходим за живота на това човечество. Българите представляват един орган, англичаните – друг, германците – трети и т.н., и като дойде Господарят, ще ги сглоби всичките. Един ден всички народи ще донесат своите специфични хубави черти и ще ги направят достояние на цялото човечество. Всички народи носят част от свещената скиния и един ден, когато всички тези части се съединят, ще образуват цялата скиния. И понеже всеки народ си има своя функция като орган на общочовешкия организъм, затова той е свободен да говори на своя език. Всички народи трябва да живеят братски помежду си като членове на едно семейство. Никой народ не трябва да господства. Някога Вавилон, Асирия, Римската империя господстваха над другите народи, владееха ги, но сега къде остана тяхното господство? И днешните държави, които господстват, ще имат същата съдба. Всички народи трябва да имат добри условия, никой народ не трябва да потиска друг и силните народи трябва да помагат на слабите.

Народите представят отражение на цялото човечество в битието. Във всеки народ се изявява Божественият план. Съвременните народи се намират пред положението да се координират с Бога. Всички народи ще се сглобят и ще образуват едно цяло. В бъдеще ще има само един народ, разумен народ, той е Божественият народ. Тогава всички народи – англичани, французи, германци, италианци, руснаци, българи, сърби, черногорци, финландци, шведи, норвежци, японци, китайци и всички останали народи, които не съм споменал, Господ ще ги спомене, но всички ще образуват един голям народ – Божествен народ. Най-после и вас да спомене Господ, не само вас, но да не остане нито един човек по цялата Земя, когото Бог да не спомене. Това е благо за всички. Бог има един план за бъдещето, който постепенно ще прилага.

Страданията, които преживяваме, колкото и да са лоши, представят работата на един велик скулптор или архитект, който сега строи. Тези страдания са временни. Страданията, смъртта, това са методи, чрез които човек се развива. Един ден, когато съзнаем смисъла на страданията, ние ще благодарим на Бога за всички страдания, които са ни сполетели.

Тепърва има да се разрешават въпросите в този свят. И мъже, и жени, и българи, и англичани, и руси, и германците, и американците, туй, което става, тия противоречия, които сега ги имат, те след време ще изчезнат и един ден хората ще образуват едно семейство и всеки народ ще бъде орган на това велико семейство. Ще се образува връзка, всички ще образуват един организъм в зависимост, народите ще се уважават, ще се почитат, както ръцете се уважават. Едната ръка уважава другата; и краката се уважават. И тогава един ден ще бъдете зрителни, вие тогава ще го видите. Кога? Някога. Някои сега го виждат. Някои за бъдеще ще го видят. Туй значи да живее Бог в нас и ние да живеем в Бога.

Евреите имат 3 хиляди обещания в Библията. Господ обещал, че ще бъдат един от най-големите народи, че ще управляват света навсякъде. Често говорят, че туй ще стане. Но за кои евреи се казва това? Не са тези евреи – тези евреи, те ще си идат. Ще дойдат едни евреи, които Господ ще създаде наново. В света от всичките народи ще създаде избрания народ. В този народ и българи ще има, и англичани, и германци, и руси, и сърби, няма да остане нито един народ, който да няма представител в този Божи народ. Няма да бъдат само евреи.

Казвате: „Избран народ бяха израилтяните“. Всеки духовен човек е Божий човек, той принадлежи към рода Божий.

Като четете Стария завет, виждате, че на евреите са дадени от Бога 33 хиляди обещания, но те и досега не се изпълниха. Те са дадени в друг смисъл. Преди всичко под думата „евреин“ не се разбира „израилтянин“, друго нещо се разбира. Под думата „евреин“ се разбират избраните от цялото човечество, от хиляди години насам. Тези обещания ще се дадат и ще се изпълнят по отношение на този избран, разумен народ, който ще бъде пълен с Любов, със знание, със свобода. От своята свобода те ще дадат и на другите народи.

Всички верующи в Христа са „Израил“.

Да остане у нас идеята: нека онзи, Велият Божий народ да живее в нас. Нека всички ние живеем в този велик народ и всички да бъдем носители на онова възвишеното, Божественото.

Всичките земи, планети, комети, те са емблема на разумни същества. Всяко едно същество има своя някаква проекция. Някои същества имат проекции в растенията, някои разумни същества имат проекция в минералите, някои имат проекция в рибите, някои имат проекция в птиците. Някои разумни същества имат проекция в бръмбарите, пеперудите, някои имат проекция в млекопитаещите. И най-после, има възвишени същества, които имат проекция в човека. Хората, ние сме проекция.

И сега се строи една друга проекция. Една друга раса ще дойде в света, която ще мисли малко по-другояче. Тя хора ще бъдат троелични. Те ще имат едно лице отпред, едно отзад и едно отгоре. С три лица ще бъдат. Сега вие сте с две лица. Едното е оформено – предното. Нали казвате „двоеличен човек“? Задното лице е скрито, увито е с косми. Човек не познава задното лице, открито е само предното. Задното е скрито с було. Следната раса ще бъде с три лица. Отгоре ще има още едно лице.

В шестата раса ще виждат отпред и отзад, в тях ще се развие шестото чувство, а у човека са вложени 12 сетива, които чакат своето развитие. Засега е по-добре да не виждате хората чрез шестото сетиво, защото, ако се отвори то и погледнете по-дълбоко, ще се хванете за главата: ще ви стане ясно какво мисли човекът, който стои до вас и може да се отвратите от най-ближните си. Като мине опасното, като се изчисти съзнанието, чак тогава ще се отвори третото око.

Главата трябва да се повдигне горе с няколко сантиметра. Това не може да стане механически. От окултно гледище въпросът стои така: има 12 извора, от които човек трябва да вземе своите енергии, засега само 5 функционират, а другите са прекъснати и затова трябва да се възстанови разумното съобщение с тях. Всеки извор е свързан с известна интелигентност.

Славяните идват, за да възстановят връзката, като се обърнат засега към един от тези извори на духовното, мистично течение. Или казано по друг начин: човек трябва да стане набожен. Славяните трябва да възстановят истинската набожност.

Индуските методи са все методи за скачване с тези извори. Един адепт се стреми да се скачи с тези извори и колко работа извършва, докато достигне скачването! Един извор поддържа физическото тяло, друг – ума, трети – чувствата, четвъртият и петият поддържат други човешки способности. Сега новите извори, с които трябва да се направи скачване, са Любовта, Мъдростта, Истината. Любовта трябва да протече като някое море, като океан.

БЪЛГАРИ

Методология

Аз съм изучавал характера на българите цели 11 години. Правил съм най-щателни измервания на главите им с пергели. Всеки ден съм измервал по 10 души. Това продължаваше цели 11 години. А за това нещо търпение се изисква. Цифри, цифри, изчисления, цели таблици.

Има една философия в живота. Трябва дълго време да се учим да разбираме. Аз, когато правех своите изследвания, 12 години измервах българите, правих научни изследвания, дойдох до известни заключения. Хората не са еднакво построени, нямат еднаква височина, ширина, не е еднаква дължината на ръцете, не са еднакви пръстите, ушите не са еднакво направени, очите не са еднакво направени, устата не са еднакви, краката не са еднакво направени. Но имах 150 хиляди наблюдения. Забелязах, че честните хора са по един начин построени, справедливите по друг начин, музикалните по друг, художниците по друг, всеки човек е особено построен, толкоз разнообразие има в хората! Хитрите хора, онези, които не са справедливи, по особен начин са построени. Какъвто е човекът, такава е и ухото му. Преобладаващите черти на характера дават и форма на ухото, преобладаващите черти на характера дават и форма на очите, преобладаващите черти на човека дават форма на веждите, преобладаващите черти на човека дават качеството на косата да бъде тънка или дебела. За да бъдат пръстите дълги или къси, зависи от чертите на човека.

Намерих, че крадците имат дълги ръце всякога. Намерих, че убийците имат много къси ръце. Сега няма да се спирам. Понеже крадецът, като мисли да бръкне в

някой джоб, праща постоянно кръв в ръката си, мисълта му като работи, ръцете му стават дълги. Сега туй показва ред поколения, които са живели по този начин. Понякоя път онези, които не разбират закона, по един начин постъпват. Хората с тия дълги ръце, хората в поновите времена, са станали много сръчни, досетливи. Те искат да имат всичко в изобилие, те искат да имат изобилно да ядат, да се обличат, всичко искат да имат, изобилно да имат. Забелязва се, че техните слепоочни части са широко развити. Вие ще кажете: „Така Господ го създал”. Че как го създал така? Защо Господ едного създаде да обича повече, другото – да обича по-малко? Обаче забелязах, че онези хора, които Бог ги създаде, съвсем други форми имат.

Дойдох да различавам три вида хора. Едни във физическото поле в животинско състояние. Още като го видя, формите са чисто животински, в тях съзнанието не е развито. Колкото в едно животно има съзнание, толкоз и в тях. Онези, духовните хора, справедливите, имат съзнание. Първите хора живеят само за себе си, то е физическият човек. Вторите живеят за другите, и третите живеят за Бога. Ето аз как ги различавам: първите събират само за себе си, вторите събират и за ближните си, и третите, каквото им дава Господ, всичко раздават, нищо не оставят за себе си. Тия наричам идеалните хора. Каквото Господ му дал, той нищо не задържа за себе си. Казват: „Човек за себе си трябва да задържи нещо”. Питам: ако Господ ти е подарил едно езеро, колко вода ще задържиш за себе си? Цяла река се влива в езерото и цяла река се излива. Колкото вода се влива, толкова се и излива. Има ли нужда да се осигуряваш с бутилки с вода, та да не би един ден да се изпари езерото, че ти да останеш на сухо?

Аз толкова години съм изучавал хората така: аз вли-

зам вътре в хората и ги изучавам какви са. Виждам първо, че са крайно нетърпеливи. Виждам къде са техните слабости. Като изляза от тях, те казват: „Мяза на нас“. Аз като изляза, те виждат моите слабости. А аз като вляза в тях, понякога в мен се заражда желание да лъжа. Каквито са те, и аз ставам такъв. Веднага си отбелязвам всичко. Имам тефтерче, в което отбелязвам промените в състоянията и казвам: обичат да лъжат, обичат да крадат, добро не правят. За всяко направено добро вземат стократно. Някъде другаде като вляза, виждам, че в мен се заражда желание да направя добро. Това значи, че и те са добри. Като в едно огледало – каквито са те, такъв ставам и аз. Всичко се отразява. Където и да вляза, дълго време не седя. Пет минути, докато направя тази проверка, са достатъчни. А после правя баня с вода, която нагорещявам до 4 хиляди градуса и през този огън минавам. Скъпо ми коства, но само веднъж го правя. Не го правя всеки ден.

Като правех изследванията, имаше хора – след като ги измервах, цяла седмица ме безпокояха тези хора. Трябваше по десет пъти да си мия ръцете и пак не можех да се освободя. Нещо от тях излиза, не зная на какво да го уподобя. Цяла седмица ми вземаше да се освободя. Някои хора като измервах, нещо хубаво излизаше от тях, като някой цвят. Цвета не можех да определя какъв е. Безцветни са и едните, и другите, само че ухание имат. В едните хора уханието показва, че са добри хора, в другите, че са лоши хора, скрита лошевина има в тях. Още като ги пипаш, има нещо твърдо в него като кремък.

Във всички миролюбиви хора напречният диаметър на главата е по-тесен. У енергичните хора, малко лошите по характер, главата им е широка. Но то е общо казано, има изключения. Нормално е, което съм намерил в

моите изследвания, главата да е широка петнайсет сантиметра. Някъде е четиринайсет, тринайсет, дванайсет сантиметра – много миролюбиви хора са те. Някъде е шестнайсет-седемнайсет сантиметра. В моите изследвания само на няколко души македонци съм намерил седемнайсет сантиметра широчина на главата. Главата е сплесната отзад, а отстрани – широка. На един кукушанин главата беше седемнайсет сантиметра широка. Казвам му: „Ти претрепваш човека, без да ти мигне окото!” „И отгатък минавам.” Казвам: „Главата ти показва, че може да претрепеш човека.” „Хич, казва, няма да ми мигне окото.” Някому главата е четиринайсет сантиметра, много миролюбив е, отстъпчив. Казва ми: „Откъде го знаеш?” Казва: „Аз по натура съм такъв”. Аз виждам, че има четиринайсет сантиметра. Вземам човека в зряла възраст. На един човек на дваайсет и една години, като се измери главата, има четиринайсет сантиметра. Ако е на дваайсет години или деветнайсет, или осемнайсет, или шестнайсет, мярката има друго съотношение.

Някой дойде и пита: „Вярваш ли в мене?” Казвам: „Покажи си ръката”. Показва ми ръката си. Аз зная вече. Аз вярвам не в онова, което ти говориш, но на ръката ти вече е написано това, каквото ми казваш. На ръката ти трябва да видя написана ли е честността, разумността написана ли е на ръката. Най-мъчно се изличават белезите на ръката.

Изследвах един български поборник, един от старите герои – не зная как са го наричали. Много правилно лице. След като изследвах главата, лицето, дойдох до ръката. Казвам му: „Ти носиш ръка на престъпник. Доста хора си избил.” Той поклати глава. На лицето се е загладило престъплението, няма ги и на главата, но на ръката останали знаците. Казва: „Тежи ми на душата. С нашите заблуждения ходихме да освобождаваме България, натрупахме си грехове; какво ще се прави? Как ще

ни прощава Господ, не зная.” Ние искаме да се освободим чрез убийство.

Аз забелязвах, когато правих своите научни изследвания, че българинът е много критичен. Щом научи нещо, той търси вече недостатъците. Така е в Лаброзовата теория за престъпните типове, но туй е едно патологическо, болезнено състояние, туй не е никаква наука. За да се опознае човек, трябва да се изучават естествените дарби и дарования, които има, не патологическите причини, че той обича да лъже, да краде, да убива. Това ни най-малко не е човекът.

Черният дроб и жлъчката

Силите на Сатурн организират черния дроб и костите.

Черният дроб е оная материя, която е създала света. Господ е създал света чрез черния дроб. Знаете ли какви киселини, какви сили са действали при създаването на черния дроб! Това на вас ви се вижда невъзможно, но аз ви казвам, че черният дроб е бил способен да създава.

Всеки народ има строго определено място, свое предназначение в големия космичен човек. Българите заемат черния дроб. Дотогава, докато българите изпълняват службата на черен дроб на човечеството, работата ще върви много добре.

Българинът да мисли, че е благ в света. Българинът е по-благ. Бог тури българина при най-лошите условия, той има да върши най-трудната работа в света. Българите са жлъчката, черният дроб на човечеството. Ако те се откажат да работят, всичката деятелност ще спре. Казва: „Какво ще стане с нас?“ Черният дроб и стомахът, те заповядват. Ако речеш да ги нападаш, турят от своята отрова, отравят. Като влезе храната, една капка отрова пускат и всичко се смилва. Всичкото храносмилане става по желанието на българите.

Българите, понеже са най-богатите хора на света, и при най-лошите условия пак са благи. Упорити са малко. Без упоритост не може, твърдост трябва. Българите трябва да извършат много хубава работа. Казвам: много хубаво да свършат работата докрай, не да казват: „Нас ни дотегна туй робство!“ Докрай да свършат работата и да докажат, че са българи. Като дойде новата епоха, Гос-

под ще ги снемем, ще ги тури на друго място, тях ще назначи на друга служба.

Българите са черният дроб на вселената. Частиците на черния дроб, както и всички същества, еволюират и постоянно се изменят. Така и българите след време ще минат в друга форма на развитие. Тогава ще търсите българина по-горе в общия космически организъм.

Черният дроб е необходим, но като се увеличи много, настъпват нещастията, и малък като стане, ще бъде лошо. Черният дроб трябва да функционира, за да образува жлъчката. Следователно, ако българите изчезнат от света, ще има запичане, а от това и големи страдания. Благодарете, че сте българи и не се безпокойте какво ще стане с вас.

Българите представляват черният дроб. А черният дроб е цялата лаборатория на човешкия живот на Земята. Българите са заели най-трудната част в общочовешкия организъм, затова тук страданията и противодействията са най-големи.

Човек живее с четири тела: физическо, астрално, умствено и причинно. Всяко тяло извършва специфична служба и е съставено от специфична материя, а всеки орган на физическото тяло е свързан с астралния, т.е. със света на чувствата. Той (черният дроб) регулира нисшите чувства на човека, поглъща отровите на организма и ги трансформира. Ако се разстрои, отровите се разнасят по целия организъм и човек умира. Между черния дроб и жлъчката съществува тясна връзка. Ако тая връзка се наруши, животът се намира в опасност. Понеже черният дроб е свързан със същества от нисшия астрален свят, те започват да влияят на човека и му нашепват песимистична философия или го карат да се

самоубива. Тия същества са силни, но не са организирани. Като не разбират живота, те са готови да убият всеки, който се изпречи на пътя им. Щом попаднете в едно мъчително състояние на духа, ще знаете, че сте в областта на неорганизираната материя. Светиите са със здрав черен дроб, с организирани висши чувства. Организираният черен дроб е най-добрият слуга на сърцето.

Има някои органи във физическото тяло, които съответстват на тези от другите тела. Например мозъкът съответства на умственото тяло. Симпатичната нервна система, или стомашният мозък, съответства на духовното тяло. Черният дроб, далакът и стомахът съответстват на нисшите полета на астралното тяло. Ако е разстроен черният дроб, чувствата няма да функционират правилно, ще сте мрачни, неразположени. Черният дроб спомага за храносмилането и ако образувалите се отрови не преминават в стомаха, ще влязат в кръвта и ще предизвикат разстройство в астралното тяло. Тогава силите на астралното тяло няма да минават правилно във физическото тяло. Разстрои ли се черният дроб, и паметта отслабва. После ще дойде и неврастенията, понеже косвено този орган влияе на симпатичната нервна система. Щом се сгъне някоя функция на някой орган от една система, той повлиява и на другите. Ако вие не контролирате вашите чувства, те ще разстроят черния дроб, а черният дроб ще разстрои целия ви организъм.

Черният дроб заболее ли, мъчно се лекува, той е свързан с малкия мозък на човека.

Разстройството на черния дроб причинява различни болести. Неврастенията се дължи също на разстройството на черния дроб. Който не е готов да услужва на хората, няма общение с Бога, той е болен, черният дроб

е разстроен. Като се разгневиш, обърни се към Господа с молба да ти даде повече знание и светлина, да оправиш черния си дроб. Не можеш ли да търпиш хората, не ти ли вървят работите, не можеш ли да учиш, черният дроб е виновен. Разстройството му се отразява върху умствените способности и чувствата на човека, както и върху духовните му прояви. Нисшите чувства влияят на черния дроб както термитите, които изяждат всичко. Който е организиран чувствата и мислите си, той е организиран и черния си дроб. Той е готов да се примири с всички хора. Виждате каква важност има за всички черният дроб, той има отношение даже към вярата. Да вярваш в Бога, това значи да имаш организиран черен дроб, това значи да имаш организиран ум, сърце и душа. Под „вяра в Бога“ се разбира едно Божествено състояние, при което човек се чувства силен да постигне всичко, което пожелае. Вярата е сила, чрез която всичко се постига – тя е потребна за организиране на черния дроб.

Черният дроб е велик фактор в човешкото тяло. Ако черният дроб спре да функционира, човек си отива. При сегашното устройство черният дроб всичко решава. Ако той се разстрои, човек става неразположен, мрачен, той е песимист, не може да говори внимателно, мрази, сърди се, може да извърши убийство – всичко туй излиза от черния дроб.

Силата на човека седи в неговите мускули. Ако човек е развил своята стомашна система, той ще развие повече своя черен дроб, при яденето ще се развие неговият черен дроб и ще стане анормален. Черният му дроб ще изисква повече храна и ще изкарва повече енергия. Къде може да я впрегне на работа? Обикновените хора впрягат своята сила само за да хванат някое тревопасно животно, да го изядат. Там показват своята сила. И после между тия, силните животни се заражда една въл-

решна борба. Когато имат една плячка, по-силният всякога ще вземе плячката за себе си. Та виждаме сегашните народи така помагат на злото, което е взело надмощие.

Щом храносмилането не става нормално, очите започват да пожълтяват, значи черният дроб не е на мястото. Било е време, когато черният дроб е мислил. Всичката злоба и омраза на хората произтича от черния дроб. Когато някой човек те мрази, не може да те намрази от ума си, но смущава се черният дроб. Всяка една сръд-ня, всяка една омраза в човека, се отнася до неговия черен дроб. И като се занимава с омразата, черният дроб не може да изпълни своите функции, храносмилането не става правилно.

Човешкото сърце съответства на външното слънце, но туй слънце е раздвоено. Второто слънце в човека го наричат слънчев възел, стомашен мозък. То има отношение към храносмилането на човека. И около него има такава лунна линия. Той има луни. Черният дроб е една луна около слънчевия възел. Някои казват: знаем, че черният дроб работи с храносмилането. Но черният дроб има работа с нисшите чувства на човека. Когато черният дроб е разстроен, винаги човек е неразположен духом. Някои хора са в песимистично състояние по причина на черния дроб. Песимизмът произтича от зле оформен черен дроб. Ако ти не можеш да живееш с хората, причината е черният дроб. Ако ти не можеш да живееш с жена си, причината е черният дроб. Работите не вървят, причината е черният дроб. Черен дроб се нарича, понеже от него излиза черна светлина. Черна светлина това значи тъмнина – светлината на хората се е загубила. Исканякой човек да бъде богат или пък някой иска да бъде здрав, някой иска благоутробието му да бъде добро. На руски „кормить” значи да се храня –

сходно е с корем. Коремът показва само един процес, показва тази вътрешна функция, при която храната се усвоява. С черния дроб ти ще събереш известни енергии, които трябва да употребиш в живота. Начините за събирането на тези енергии са различни. Например вие постоянно имате желаниа. Но ако тия желаниа остават във вас, те се наслояват и ще ви причинят известни страдания.

Онези хора, които обичат удоволствията, които обичат да си похапват, да си попияват, да говорят за кокошчици, за патици, за ядене, за пиене, техните ръце садебелички и много добре устроени. А онези хора, които са сатурнови типове, т.е. критици, които не могат да видят нищо хубаво в света, а виждат само лошото, те имат дълги, сухи, кокалести пръсти, с възли.

Сатурновите хора са сухи, храносмилателната система е слабо развита, стомахът им винаги нещо не е в ред. Имат силен дух, критичен ум. Ако искаш някой да ти покаже правия път, намери сатурнов тип. Разсъдливият център, личните чувства, страхът са чрезмерно развити в тях. Честолюбието, докачането, мнителността, тщестлавието, предпазването са характерни черти на сатурновци.

Най-добрите хора в света имат здрав черен дроб. Всеки орган е отражение на ония сили, които действат в известна област, в която и самият орган действа. Учените изучават каква служба извършват нервите, кръвоносните съдове, вените и артериите, какво участие вземат сърцето и кръвообращението, но те не знаят каква служба извършват всички органи в духовния свят. Те не знаят, че ако човек например не обича някой от органите си, този орган ще се разболее.

Разстроен е черният дроб. Защо? Защото не го оби-

чаш. Той се сърди и руши. Обикнете черния дроб и той ще се поправи. Най-хубавата панацея за черния дроб е да го обикнете и като съзнавате важноста му, той ще се поправи. Обикнете ли противоречията, вие ще държите черния си дроб в пълна изправност. Щом намирате, че светът не функционира както трябва, вие разстройвате черния си дроб. По този начин си пакостите.

Чрез черния дроб човек е свързан с Властите или Божествените сили. Има ли дисхармония в чувствата, пожълтяване на лицето и очите, има дисхармония между Властите и човека.

Стремете се да трансформирате излишната енергия в себе си, особено тази в задната част на мозъка. Тази енергия е причина почти за всички болести, за всички отрицателни състояния. Понякога тази енергия се натрупва зад ушите, както и около слепите очи на човека, и го прави нервен, раздразнителен, готов да се сърди, да се обижда за най-малкото нещо.

Сатурн и Марс

Щедрост

Българинът е интернационалист и обича равенството. На трапезата той мисли, че трябва да сподели всичко, но яде твърде бързо. Важното е, че е щедър, събира, за да има да дава. И все пак време е да се събуди у него моралният свят, защото две неща му липсват – религиозно чувство и милосърдие.

Сегашните българи се нуждаят от човек като Марко-ни, да тропне с тояжката си и да им отвори умовите и сърцата, да придобият повече светлина, да започнат да дават. Българинът трябва да работи върху сърцето си, да стане по-щедър.

Отрицателните мисли всички са женски, положителните мисли всички са мъжки. Сега да обясня. Положителните мисли имат произход от ума, отрицателните мисли имат произход от сърцето, сърцето дава подтик на тия мисли. Когато сърцето е подтик на една мисъл, тя е отрицателна, тази мисъл е вдлъбната, тя събира. Положителната мисъл, тя е корубеста, тя изпъква, нейният извор, който постоянно тече, дава. Едно езеро, което постоянно събира водата вътре, то е отрицателно. Затова българите казват: когато мъжът с лопата внася, а жената с игла изнася, къщата се изпразва. Когато мъжът с игла внася, тя знае как да пести, домът се повдига. С игла как се внася? Като шие бод по бод.

Като говоря за българите, мнозина се докачат. Българинът има една черта: много е щедър на думи. Толкова години идват при мене хора да ги лекувам, че водят и близките си, и тях да лекувам. Ще дойде някой и като

му дам цера, наставление за лекуване, казва: „Какво ще ми дадеш за моите ближни, че и те боледуват?“ И започне да изрежда за кои още иска лек. Казвам: нека дойдат и те, но ти първо опитай цера за себе си. „На другите какво да кажа?“ Това е тщестлавие. Иска да се покаже, че като бил при мене, помислил и за тях.

Дойде някой да ме пита, страда от някаква болест. След като му разправа как да се лекува, ще ме пита за някой свой ближен. Българинът е много щедър. Няма изключение от това правило. Казва: „Имам един съсед, той как да се лекува?“ След това, като кажа за съседа, ще пита за неговата баба, тя страдала. После ще пита за снахата, и тя била болна. После на снахата малкото внуче, че слугата, че Драган. Преди години ме тревожеше това. Сега, щом някой ме попита за себе си, отговарям, но щом ме пита за друг, казвам: „Ще имам грижата, не ми разправай, че са болни. Колко души са? Ще взема имената.“ Казвам: „Ще ги имам предвид. Като ида вкъщи, като кажа, те ще оздравеят всичките“. Казва: „Ама ще бъде ли?“ „Ще бъде, ще бъде.“ „Кога?“ „В един ден няма да стане, за някой ще вземе една година, за други пет години, ще вземе десет, петнайсет, дваайсет години. Ако след дваайсет години не може да оздравее, да дойде при мене.“ Още като ми разправа за слугата си, аз зная ще оздравее ли, или не. Зная защо страда снахата.

Има едно богатство, което се дава само на ония, които живеят в закона на Любовта. Ако Божият закон не работи, причината е в нас, Любовта ни е слаба. Според една статистика, онези българи, които са били щедри и много добри, като посеят нивите си, класовете им са два пъти по-големи от тези на скръжавите българи; на скръжавите българи и класовете са скръжави, а които са щедри, и класовете им са щедри. Ако вие сте скръжави, и класовете ви ще са скръжави. Ако сте щедри и щедрост-

та у вас е един вътрешен закон, изразява Божията Любов и това ви радва, че изразявате Божията Любов, в тази Любов не се осиромашава, дори и всичко да раздадете.

Единственото нещо, което спъва сегашната раса, е голямата лакомия във всяко отношение.

Сега бялата раса минава колективно през фазата на алчността, а пък българинът минава индивидуално през алчността. Разбира се, невидимият свят използва всичко това пак за добро.

Твърдост

Всеки народ представлява една добродетел. В Божествения свят българинът представлява твърдостта. Човек трябва да бъде твърд, това е естествено положение, а упоритостта е друго нещо. Твърдостта спада към Божествените чувства на човека.

Кое е същественото за българина? Той е най-твърдият елемент, който съществува. Всеки човек, който слиза на Земята, трябва да мине през българите, за да добие твърдостта, да му ударят печата на твърдостта. Най-доброто семе, което най-добре расте, това е българинът.

Българинът има едно качество на твърдост. Твърдостта е едно Божествено качество, то се намира там, дето се намират Божествените способности. Аз наричам твърдостта въглерода на Божествения свят.

Българинът развива твърдост. Твърдостта е неговата специфична черта. Да бъде човек твърд, това е една Божествена черта. Бог е единственият, който е твърд и

неизменяем. В това отношение българинът е турен в тил. Центърът на твърдостта е горе на главата, на най-високото място. Тя е задна стража, поставена на главата, да не дойде някой неприятел отзад. Българите са турени в тила на цялото човечество, да го пазят от лошите духове. Колкото и да се атакува тази крепост, тя е непревземаема. Тя с нищо не може да се превземе. Българинът е турен да пази тази крепост. Тъй щото питате ли, защо са българите, ще знаете, че те са поставени да пазят крепостта, да не влязат неприятелите вътре. Ако издържат и запазят крепостта, те ще се прославят.

Българинът е много динамичен, упорит и твърд. От сегашните народи по-твърд от българския няма. Българинът е образец на твърдостта. Да, има твърдост, но трябва и милосърдие. Твърдостта е запад, милосърдието е изток, вярата е север, а доброто е юг.

Вашият череп е въздебеличък. Трудно влиза светлина през него. Гърците с право ви наричат дебелоглави. Трудно приемате една идея, критичен народ сте. Обаче, приеме ли веднъж българинът, никоя сила в света не може да го отклони от пътя му.

Понякоя път като погледна ръката си, зная какви са българите. Българинът има много добри черти, но българинът е толкова упорит, че с девет чифта биволи, като се залости някъде, трябва да го мръднеш. Казвам: хубава черта е. Ако българинът така би се заинатил за Истината, по-добър човек от него не би имало. Ако така би се заинатил за Божията Мъдрост, тогава по-хубаво нещо от това не би имало. Ако така би се заинатил за Любовета, на място е този инатлък. Но той се инати там, дето не трябва. В 1 000 години той е направил 150 войни. Как ще прокопса един народ, на 7 години по една война, размирие! Има една философия: да победим себе си. Няма

философия да побеждаваме себе си! Най-глупаво е човек да побеждава себе си, няма какво да се побеждава. Онова, вложеното от Бога, него трябва да обработва. Да тури своите желаниа, своите мисли на място, да ги впрегне всички на работа. Да покаже на мислите по какъв път трябва да върви.

Българите са водили досега 150 войни, но все не им е вървяло. У славяните победата трябва да дойде отвътре. Отвътре трябва да дойде доброто, разширението.

Аз съм чел Божествената книга, в която е писано, че България ще бъде малка държава. На България не е позволено да се разправя с оръжия! Ако иска да се подигне, тя трябва да служи на Бога и тогава ще ѝ се даде едно почетно място. Не иска ли да служи на Бога, всички ще я тъпчат.

Ако Бог живее в един народ, мир ще има в него, ако Бог не живее в този народ, мир няма да има. Българският народ трябва да стане мек. Този народ не може да се повдигне с тази си грубост. Под думата „мек” не разбирам мекушав, но народ с едно благородно, отзивчиво сърце. Ако Бог поеме българския народ, това малко клонче, и го присади на една дивачка, той народ ще стане. А сега, че трябвало да се разрешават социални въпроси, че трябвало пари, това са второстепенни въпроси. Вие можете да вземете пари откъде искате, но парата не повдига народа. Един народ може да се размножава и намалява, но ако не дойде разширение в съзнанието на хората, ако не дойде тази висока култура в него, от този народ нищо няма да остане. Ако обаче дойде това разширение в съзнанието, тази висша култура, както в един народ, така и в един индивид, това е една мощна сила, която твори, която внася елементи на съзнателен, на разумен живот.

Магарето, като символ на твърдост, на упоритост, съществува във всеки човек. Българинът е много твърд. Тая твърдост се е отразила върху неговия ум. Кажеш ли веднъж за нещо, че не иска да го направи, свършено е вече. Нищо не е в състояние да го накара да измени решението си.

Консерватизъм

В природата има такива извори, от които ние можем да черпим. Обаче природата дава само на умния. Тя дава богатствата си само на умните. България е една богата страна. И аз се чудя, че при това голямо богатство тя страда. България е една културна страна и аз се чудя, че при тая голяма култура българите живеят в невежество. Всички онези сили, които са вложени в тази страна, сили за култура и за прогрес, са били спъвани. Богомилите дойдоха в България с цел да покажат пътя на хората, но ги прогониха. Само истинските поети, писатели, философи, таланти и гениални хора са в сила да отворят пътя, да се канализира човешката енергия. И всичко това ще се постигне с малко работа и усилие, не се изисква много работа, не се изискват големи усилия. Българинът, той е роб на труда, той е роб на своите чувства. Когато в него се фиксира една идея, той не може да се освободи от нея. Той е повече твърд, отколкото трябва. Твърдостта е чувство, то не е способност. Българинът е толкова твърд, че той по-скоро ще счупи черепа си от напрежение, отколкото да склони да възприеме нещо, в което той не вярва. Твърдостта не е добра черта, тя трябва да се култивира. Тя е чувство, което трябва да се смени с някое морално чувство. Тя е основа на моралните чувства.

Това, което става между българите, говори за безиде-

ен живот. В тях няма никаква основна идея. Сега вие сте българи, родени сте в България, питам ви: имат ли те някаква литература, или някакви исторически паметници, от които да се види каква е тяхната основна идея? Те и досега са безидейни хора. Не че нямат идеи, много идеи са имали и имат, но основна идея в техния бит не са имали и нямат. Като ви казвам това, аз искам да ви предпазя от атавизъм. Гледам и във вас атавистически се заражда същата характерна черта – да разпърскват енергията си във всички посоки. Ще се пазите от това! Преди всичко трябва да знаете, че сте мислещи същества и затова трябва да имате една основна идея. Ще пребродите цялата Земя и отдето и да е, ще намерите тази основна идея. Като намерите тази идея, ще я турете на най-свещеното място в себе си, а всички други ваши идеи ще поставите в съответно съотношение към нея. И като работите по тоя начин, знанието, което придобивате, ще има полза за вас. И тогава, като растете и се развивате, няма да остарявате, във вас ще става едно вътрешно разширение.

Какво значи прилежание? По какво се отличава един прилежен ученик? Българинът тепърва ще трябва да се учи на прилежание. Той по своето естество не е прилежен. Всички лоши условия в живота не са нищо друго, освен едно принудително заставяне на човека прилежно да учи. А обикновено при неблагоприятни условия вие роптаете. Излишно е. Ти получаваш известен материал, който трябва да проучиш. Ще си дадеш малко труд да го разбереш.

Много неща съм ви казал, но не съм срещнал нито един българин, който да изпълни нещата както съм ги казал. Той всякога ще внесе нещо от себе си.

Скулите у вас са много силно развити. Това е от ат-

лантската раса. Бялата раса не е така. Силно развитите скули означават следното: хора, които са много консервативни, мъчно възприемат знанието и като го възприемат, мъчно го прилагат. Като научат нещо, не искат да се мърдат. Консервативният човек докато го накараш да седне, ще казва, че има работа, а като седне, не иска да стане вече.

Ще ви разкажа за двама наши приятели: единият българин, другият арменец. Братът българин беше много ревностен и много религиозен. Той искаше да изпълни волята Божия, но си казваше: „Нещо ми не достига”. Какво му не достига? Той казваше: „Не съм проучил Светото Писание. Още има неща, които не съм разбрал.” Обаче, един ден той отива при своя приятел, арменец (той беше дрехар, и двамата живееха в Бургас) и му казва: „Слушай, приятелю, какво си седнал да шиеш дрехи на хората, пък аз съм седнал с търговия да се занимавам! Сега трябва да станем да проповядваме Словото Божие на тия хора и да им покажем пътя.” Арменецът казва: „Аз съм готов! Затварям дюкяна си.” На втория ден българинът казва на себе си: „Пеньо, чакай, чакай, така бързо не се решават нещата”. Арменецът го разрешил въпроса в един ден. Българинът проповядва, а арменецът прилага. Българинът и арменецът се отличават с това, че единият започва с „А”, а другият – с „Б”. Единият излиза от земята, но и гледа да има коренчета в земята – българинът, а арменецът е човек с „А”-то, туй „А”, то е минало вече през тази епоха.

Песимизъм

Най-характерна черта на българина е неговата упоритост. В Европа няма по-упорит от него. Той е черният дроб на човечеството. Сатурн и Марс характеризират

българина. Любознателен е, но Сатурн го прави скептик и затова иска чрез Любовета да смекчи този свой характер.

Сатурн прави човека разсъдлив, философ, той всякога внася нещо отрицателно във всичко, което вижда или му се случва. Той все застава на особено мнение. Човек не може да разреши едно противоречие, докато не разбере Сатурн. В него като принцип се крият причините на доброто и злото. Той носи в себе си висок морал, който произтича от вътрешен страх. Той не се подкупва със слава, никой не може да го излъже.

Цялата съвременна култура върви по линията на Сатурна. Така я наричам аз, защото те не вървят по линията на щастieto, но по линията на нещастieto. Всички хора подозират, че има да се случи някакво нещастие, те не очакват нещо добро. И действително, така става. Всички хора завършват зле, с изключение само на няколко души, които не са завършили зле. Всички хора на общо основание фалират. Хората са се наплашили. Никой не очаква нещо добро.

За да оправдаете недостатъка на някой човек, вие казвате: „Той е песимист“. Това е според думите на Шопенхауер. В този смисъл всички сте философи. Българите стоят по-високо даже и от Шопенхауер, всички имат тази черта на песимизъм. Българинът скоро се обезсърчава, отчайва и тогава дохожда философията на Шопенхауер.

Туй песимистично настроение, което ние имаме, не е естествено. Българинът е голям песимист. Той е един сатурнов тип, много мисли. Като погледне, казва: „Кой знае?“ Не вярва. Като види нивата добре подкарала, казва: „Кой знае, може град да удари“. Докато не го тури в

хамбара, не вярва. Като го тури в хамбара, пак казва: „Донякъде е”. Понеже онова, новото, върху което се гради животът, почива върху един нов закон. Ние излизаме из онова гъсеничево състояние, от състоянието на гъсеницата, от тия идеи, които постоянно внасят едно противоречие. Всичките държави, които сега съществуват, са нагодили своите закони според условията. Те са прави. Законите на гъсеницата са на място. Когато гъсеницата стане пеперуда, тия закони валидни ли са?

Работите на българите не се уреждат добре, понеже Сатурн ги управлява, а това значи, че успехите ще закъсняват, всичко много затегнато, трудно ще се осъществява.

Българинът обича да разсъждава, да подозира, да философства. Българинът е енергичен, малко марсианец, но щом дойде Сатурн, всичките му работи се развалят. От астрологическо гледище е интересно да се знае кога ще дойде времето, когато България ще се управлява от друга планета освен от Сатурн. Днес всички се запитват: „Кога Сатурн е взел надмощие над българите? Кога са западнали под влиянието на Сатурн българите?” Това е метафизически въпрос, върху който няма да се спирам. Едно нещо, което може да повдигне българите, е да дойдат под влиянието на Венера. Сатурн има особена слабост към Венера. Щом я види, сърцето му веднага започва да тупти и той се оживява. Аз разглеждам Венера като напреднало същество, като отражение на Любовта, от чието влияние българите са лишени. Сега те трябва да направят връзка с тия принципи.

Венера действа върху чувствата на човека. Растенето и развитието на чувствата става в периода на празненето на Венера.

Венера прави хората, формите закръглени, заобле-

ни, а същевременно внася мекота в характера. Тя развива вкус у човека към красивото.

Рушителство

Познавам хората толкова добре, колкото себе си. Зная колко е opak човек. Той е толкоз opak, че за пет пари цяло село изгаря, с всичките хора. И ако Бог не беше Любов и милост, както ние Го предизвикваме, Той досега би очистил света. Ако Бог се сърдеше, както ние се сърдим, Той би очистил света. И би направил друг свят. Няма да му струва много.

Ние нямаме свещено понятие даже за човешкото достойнство, а още по-малко за животните и растенията! Всяка страна, в която се изсичат горите, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която животните се избиват безразборно, е осъдена на страдания. Всяка страна, в която хората се избиват безразборно, страданието е още по-голямо. Какво ще кажете за това? Хората се молят на Бога и свещи палят, а при това у нас, в България, всеки ден стават убийства. Четем във вестниците, че син убил баща си, баща – сина, какви ли не убийства стават! И после търсим причината за това. Къде е причината? Търсим причината там, където я няма. Причината е там, че всички хора искат да подобрят своето положение. Като ги погледнете, всеки мисли за себе си, как да свърже четирите края. Не, светът никога няма да се изправи по този начин! Нашият живот е осигурен: от светлина сме осигурени, от въздух сме осигурени, остава ни само хлябът. Пък и хляб имаме, остава ни само една разумност.

Едно трябва да знаят съвременните хора: избиването на добрите хора винаги произвежда земетресения. Ние можем да обосновем това нещо научно. Как, именно, се

обясняват земетресенията? Те са резултат на отрицателните човешки мисли, чувства и действия. Човешката мисъл е в състояние да измени лицето на Земята. В това отношение колективната мисъл на българите е много силна, много активна. У българите е складирано голямо количество разрушителна енергия.

Земетресенията, които станаха в Чирпан и Пловдив, показаха, че там нямаше десет души праведни. Аз им казвам това нещо в очите: намерете десет души праведни и земетресението ще мине и ще замине, без да причини големи нашествия. Няма ли десет души праведни, земетресението ще стане и големи нещастия ще причини. Тия десет души праведници са десет опорни точки, които гарантират известна стабилност.

В българина има разрушителна енергия, но ако се впрегне на работа, той може да направи много нещо. Той е активен, а когато иде в странство, проявява голяма дейност.

В закона на самовъзпитанието вие трябва да избягвате всички ония причини, в които може да изразходвате вашата енергия напразно. Има причини, дето човек може да се докачи. Но човек, за да не се докачи, трябва да е много умен, да издържа всичките ония пътища, в които може да дойде в стълкновение. Войната иде. Искаш да воюваш. Онзи, който те блъсне, ако е по-слаб от тебе, ще го набиеш. Онзи, който те блъсне, ако е по-силен от тебе, какво ще правиш? Ако не си знаеш езика, можеш да му кажеш някоя обидна дума. Българинът има един характер като малките деца. Детето казва: „Я ме удари!“ Като го удари два-три пъти, казва: „Ти сега ме биеш, но като дойдеш в нашата махала, аз ще ти кажа на тебе! Понеже съм във вашата махала, затова ти

давам да ме биеш.” Този, който те бие в чуждата махала, ще те бие и във вашата.

У българите има един елемент, който руши. Българинът, където и да спре, възрастен или млад, той ще извади ножа и ще вземе масата да я прободне. Някой дърво ще накълца, някой камък ще хвърли. Излезте из българските гори, ще видите как са окълцани дърветата. Това е човек на действието. Не му дохожда на ум, че това дърво ще страда. Или ще си напише името, ще го вреже. Аз съм виждал дървета, изписани от горе до долу. За 20 години името му е написано – еди-кой си „Стоян от село Сапарево“. Това са лични прояви, които говорят за един атавизъм от далечното минало, един лош подтик в човешкия развой. Така и съвременните хора – и в Америка, и в Англия, и в Русия, и във Франция, и в Германия – навсякъде трябва да се освобождават от цяла грамада атавистични идеи, вложени преди хиляди години.

Ако чакате българите да се събудят, да дойдат до това съзнание или съчетание, до което мнозина вече са дошли, изискват се още хиляди години. Българинът, например, много обича да разрушава. Като върви през някоя гора, той, без да мисли много, взема брадвата и тук клъцне едно дърво, там друго и заминава по-нататък. Често той прави това и без някаква нужда, а само от любов към разрушението.

Българите имат една лоша черта: когато някой се разгневи на приятеля си, за да му отмъсти, той отива в градината му и отрязва някое плодно дръвче или го накълца, за да изсъхне.

Ние трябва да бъдем много внимателни спрямо растенията. Не можете да бъдете здрави, ако нямате пра-

вилни отношения към растенията и към дърветата. Аз съжалявам, че българите нямат правилни отношения към растителното царство.

Аз съм виждал познанство по дърветата. Някой дойде при някое голямо дърво, напише си името: Иван Драганов. Кой къде се качил на дървото, написал името. Погледнеш, дървото отгоре до долу е изписано. Ако идете при такова свещено дърво, или някое изворче има, има оставени парцалчета. Качват се и по целебни дървета, и колкото по-високо се е качил, толкова по-голяма целебна сила има дървото. Качил се е някъде на дървото, нарязал си името с нож на дървото. След време, когато дървото порасне, и подписът расте. Първоначално е бил малък, с увеличаването на дървото и подписът расте.

И казвам, че за бъдещото възпитание всички деца трябва да се възпитават в този дух, да не злоупотребяват с растенията. Ако българите могат да възпитат децата си да се отнасят добре с растенията, 75 на сто от техните работи ще се наредят добре.

Някой ще каже за съвременните хора, че са много културни, но за тия съвременни хора целият невидим свят си е създал такова мнение, каквото сегашният културен свят има за българите. Невидимият свят има за човека такова мнение, каквото целият образован и културен свят в Европа, в Америка има за българите. Българите считат навсякъде за диваци.

В това малко пространство, в тази малка държава, в която живее, българинът има скрити сили, но той още не е научил закона как да отправя своя ум и своето сърце в права посока. И следователно всички негови сили засега се развиват динамически, разрушително. Българинът е преобилен с енергия, но му трябва мекота. Дето и да се съберат двама българи, все ще спорят.

Българинът по естество е динамичен. Много енергия има. Той има толкоз електричество – разправяли са ми други, пък и аз съм срещал – във всичките градини, дето има столове, направени с железни бурми, ги развинтват. Българинът като седне, развъртат се тия бурми, ослабват. Не че те ги развъртват, но толкоз електричество има, че електричеството развъртва бурмите. Казват: „Какво да се прави?“ Казвам: тия бурми да се не развъртат, не е и практично.

Българите са много резки. Много рязко говорят. Много рядко ще чуеш българин да говори меко.

Подозират те за шпионин, като някой разрушител на народа. Навсякъде, дето идеш, ще кажат най-лошите работи, даже и на ум не ти е минавало. Но подозират те. В миналата война, една вечер вървах, дойде един господин и ме попипа за брадата, дали е действителна. Казва: „Хубава брада имате“ – но я потегли, да види дали е истинска. Казвам: „Изкарваш ли си добре прехраната? Втори път няма да пипаш такава брада като моята.“

Имате ли вие тоя морал? Ако бяхте толкова умни, отде са тия ваши дългове? Вие имате повече от 20 милиарда да плащате. Имате повече от 10–15 министри, избити по улиците като псета. Отде е това? Ами само това ли е? Аз съм толкова доблестен, че ви говоря една истина, и не ви желая злото. Не трябва да се лъжете, това не е българщина, но това е варварщина. И когато западните народи искат да определят българите, казват: „Вие сте варвари“, и донякъде са прави. Българите са варвари, а онези вървят подир варварите.

Всеки българин трябва да гледа на другите като на свои братя. Това значи българин. Сега ще съдят някого, че се провинил в нещо. В какво се провинил чове-

кът? Които ме слушат, ще кажат, че това е несъобразно със съвременния строй, със съвременното общество, със законите на държавата. Какви са основните закони на държавата? Ако аз не се храня с подходящата храна за своя организъм или ако не дишам чист въздух, или ако не мисля право, какъв ще бъде моят живот? Аз зная какъв ще бъде. Ако една държава няма разумни закони, ако тя не се погрижи за нуждите на своя народ, какво ще бъде бъдещето на този народ? По статистика днес в България се извършват най-много убийства. Няма друга страна като България, в която да се вършат толкова убийства и престъпления, както в България. След България може би да иде Америка.

Трудолюбие

Българинът е мързелив, но когато се хване да работи, той работи. Най-трудното е да го накараш да работи за Бога, даром.

Снощи видях, че във вас има заложби да пеете, но само едно ви липсва – на българина му липсва постоянство. Българинът е даровит много, но никога не използва дарбите си. Той има едно желание – обича разнообразието. С малко работа иска да придобие много. И изобщо всички българи страдат от това. Малко като направят, те мислят, че много са свършили.

Българинът лесно се приспособява навсякъде. Тук, в България, е упорит, а навън гъвкав – славянска черта.

Забелязано е, че в странство, дето има българи, първо място заемат. Като дойдат в България, не ги бива, но в Америка запример са първи.

На български вие казвате: „Аз ви казвам” и „Казвам ви”. Каква е разликата? „Казвам ви, тази работа няма да стане.” И: „Аз ви казвам, че тази работа няма да стане.” Англичанинът не може да каже: „Казвам ви”, той винаги ще каже: „Аз ви казвам”. И тогава аз казвам на българите, че в характера на българите всякога има една възможност – българинът може да кръшне. Англичанинът не може да кръшне. Той не може да каже само: „Казвам ви”. „Аз ви казвам” е по-право. Но „аз” е много личен елемент. Някои добродетели седят в безличността на човека. Сега има някои, говорят за безличен живот. То е един термин, употребяват го в някои религиозни общества. „Безличен живот”, разбират живот в свръхестествен порядък, над личността отгоре. Тогава кое е право? Щом имаш личен живот, веднага ще се докачиш. Ако нямаш личен живот, няма да се докачиш. Защо се докачате? Ти имаш хубава дреха, копринена, хубаво направена. То е личният живот. Дрехата е бяла и всяка капка, която може да капне на дрехата, веднага ти се тревожиш, как тъй бялата дреха се нацапала! Искаш да запазиш цвета на дрехата. Представи си, че носиш черна дреха, окаляла се. Ще те интересува ли, че е кална? Ти не се интересуваш. По-добре бялата дреха – личният живот – да съзнаваш. Един личен живот, той съдържа в себе си подсъзнанието, съзнанието, самосъзнанието, свръхсъзнанието. Това са степени на личния живот. Казваме: „Безличен.” Личен, но да има четири качества: да разбира подсъзнанието и законите на съзнанието, законите на самосъзнанието и законите на свръхсъзнанието. Тогава има цял кръг. То е квадратът, който е мярка за измерване на нещата. Квадратът вече дава простор да се проявиш.

Под думата „четири” конкретно в моя ум е следната идея: когато говоря за четири, подразбирам, че имам условия да се проявя. Условия имам и възможности имам да се проявя. Под думата „три” аз разбирам, че в

мене има стремеж да се проявя, но нямам условия. Триъгълникът представя един вътрешен копнеж, а пък квадратът, четирите показва закона на приложението. Трите – имаш един плод. След като изядеш плода, изядеш външната обвивка, като посееш семката, ще се проявиш. Щом се проявиш, то е числото 4. Като ядеш плода отвън, то е 3. Казваш: „Плодът е хубав”. Самодоволстваш се. Като посееш семката, то е числото 4. Значи проявяваш се. Всяка постъпка, която е за благо на твоите близки, то е числото 4. Когато работиш за своето подигане, когато работиш само за себе си, то е числото 3. Числото 3 показва личния живот, числото 4 е общият. Тогава във вас ще се зароди мисълта: „Ами петоъгълникът, шестоъгълникът какво означават?” Ние тях ще ги оставим. Ние сме дошли като Питагора до числото 4. Всичката философия на Питагора седи в числото 4. Щом разбираш 4-те, ти ще разбереш 5-те, 6-те, 7-те, ще разбереш и останалите.

Днес хората се самозаблуждават: мислят, че като им дадат хиляда лева или като придобият малко знание, са забогатели. Така е, но още утре могат да им вземат хилядата лева. Ако пък не знаят как да употребят знанието си, то ще остане безпредметно. Кого ползва това богатство? Ето, аз говорих за завършените и незавършените процеси, за ферментацията в живата природа, дадох ви голямо богатство. Това богатство е цяла мина, която трябва да разработите. Обаче ако не можете да я разработите, какво ви ползва тя? Или и вие ще кажете, както казва българинът в такива случаи: богата е тая мина, но дано се намери някой голям капиталист от странство и дойде да я разработи, а на нас да даде някой и друг процент. Ние и на това сме доволни. Казвам: и това е добре, но ето че капиталистите не идват. Там е всичката трудност.

Българите сега имат много дългове и всички финан-
систа се чудят как да оправят положението на Бълга-
рия. В България има скрити много богатства – въгли-
ща, скъпоценни камъни, злато и др., но не могат да ги
намерят, и затова българите си казват: хайде да напра-
вим един заем, да подобрим положението си! За заем
всички мислят, но никой не мисли да намери в себе си
тази основна идея и да я използва. Тя е богатство, енер-
гия, скрита вътре в човека. Американците се отличават
от българите по това, че те имат основна идея. Те каз-
ват: ние ще обработим и основно ще използваме богат-
ствата, които се намират в нашата държава. Ако отидете
в Америка, никъде няма да срещнете бедна студентка
или беден студент, на които богатите американци да да-
ват пари даром. Ако някой богат американец иска да
помогне на някой беден студент, ще му каже: „Господи-
не, аз имам работа за теб. Ако се заемеш да я свършиш,
ще ти платя добре.“

Чувство за време и пространство

Българите си приличат с евреите по едно – по твър-
доглавие. Само че в евреина има досетливост, той цени
времето и всяко нещо е намясто, докато българинът все
отлага. И всичките му нещастия идат от там, че той все
отлага и казва, че има време.

Някои гледате малко леко на работата, казвате: „Ня-
ма нищо, може и без него”. В туй отношение учениците,
които са българи, се нуждаят от голяма точност и аку-
ратност, иска се воля. У българите, ако има нещо слабо,
то е волята. И аз бих желал, всички вие да станете като
германците и като англичаните, точни; тъй, на минута-
та, нито с една минута да не закъснявате, да придобиете
този характер на точност. И тъй, най-малкото сега, пър-

воту нещо: искам от всинца ви да бъдете точни! Гледам и тук, на уроците, като идвате, все позакъснявате, и ония, които закъснеят, хлопат.

Българинът е много разточителен. Цяла зима ще прекара в кръчмата, като дойде лятото, бърза. Изгубеното време иска да го навакса, следствие на това си причинява голяма вреда. То е неговото психологическо схващане.

Вземете за пример българина – способността за времето е много слабо развита. Ще питам българина от туй село до другото колко има, казва: „Близо е, като повървиш, като прехвърлиш този баир, ще го видиш”. Вървиш час, два, три, не иде селото. Минаваш един баир, два баира, четири-пет часа вървиш, докато отидеш. Времето много хубаво е развито у евреите. Англичаните казват, че те имат малко време. Те казват: „Времето е пари.” Вследствие на това те всякога съкратяват думите си, понеже нямат време, времето е ценно. Обичат всички работи да стават на място. После, има наблюдения, че когато човек е нетърпелив, времето е слабо развито у него. В когото времето е хубаво развито, той е търпелив. Гледаш, някой извадил часовника, бърза. Ако имаш да придобиеш наследство и чакаш един час, вижда ви се дълъг. Психологически се самозаблуждаваш.

Хора с въздухообразен сангвинически темперамент имат стремление навсякъде. Те си представят нещата така, както не са. Сангвиникът може да обещае днес в пет часа да се срещне със 100 души. Ако на всеки човек даде по една минута време, трябва му 100 минути, а той има на разположение само 60 минути. Той няма точна статистика за нещата, той няма център на времето в себе си. Особено ако пръстите му са къси и в основата са дебели, той в един час може да обещае среща даже на

200 души. И след това може много да се извинява – един англичанин никога не се извинява. Като закъснее някъде, българинът се извинява с това, че гости му дошли и го задържали. Но англичанинът никога не се извинява с гости. Каквито гости да има, щом става въпрос за една среща, която е обещал някому, той казва: „Довиждане!“ И си заминава. Ако гостите искат да останат, нека си останат.

Зает съм с нещо. Чука се на вратата. Все по-силно се чука. Излизам. „Само три минути, Учителю!“ Пусна го вътре. Стои три часа, пет часа. Българинът няма никаква мярка за времето.

Имаше един – Тенекеджиев се казваше, мисля – славянски философ. Иде един ден при мене и ми казва: „Господине, пет минути може ли да ми дадете?“ „Може.“ Влиза той и държи часовника си. Цели три часа ми говори! Слушах го три часа. Казвам си: колко можеш да търпиш? Като свърши, казва ми: „Да излезем да се поразходим“. Три часа ми говори, цитира, та ми дрънка, дрънка, казва: „Разбра ли?“ Рекох: „Разбрах“. Та туй, което разбрах и на вас ви казвам. Три часа седели ли сте вие да чувате дрънкане? И на себе си, като излезе, казах: „Никога да не дрънкаш! Виждаш ли този, който ти говори, дойде за пет минути, но говори три часа.“ Този човек, той е свободен, то зависи и от мен, аз можех да изляза. Държи часовника като англичанин.

Англичаните имат хубава черта. Дал той рандеву някому, ти му отиваш на гости, но той се извинява и казва: „Господине, имам рандеву, имам среща, ще ви оставя вкъщи“. Отива си. И ти може да си вървиш. Че ти си отишъл на гости, не държи сметка за това. Той държи сметка да изпълни своята длъжност, ще поздрави госта си и ще си иде.

Обективно ние не знаем какъв е светът. Вземете един човек и го попитайте, колко е дадено разстояние. Казва: „10 метра”. Премежете го – 20 метра. Друг казва за едно разстояние, че е 4 километра. Премежете – не е толкова. Питате някой българин, колко е до едно село. Казва: „Близо е, като прехвърлиш баира – половин час”. Пътуваш половин час, един, два, три, и все не можеш да стигнеш. Много дълъг половин час! Не че иска да те заблуди, но обнадеждава те. Той няма да ти каже, че е непостижимо, че е много далеч. Казва: „Близо е”. Насърчава те човекът.

Най-първо, като обичате някого, като го виждате, виждате го като един ангел. Някаква светлина излиза от него, от очите, от ръцете, от ушите. Казвате: „Той е божество!” Българинът така преувеличава. Казва: „Млад момък – планина!” Първоначално е божество, после българинът казва: „Брей, той е станал цял звяр!” Щом е звяр, разбирам, приближил си се до този човек. Ако се приближиш при огъня, огънят е звяр, изгаря всичко. Стой настрана от звяра. Българите имат една дума, която казва – „звери се”.

Българинът има едно чувство, много преувеличава. Като иде на някой сбор, казва: „Свят, свят, яйце да хвърлиш няма къде да падне!” – преувеличава. Пък то събрали се сто–двеста души. Ако му кажеш за материалните работи, как е берекетът тази година, започва да мисли, едва ще се изкаже, хич не преувеличава. Ако попиташ турчина, казва: „Бинберекетверсин” – той обича да се хвали, че е много. Българинът казва, че е малко. Българинът го е страх да каже, да не би Господ да чуе и да му вземе, казва, че е малко, че Господ като чуе, да увеличи. Хитрина има малко. Понеже, знае, че е щедър, да даде повече, понеже е заинтересован. Психологически е това. Аз така разсъждавам. Туй, което не засяга него,

той е щедър. Когато хвали някого, той е учен човек, всичко знае, много знае.

Например българинът има друго едно чувство, не зная другите народи дали го имат: то е чувство на величавост. Казва българинът: „Голям човек, планина е”. Човек планина може ли да бъде? Или казва: „Човек като мравя е малък”. Когато увеличава, увеличава много и когато намалява, намалява много. Сега счита, че като увеличава нещата, е вяра. То не е вяра, то е величавост.

Българинът обича да преувеличава нещата сто пъти. Нему е приятно да увеличава. Казва: „Човек – планина!” Колко пъти го е преувеличил? Може би хиляда пъти го е преувеличил. Или казва: „Висок като топола”. Тополата има 20 метра, този човек няма 2 метра. Колко пъти го е увеличил? Десет пъти. Туй чувство във всинца ви го има, увеличавате нещата. Ще кажеш: „Преувеличи”. Да знаеш колко е преувеличено. Или някой път българинът много обича да намалява. Когато намалява, по същия закон е: като те обича, ще те направи като планина, като не те обича, ще те направи като някоя прашинка. Казва: „Нищо не струва, нищо и никакъв човек!” Две качества има българинът. И вие като българи имате тия чувства. Като обикнете някого, направите го като планина – качите се горе; стопи се планината и вие се сгромолясвате отгоре.

Ако някой ви запита, как бихте обяснили откъде българинът е научил да увеличава, в кое училище се е учил? Как ще обясните това противоречие, че той много обича да увеличава и много да намалява? Откъде се е научил да увеличава? Какви са били условията, при които се е научил? Значи българинът е живял при много оскъдни условия, той не е живял при една богата среда. Ако имате един малък извор, една малка рекичка,

вземете, че подпушите извора, може да направите цял вир. Ако този вир го отпушите, той като хала ще слезе надолу. Българинът се отпушва. Като потече силно, после пак е малка река. Ако обичате много да преувеличавате работите, значи животът ви е подпушен. Всеки, който се подпушва, значи е малка река. Ти не може да подпушиш една голяма река.

Числа

1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 17, 18, 19, 20, 21, 22. Тия числа съставят цяло едно изкуство. Ако беше един кабалист евреин, щеше да каже, че вашето щастие зависи от числото 22. Всеки човек, който има числото 22, той е Израил. Никой народ не се спира на 22, но на 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31. Всеки човек, който има числото, 31, той е българин. Който има 30, той е французин. Тези числа, както са поставени, това е един ребус за вашето щастие. Ако знаете отношенията на тези числа, можете да направите всичките чудеса в света. Всичките последващи числа са в отношения, в зависимост от тях. Това са символи. Всяко число има свой смисъл. Ако знаеш как да съпоставиш това число във връзка с другите числа, ти може да произведеш какъвто резултат искаш. Резултатът всякога трябва да бъде едно съчетание на силите. Ако не знаеш как да ги съчетаеш, ти ще имаш един резултат дисхармоничен. Всички дисхармонични резултати действат зле върху човешката нервна система.

Онзи българин, който знае свойствата на числата до 31, той може да помогне на целия български народ и ще го изведе от всичките мъчнотии, които има. Но аз не съм срещал нито един българин, който да ги знае. В България няма българин, който знае свойствата на числата

до 31. Даже не съм срещал българин, който знае числото 4, свойствата на квадрата. Цяла магия е там, тези числа да ги съпоставите. Неразбраните работи са гениални работи. Това, което разбирате, е в реда на нещата. В това, което не разбирате, там се крие всичкото – в неразбраните работи на природата. Това не е срамота. Не че не разбирате, но не знаете какъв е резултатът.

Това, дето се казва, че тоягата оправя всички работи, това се отнася до единицата. Единицата е създала всички други неща, тя е създала всички числа. Какво означава думата „тояга“? Тя не е българска дума. Тя означава онова, силното, мощното, творческият принцип. Евреите, вместо българската тояга, вместо единицата имат буквата йота. Тя мяза на една малка запетая.

Единицата представя Божественият принцип, който нито намалява, нито увеличава нещата. Те си остават каквито са. Значи $1 \times 1 = 1$; $2 \times 1 = 2$; $3 \times 1 = 3$. Обаче като умножите $2 \times 2 = 4$, т.е. като умножите две жени по две, ще получите четири. Двойката е единственото число, което умножено само на себе си и събрано със себе си, дава едно и също число: $2 + 2 = 4$ и $2 \times 2 = 4$. Ето защо, когато българинът иска да каже, че даден факт е неоспорим, казва: „Това е като $2 + 2 = 4$ или $2 \times 2 = 4$ “.

Българинът – 10 стотинки дава, не му прави впечатление. Като му кажеш 20 стотинки, вижда му се много. Като мине 30-40 стотинки, пак дава, но 20 е много нещо. Изобщо, ако кажеш „двайсет“, много му се вижда, 20 за него е динамично число. Като дойде до 20, мисълта работи. При 10 не мисли и при 30 не мисли, като кажеш „двайсет“, много му се вижда, мисли. Ако искаш 10, дава, 20 не дава. Ако поискаш 20, казва: „Двайсет не давам! Трийсет давам, но 20 не давам.“ Счита го фатално. Може да даде 21, но 20 не дава. Туй число за българите е дина-

мично, както 13 в Европа. Ти не може да накараш някой да влезе в стая с номер 13 и затова там в хотелите ще намериш 12, 12 1/2, но 13 няма. Динамични мисли има. Една динамична мисъл не може да я спреш, тя иска разрешение. В живота има динамични мисли. Всеки трябва да ги употребява намясто. Ако ти една динамична мисъл не я употребяваш намясто, ще страдаш.

У българина има една особена черта: българинът за числото 2, 20, 200 има особено понятие. И прав е българинът. Като каже 20, той мисли много. Числото 2, това е основа, 3 е резултат в дадения случай. Българинът, като каже „двадесет лева”, в ума му стои идеята за голямо число. Той го мисли за повече от 30. Българинът предпочита да му дадеш 20 лева злато, отколкото 30. Аз да ви кажа защо предпочита 20 лева в злато, отколкото 30 книжни. Като каже 20, той мисли златни пари, а като каже 30, мисли книжни. 20 златни струват повече от 30 книжни. Ако искаш да ти направят една услуга, от кого ще избереш? От едно 5-годишно момиче или от една възрастна жена? Например, искаш да ти операт дрехите. Имате момиченце много хубаво, красиво, то представя числото 3. А онази, възрастната жена, представя числото 2. Кому предпочиташ ти да дадеш да ти опере дрехата? Българинът е умен, предпочита числото 2. Трите в ума на българина е нещо, което расте, то е в процес. Него българинът не може да разбере. Той е излязъл из положението на статистическите числа и е влязъл в положението на органическия свят. Числото 2 е мощно, две за него е голямо. Българинът под думата „две” разбира туй, което твори в света. Той казва: „Две реки, два града, две лозя.” Не казва „три лозя”, но казва „две лозя, но хубави”. Казва: „Да имаш две ниви!”

Има закон, според който едно страдание може да продължи 7 години, а според българите – 9 години. Те имат

една народна песен, в която се казва: „Девет години болен лежах”. Минат ли 9 години, каквото страдание и да имате, от каквата и болест да лежите, всичко ще се прекрати. Какво ще кажете тогава за болния, който е лежал 38 години? Той е боледувал от разстройство на нервната система, а не от някоя органическа болест. Ако е въпрос за органическо заболяване, то не може да продължава 38 години. Нервното разстройство продължава много години и през това време болезненото състояние ту се усилва, ту отслабва. Обаче невъзможно е човек да боледува 38 години при едно и също положение на болестта.

В света има причини, които определят всяка дейност. Хубавите цветя не може да търсите зимно време, защото зимата изразява числото 4, а ще ги търсите в определено време, определен сезон на годината, т.е. в числата 1 и 2. Ако търсите разни видове плодове, ще ги намерите в определено време през годината – в числото 3. За всички прояви в живота също има определено време. Българите имат право, като казват, че съществуват нещастни дни. То не е суеверие.

Любов към Бога

Българите са много умни, казват така: „На млади години служи на дявола, а на стари години – на Господа”. То е пак същото. Казват: той, младият, нека си поживее, да си походи малко по широкия свят, да не е ограничен, че като остарее, вече на 60–70 години и няма какво да прави, тогава ще се моли, ще ходи и ще проповядва, и всичко ще прави.

Процентът на вярващите в България е малък. Ако двама души на стоте вярват, 98% не вярват.

Българинът трябва да се освободи от влиянието на Сатурн. Целият Балкански полуостров се влияе от Сатурн и Марс. Трябва да се засили вярата.

Българите духовно трябва да се повдигнат. В материалното на тях не им върви. У тях трябва да се развие вярата, да бъдат носители на Божественото.

От всяка жлеза се създават особен род енергии, специфични енергии. Ако човек не може да създаде в себе си умствени и духовни енергии, това показва, че съответните органи в него не са събудени. Човек трябва да работи върху себе си, да дойде до положение да отдели фина енергия, с която да извършва някаква по-висока работа. Например, знае се, че Любовта има три полюса, свързани с три различни центъра: Любов към Бога, този център се намира в най-горната част на главата, любов към ближния, този център се намира в средата на главата и най-после любов към себе си – този център се намира в малкия мозък. Последната любов е най-груба, поради енергиите, които се развиват у човека. Днес хората живеят с тази любов, вследствие на което мислят само за себе си.

Центърът на Любовта към Бога е най-важен. И ако българите са страдали толкова много, това се дължи на факта, че у тях тази жлеза, този център на Любов към Бога е слабо развит. Силата на човека се дължи на тази жлеза – Любов към Бога. У славяните този център е най-силно развит, те обичат Бога, с изключение на българите. Ако славяните изгубят тази Любов към Бога, ще изгубят всичко, защото силата на човека се дължи на този център – Любов към Бога.

Вярването в Бога показва само присъствието на нашия ум, но когато ти почнеш да живееш, да функционираш според законите на своя ум, тогава ще почнеш да

служиш на Бога. Според мене думата „Бог” не е толкова съдържателна. Най-силната, най-съдържателната дума днес за всички народи е думата „ум”. Индусите имат думата „ум”, или „ом”, която считат като свещена дума и само посветените я произнасят по няколко пъти на ден. Българите са нарекли своя ум със същата дума, но тя е най-силната дума, която днес, в днешни времена съществува. Ако хората биха разбрали само какво нещо е тази дума, какво нещо е умът, цялата култура щеше да се измени. Като произнесеш тази дума както трябва, тя произвежда светлина в човека.

Та сега безверието в света ние го разбираме много материалистически. Ние говорим за Бога като за едно материално същество, дали е тук, дали е там, дали е в България Господ, или е в Англия, или в Америка. Казваме, че хората се обезверили. Господа Го няма. Щом хората се обезверят, Господа Го няма там. Щом един народ се обезвери, Господа Го няма там. В Русия 20 години Господа Го няма. Държавата отрича присъствието на Бога. 20 години отричаше присъствието на Бога. Ако ти 20 години не ядеш, какво ще стане с тебе? Един народ, който не е в контакт с Бога, той изгубва своята права мисъл, той изгубва своите прави чувства, изгубва и правите си постъпки, изгубва своята смелост, изгубва своята предвидливост, изгубва способността да се приспособява. Сега вземам общи положения. Общите закони са за всички. Вие като наблюдавате отвън това, което става в света, извадете си поука. Това, което става, то не е за пръв път. В света всички ние, хората, трябва да възстановим онази истина, която съществува. Животът без положителна и отрицателна Любов не може да се прояви. Любов, която не дава и Любов, която не взема, не е Любов. Животът не може да се прояви, ако няма Любов, която да дава и която да взема. Животът е проявление на Любовта.

Сега някои разсъждават и мислят, че трябва да подкрепим вярата. Но вярата е нещо разумно. Аз считам хора с вяра, които в 10 години само веднъж ги хваща хрема, боледуват колкото за цяр. Само веднъж в 10 години ги хваща хрема, боледуват хора, които са с вяра. Вярващи наричам, които десет пъти в годината ги хваща хрема. А пък безверниците всеки ден ги хваща. Че когато се безпокоиш за едни обуца, не е ли хрема? То е най-лекото болезнено състояние, едно пречистване. Българите имат една поговорка, хремата считат за едно почитване за Коледа. Треската я считат едно почитване за Великден.

Българинът е преживял нещо, поради което е изгубил религиозното си чувство. Българинът има добри черти: справедлив, съвестен, твърд е той – славянин по душа. Едно важно чувство му липсва – Любов към Бога.

Бих желал да развиете друго едно качество в себе си, което липсва в българите, а всички вие сте българи. Един от големите недъзи на българите е, че те нямат почитание един към друг. Туй липсва и у вас. От изследванията, които съм направил, съм заключил, че религиозното чувство у българина е слабо.

У българина туй чувство на почитание е слабо развито. Падението на българския народ е слабо развито чувство Любов към Бога. У българина чувството Любов към Бога е слабо развито, а у славяните е силно развито. У българина е слабо и там е падението на българина. Трябва да разбираш научно. Българинът е съвестен, справедлив. Той и като ти запали плевнята, за да си отмъсти, като се отдалечи на 50 крачки, казва: „Да знаеш, че аз, Стоян, ти запалих плевнята.“ И му мине, олекне му на душата. Справедлив е, признава се, че е запалил плевнята. Че един ден, ако пострадалият тър-

си, да не търси други, но да знае – еди-кой си, Стоян Пинджурски, му е запалил плевнята.

А пък според мене религиозното чувство е финес. Знаете какво значи „финес” – едно от най-деликатните чувства. Индусите го наричат хилядолистник. То е най-ценното чувство, най-мекото, най-благородното, което има човек. Този човек, който има това чувство, този хилядолистник, той има свещен трепет. Като види най-малката работа, едно цветенце, той внимава да не го стъпче. Жалко му е като го стъпче, извинява се. Този човек, като настъпи някое цвете, казва: „Ще ме извиниш”. Вземе го, дигне. Заобиколи го. Навсякъде е внимателен. Който го няма това чувство, стъпи и казва: „Тук ли се намери?” Исква по целия му път да няма нищо.

Вие всички сте станали кореспонденти. Само някой да каже нещо, и целият лагер знае. Само някоя сестра да се облече с някоя хубава дреха, и целият Изгрев знае откъде я е взела. И когато направи някоя погрешка някой, всички знаят на Изгрева. Аз се радвам, че всички знаят, но да знаят как да се оправи тази грешка. Много е мъчно човек да се обхожда. Да има човек обхода, това е много мъчно. Всички хора трябва да се стремят да имат обхода. Това е едно общо качество. Един народ, който има обхода, може да прогресира. Целият народ трябва да има обхода. Вие, като станете сутрин, пожелайте българинът да има обхода. Всички трябва да имат обхода: и съдията, и адвокатът, и учителят, и пр. За какво трябва да мислим? Българите да имат обхода. У българина има една чудна небрежност. Мислете върху следното: българинът да има една хубава обхода. И като работите една година в това направление, да констатирате, че има един малък напредък в обходата. Така както е сега в България, престъпленията се увеличават. Всеки ден престъпления, престъпления, нямат край. Значи няма обхода.

Щом казвате, че сте българи и произлизате от една и съща майка, между вас не трябва да съществуват никакви противоречия. (...) Питате: коя е причината за противоречията между българите? Тяхната свещица още не е запалена.

Казвам: всички тия работи имат своя психологически произход. В българина чувството Любов към Бога е слабо развито, това съм установил в моите наблюдения. Съвестен е, твърд е. Съвест има от Божествения свят. Твърд е – когато в духовния свят искат дирек, хващат българина. На невидимия свят всичките дирекци са българи. Другаде няма да го намериш, но за дирек става. Когато наблюдавах една от най-големите български ясновидки, казвам ѝ: „Много си съвестна, честна, справедлива, но Любов към Бога нямаш. Много малка Любов имаш. Всичкото, което го правиш, не го правиш от Любов.“ „То – казва – ме мъчи. Ако има нещо, което ме мъчи, то е.“ На главата известна част показва това. Когато има това чувство, успява навсякъде, носът, ноктите – нормални. Когато човек има това религиозно или Божествено чувство, в него има един свещен трепет, благоговее пред всичките хора. Когато е слабо развито, казва, че никой нищо не струва.

Мястото на личните чувства в човека е на задната част на главата. Те представят неговият запад. Мястото на милосърдието е пък на горната част на главата. То представя неговия изток. Значи мястото на доброто в човека е в горната част на главата, а злото, което го кара да греши, е отзад на главата.

Личните чувства са силно развити в българите. Ако и моралните им чувства са толкова развити, българите щяха да бъдат почти гениални. Религиозното чувство в тях е слабо развито. Мястото на това чувство е в горната част на главата, на темето, вследствие на което това мяс-

то на главата им е вдлъбнато. Тая е причината, че българинът няма чувство на благоговение, на почит, на уважение. Като влезете в някое българско семейство, ще видите, че синът не почита баща си, дъщерята не почита майка си. Това се дължи на отсъствието на религиозното чувство в тях. Има един тип българи, в които религиозното чувство е по-силно развито. Те са остатъци от старите славяни. Тия българи живеят около Родопите, около Стара планина. Останалите българи обаче са претърпели криза в религиозното чувство, вследствие на смесване на кръвта им с чужди народности. Когато става смесване на кръвта, това се отразява върху възвишените чувства на човека.

При българина мястото горе на главата е твърде силно развито, това е упоритостта. От друга страна центърът на постоянството е слабо развит и много негови работи остават недовършени, докато германците са пример на силно развито постоянство. Когато човек има религиозно чувство, той изпитва и уважение, и почитание. Обаче българинът, поради слабо развито религиозно чувство, критикува и не уважава, а по същите причини той е и твърде суеверен. Също така постоянството е едно качество на религиозното чувство и който е религиозен, проявява постоянство. И понеже у българина религиозното чувство е слабо развито, той не е постоянен, но като не е отмъстителен, скоро му минава.

Понякога ние мислим, че сме ангели. Не, далеч сме още от ангелите. Далеч сме даже от разумните хора в света. Например, ако вие направите една статистика за обходата си с хората, ще видите колко малко деликатни сте били в отношенията си към тях. Аз всяка вечер правя наблюдения в това отношение и съм дошъл до заключение, че българинът на 100 случаи едва 10 пъти е показал благородна обхода. Благородството у жените е

12%, а у мъжете е 10%. Тази е моята статистика. Това число показва какъв е просторът на жената и какъв – на мъжа. Би трябвало отношенията на деликатност, благородство да са поне 25%, това вземам за себе си. Българинът е дошъл едва наполовината на 25%, а именно – 12%. На 100 мисли и на 100 чувства, които имам в себе си, аз трябва да приложа поне 25%. Това аз считам закон, в който няма никакво изключение. Значи, 25% представляват едно регулирано положение, а 50% са изключенията. Това показва, какъв грамаден запас има в човека от необработена материя!

Влезете ли в един дом, дето мъжът и жената не се обичат, този дом е разделен против себе си. Любовта на този дом зависи от Любовта на майката и на бащата. Ако човек няма Любов в една работа, той не може да очаква никакъв прогрес. Същият закон има значение и в обществата: ако между членовете на едно общество няма никаква Любов, цялото общество ще бъде хилаво. В най-широк смисъл взето, въвн от Божията Любов никакъв прогрес не може да се очаква.

Българинът скоро се разочарова, няма свято нещо за него. Идете в кафенетата, в селата, българинът никога няма да говори с почитание на жена си, нито жената ще говори с почитание на мъжа си. Като дойде жената, тя ще изкара на мъжа си всички отрицателни качества. Като дойде мъжът, и той ще изкара отрицателните качества на жена си. Не само между тях е така, но и между вас е същото.

В религиозно отношение българинът е много слаб, затова страда толкова много. У него няма нищо свещено. Той е честен и справедлив, но дойде ли до почитание и уважение, там го няма. Вземете вестниците и вижте... Както човек живее, тъй мисли и за другите.

На вас ви трябва щедрост. У българина щедростта е слабо развита. На вас ви трябва справедливост, едно благородно чувство към Бога. Това е най-слабото чувство. Единствено силно развито чувство у българина е неговият личен елемент. У българина личните чувства са много силно развити. Когато му стане мъчно в живота, това са неговите лични чувства. Те са на мястото си. Но при нашите лични чувства трябва да имаме предвид личните чувства на всички хора. Едновременно трябва да знаем, че всички хора искат другите да бъдат справедливи към тях. Когато аз искам другите хора да бъдат справедливи към мен, то и аз трябва да бъда благодарен в постъпките си спрямо всички хора.

Народ без Любов не може да съществува. Колкото е по-силна Любовта, толкова е по-силен и народът, колкото е по-слаба Любовта, толкова и народът е по-слаб. Идеите, мислите зависят от Любовта на един народ. Който и да е на света, трябва да има бъдеще. Народ, който усилява Любовта, има бъдеще, народ, който намалява Любовта, няма бъдеще. Много народи са изгубили своето бъдеще.

България се нуждае само от едно нещо: тя се нуждае от Любов. Хората трябва да имат повече Любов един към други. България се нуждае само от Любов, от нищо друго. Всичко друго тя си има – и пари, и богатства. Много злато е заровено в земята.

Ако тук, в България, се внесе Любов, най-малко 10, 15, 20, 50, 75 на сто от негодите ще се намалят.

Любовта може всякога да се приложи. Нещастията и страданията в домовете могат да се премахнат в един момент. Нещастията на българския народ могат да изчезнат моментално. Как? Чрез Любовта.

„Какво ще стане с българския народ?“ Велико бъдеще го очаква. Той трябва да повярва в живия Господ и да каже: „Щом Бог е с нас, никой не е против нас“. Живият Господ ще ни ръководи. Той ще внесе ред и хармония във всички народи, Той ще заличи всички погрешки и престъпления, Той ще изглади всички мъчнотии.

Старият човек, ако разбира законите на разумността, и в този живот може да се подмлади, да продължи живота си на 120, 200, 300 години. Сега, като не познава законите, още на 45 години почва да се оплака, че хълбокът го боли, че краката го болят, че ребра го болят. И след като дам метод как да се лекува, пита: „Ама ще се излекувам ли?“ Ако си добър, ще се излекуваш, ако си справедлив, ще се излекуваш, ако си разумен, ще се излекуваш.

Краката ти трябва да бъдат добри, ръцете — справедливи, езикът — красив, очите — разумни и ушите — разумни. И най-важното, да се научите да не се оплаквате. Има един народ, който най-малко благодари на Бога, това са българите.

Мнозина казват, че обичат Господа. Никого не обичат те! Казвам: в своите постъпки хората опозориха Божието име, Божията Любов и братството на Земята. Това е разврат, проказа в света, това е гибел, която носи органически болести. След всичко това ще се проповядва за Христа, ще се казва „Христос възкресе!“ Тази година ще помнят българите, че за тях няма „Христос възкресе“, няма да им дам червено яйце. Червеното яйце подразбира Божествения живот. Българите трябва да приберат между тях всички плачещи, всички страдащи и да ги задоволят.

Защо и българите не успяват? Любов нямат, Любов им трябва. Бог помага на онзи народ, който има Любов.

„Неправда има в света!“ Не, няма неправда, но днес действа законът на кармата, на строгата неумолима карма. Ще видите, че само онези народи успяват, имат бъдеще, които постъпват справедливо и благородно.

Помнете следното положение: посредственият ученик некога не може да привлече вниманието на един виден професор. Даровитият, способният ученик, обаче, всякога може да обърне внимание на един виден професор. Същото може да се каже и за красивия човек. Способността, красотата на човека са качества, които заслужават вниманието на хората. Защо? Защото този, който може да изработи своята красота, е велик дух. Следователно, когато някой иска да привлече вниманието на Бога, той непременно трябва да има нещо особено в себе си, с което да постигне своята цел.

Казвам: българите страдат по единствената причина, че не са били красиви. Европейците, които са идвали, всички са ги считали престъпни типове. Онези, които са се занимавали с криминология, са ги считали за престъпни типове. Липсва красота в душата на българина. Понякоя път съзнание има, съвестен е българинът, но в него чувството на почит е слабо. Чувството на почит е Божествено. Много българи казват: „Жена е това“. Казвам, че майка те е родила, тя е жена, не бива така да говориш. Ти си роден от жена и благодарение на нея имаш всичко. Ще я почиташ. Някоя жена казва: „Мъж е“. Ти си родена от мъж, баща имаш. Ако не беше баща ти, и ти нямаше да бъдеш, не говори за мъжа така. Баща ти и майка ти да бъдат образци. Почитай другите хора, както почиташ майка си и баща си. Тъй трябва да се тури. Бащата е Любов, майката е Обич. Семейството са тия добродетели: доброта, справедливост, красота и разумност. Семейство, което има тия добродетели, е семейство, а семейство, което ги няма, то е осъдено

на смърт. Един народ, който има тия добродетели, има бъдеще. Ако той страда, липсва му нещо от тия добродетели. Всеки един народ трябва да навакса това, което му липсва. Тия неща са необходими. На българина му трябва красива душа. Той няма почитание.

Ако хората в 100 години възприемат безбожието, главата ще се спити отгоре, където е мястото на Любовта към Бога и където са моралните центрове. След 200 години формата на главата ще се върне милиони години назад, каквато е при нишите животни. Долната челюст ще изпъкне и ще замяна на животните. Единственото нещо, което облагородява хората, то е Божественото чувство. То повдига човека. Религия, която не дава красота на лицето, черепа, тялото, каква е?

Съвременните хора са дошли до едно положение, погоре от което не могат да се повдигнат. Защо? Защото като им изнесат известни истини, те започват да се подиграват. Тази черта особено се забелязва у българите, които не оценяват нещата и са готови винаги да се подиграват, да се надсмиват. Това се дължи на факта, че религиозното чувство у тях е слабо развито. Затова горната част на главата им, дето се намира центърът на религиозността, е сплесната. Отсъствието на религиозно чувство им създава големи нещастия.

Понеже у българина е слабо развито религиозното чувство, той е упорит и силно критичен – бръсне без сапун. Ученикът има да се справя с тези народностни качества.

За българския народ казват, че има велико бъдеще, че е избран народ. Всеки народ, който изпълнява Божиата воля, който живее съобразно Божиите закони, има велико бъдеще. Обаче, отворете историята на българския народ, да видите доколко той е живял по Божиата

воля, за да бъде велик. Тъй както живее българският народ, има ли бъдеще, може ли да бъде велик?

Има един народ, който най-малко благодари на Бога. Това са българите. В моите изследвания народ, който благодари най-малко на Бога, това са българите.

Българите нямат почитание нито към Бога, нито към приятелите си. Българинът е съвестен, но не е религиозен, а това е един народностен грях, от който този народ е много страдал. Това е важно да се знае от Веригата, защото и вие изхождате от народа, та добре е да знаете, че като влизате във Веригата, вие влизате в съприкосновение със същества висши, та ако липсва във вас внимание, вашата работа ще бъде също, както да се приближава сламата към огъня.

Аз искам в тази школа да се възстанови хармония. Хармонията се състои в следното: да имате взаимно почитание един към друг, да знаете, че вие сте разумни души, в които Бог е вложил ум, с който може да си служите. Някоя душа може да е оцапана, но онзи, който разбира законите, той няма да гледа на калта. Следователно, един окултен ученик няма право да съди. Ще каже: „Братко, ти си поокалян малко, чакай да те почистя”. Аз няма да му кажа: „Ти си такъв-онакъв”. Нямам право! Аз нямам право да ви съдя. Онзи, Великият Учител, всякога мълчи, зъб не обелва, той не говори за погрешките. Вижда всички погрешки, но мълчи и не ги осъжда. Когато хората видят последствията от своите грешки, тогава той казва: „Не е този пътът”. А вие, българите, слава Богу, може да ви пратим за критици в другия свят. Особено българите са най-големите критици. Аз не съм срещал други хора такива критици, като българите: бръснат без вода навсякъде. У всичките българи това е една забележителна черта. И тази черта се дъл-

жи на това, че у българина религиозното чувство е много слабо развито, още от грехопадението. Туй, дето страдат българите, то е защото религиозното чувство е тъй слабо развито. Между всички културни хора на света, най-слабо е развито религиозното чувство у българите. Туй е факт, който съм констатирал при измерванията си, със сантиметър. Като дойде до твърдостта, до упоритостта на българина, навсякъде съм турил 7 см; щом дойде до религиозното чувство, то спада 2–3 см, а като дойде до милосърдието, малко се повдига. Казвам: ето где е грехът! Затуй той е критик, няма благоговение.

Думата „любов“ има две значения – любов, обич и милосърдие. Любовта, тъй както у българите се разбира на физическото поле, има нещо неестествено: някой „обича“ да яде, „обича“ да яде месо, „обича“ да яде риба, или „обича“ да яде пастърма. Не е лошото в яденето. Не може ли без пастърма? Любовта е силна дума, показва, че човек има един устрем, един стремеж към хубавото, великото. Не, ти не трябва да поставяш никакви препятствия на Любовта! То е едно Божествено течение. Ако поставиш препятствие, то влече всичко. Любовта не е сила, която може да спреш някъде. Тя иска царски път. Тя, ако няма царски път, влече всичко и събаря всичко. Понеже от край време са те учили да ограничаваш, да туряш контрол на Любовта, затова и днес е така. Това е човешката любов. Любовта не търпи абсолютно никакъв контрол, тя не може да се контролира. Любовта, отдето мине, оставя своите благословения на тия, които ѝ отварят път, но когато мине, дето не ѝ отварят път, всичко завлича, нищо не оставя. Така е!

Вие се спирате върху онова, което сте придобили. Но, туй, което сте придобили, то съставя основата, върху която вие трябва да поставите новото, което иде. Вие вчера може да сте обичали някого – то е за вчера, но за днес? Всеки ден носи за себе си едно ново откритие, едно ново

положение за Любовта. Тази Любов, която вие ще покажете към някого, тя не е само за него. Тази Любов, когато обичате някого, тя ще се разлее към целия свят, към всички същества. Някой път вие, като обичате някого, някой човек може да е в Америка и той се усеща разположен. Ако вие не обичате този човек, и онзи в Америка се усеща неразположен. Той не знае причината. Причината е във вас за неговото неразположение. Причината е в България, без той да знае. Причината на неговото неразположение е, че един българин не е обичал както трябва. Горе ще причините едно малко смущение, ако не обичате. В небето ще причините едно малко смущение. Понеже те са, които ще намерят българина на Земята и ще му опънат ухото.

Развитието на един народ зависи от неговото отношение спрямо Истината, зависи от това дали той ще свидетелства за Истината. За да свидетелствате за Истината, вие трябва да осъзнаете, че сте слуги на Господа, а не господари, трябва да си припомните вашите задължения. Вие трябва да разполагате с много познания – и то не само да ги възприемете, а да ги осъзнаете и усвоите. Вие може да изгълтате Божието Слово, но ще ви ползва ли то? Не, то ще ви ползва само тогава, когато го съдържите.

За да се провери Истината, се иска търпение, нужни са години. Вие трябва да я осъзнаете и усвоите. За нейното откриване не са нужни лампи, не е нужна светлина, защото Истината сама по себе си е светлина, а светлината предава своите вибрации. Но светлината трябва да се яви най-напред в душата ви, за да слезе след това и в тялото.

Първото нещо: човек трябва да възстанови Любовта си към Бога. То е задачата и учението на Христа, учение за възстановяване на тази Любов. По който и да е на-

чин, трябва да я възстановим. Ти се жениш – жениш се, за да възстановиш Любовта си към Бога. Богатство имаш, учен ставаш – всичко, каквото придобиваш, това са условия да възстановиш Любовта си към Бога. Ако може туй да възстановиш, всичките неща са намясто. А ако всички неща, които ти се дават, не могат да възстановят Любовта към Бога, всичко туй ще бъде напразно. Утре ще дойде да похлопа смъртта. Отиваш в оня свят.

Много пъти си се учил, прераждал си се, но онзи свят, духовният свят, не е такъв, какъвто ти някога си го напуснал. Защото, ако влезеш в духовния свят неподготвен, непригоден за него, няма да го разбереш. Той е свят, диаметрално противоположен на този. Ако ти не си готов, ако твоят ум не е просветен, ако в твоето сърце я няма Любовта, ако ти не обичаш Истината, като влезеш в онзи свят, раят ще бъде пуст. Нищо няма да видиш, никакви светии, никакви пророци. Ти ще се намериш в един свят пуст и никаква красота няма да виждаш.

Любовта ражда изобилието. Ако работите с Любов, ще имате плодове. Ако обработвам с Любов един декар земя, ще изкарам толкова, колкото и от 10, и от 100 декара. Ще кажете, че това е много казано, че имам високо мнение за себе си. Аз мисля за себе си така, както Господ мисли за мене. Когато работя земята, аз се обръщам към Господа с думите: „Господи, помогни ми в работата, да покажеш на хората, че ако са с Тебе, ще изкарат много повече, отколкото, ако очакват на себе си.” Направете опит, за да се убедите в думите ми.

Казвайте на хората: „Законът на Любовта сега иде в света!” Този народ, който не върви по пътя на Любовта, няма бъдеще. За да има справедливост, щедрост, подтик към знание, трябва да има Любов. Всяко нещо произтича от подтика на Любовта.

Клетвата, макар и в името на Бога, подразбира отричане на Божието име. Българинът много се кълне: в очите, в децата си, в жена си, в живота си. За предпочитане е да страдате, отколкото да се кълнете в името на Бога. Каква нужда има от клетва там, дето царуват Любовта, Мъдростта и Истината? Там, където моралът го няма, там има клетви.

Молете се на Бога да благослови езика ви, че всяка дума, която излиза от него, да бъде балсам за страдащите души. Човешкият език може да превърне всеки метал в злато, а всеки обикновен камък – в скъпоценен. Както в езика на човека се крие силата на магическата тояжка, така и в душата му се крие Божествена сила.

В българския език най-първо ние трябва да се научим по възможност да употребяваме думите на място. Тъй да употребим всяка дума, че в нея да се вложи искреност. Аз не искам да ви накарам да вярвате в бъдещия живот. Не е това задачата ми. Аз искам да се пробуди у вас съзнанието, да разберете, че тази Божия Любов е всичко и че няма друга сила като нея. Това можете да го опитате още сега. Когато това нежно чувство се зароди вътре във вас, ще разберете любовта. Аз съм правил много пъти опити. Някой път сте отчаяни, ще се пръснете. Но има нещо, което отвътре ви заговаря тайно и веднага всичката тази тежест се смъква, като че се отваря този капак и ти казваш: „Е, слава Богу, имал животът смисъл“ – и започваш да мислиш.

Да кажем онова, най-великото, значи да кажем думите: „Господи Боже мой!“

На български език няма по-висока, по-свещена дума от тая. Българинът като дойде донякъде, дето не може да разреши въпроса, въздъхне и си каже: „Господи Боже!“ Тогава в неговата душа настава облекчение. Бъл-

гаринът трябва да превърне тия две думи в едно. Като се объркат работите на българина, той е практичен човек, той казва: „Господи Боже, веднъж да се оправят работите ми, аз ще посветя всичко на Тебе, ще ти служа завинаги“. Щом обаче се оправят работите му, той казва: „То не беше нещо особено, аз произнесох тия думи, обърнах се към Бога в един момент на слабост“, и се отказва. Но не се мине много време Господ втори път го стисне за гушата, но вече така, че не може да произнесе тая дума, въздъхне, падне и умира. Тъй свършват всички ония, които казват „Господи Боже“ и след това са се отrekli.

Славяните въобще се отличават със силно развито религиозно чувство. Никои други народи, освен евреите, не са имали такова религиозно чувство, каквото имат славяните. В религиозното чувство на славяните няма користолюбие. Обаче частно у българите религиозното чувство е недоразвито, то е потенциално. Българинът е твърд, има съвест, морал, справедливост, има хубави заложби, които трябва да се развият.

Време е вече да се простите с религиозния фанатизъм. Днес в България има много религиозни секти и всяка от тях казва за себе си: „Спасението на човечеството ще дойде чрез нас“. Не, спасението не може да дойде чрез никоя секта, чрез никоя черква, чрез никое верую, нито пък чрез науката. Тези неща са само спомагала. Тогава, кое може да спаси човека? Само Божественото в човека е в сила да го спаси. Когато Божията Любов дойде в душата на всеки човек, тя ще обедини всички хора. Значи Божията Любов ще спаси човечеството. Тъй щото, всеки може да вярва в каквото иска, но всички трябва да поддържат един принцип в света, че Бог живее във всички живи същества и ги ръководи.

Земята и небето ще преминат, казва се, но думите на Любовта няма да преминат. Всичко ще премине, но Божествената Любов и всичко онова, което е внесено в нашите тела, в нашите сърца, в нашите умове, в нашите души и духове, ще остане за хиляди векове. Туй е единственото нещо, което ще остане за онази вечност! То ще остане и ще ни придружава. (...) Следователно ние с нашите мисли, с нашите чувства, с нашите действия създаваме материал, от който бъдещият свят може да живее. От тях той ще се създаде. Питам тогава: какво създаваме ние? Какви работи приготвяват българите за градеж на своето здание в другия свят? Тия тухли, които евреите правиха в Египет, бяха направени от пръст и слама.

Ако употребявам често думата „Бог“, ще кажете: той петни името Божие. Ако не употребявам името Божие, ще кажете: той е безверник. Чудно, като говоря за Бога, извеян съм, като не говоря за Бога, безверник съм. Това е неразбиране. Аз не говоря за човешките богове, които хората са измислили. За мене думата „Бог“ е малко обезсилена. Тя и на български, и на английски, и в другите езици е неразбрана. Най-хубавото име, което евреите са имали и българите са го заимствали, е Йеова, а в еврейския език е Йехова, но те никога не го произнасят. Те казват: Йот, Хе, Вау, Хе. Българите казват: нашата Йова. Толкова Йови има, а работите им не са се оправили. Когато евреите са се намирали в големи мъчнотии, целият народ започвал да пости, обръщали се към Господа и тогава Йехова им помагал. Сега, ако ви се каже в името на Йехова да се молите да ви спаси, всички ще почнете да се смеете. Името е там, но Йехова го няма.

Ние всички седим пред престола на великия Господ, Който ни даде живот. Защо седим ние тук, да служим на хората ли, или да служим на Бога? Първо трябва да

служим на Бога, да знаем, че имаме един чист и свят живот, че имаме един идеал, който трябва да постигнем. Какъв е този идеал? Да, велик идеал е да дойде за вас този тържествен ден, да се стопли вашата душа и да почувствате поне за половин час от живота си, поне за един момент какво нещо е великата Божия Любов, която може да ви разшири толкова, че да обхванете в себе си целия свят. Велик момент е този, да почувствате тази висша интелигентност, да почувствате връзката между всички същества от най-малките до най-големите, да почувствате това Великото, което наричаме „Амен“ или „Амин“, или както индусите го наричат „Аумен“, или както други го наричат „Аум“, или както евреите Го наричат „Иехова – Иаве“. Българите пък казват „наяве“, значи всичко разумно трябва да бъде наяве, всичко разумно трябва да става пред онази разумна виделина, която носи топлина в себе си, която носи още светлина и свобода за човешката душа.

От думата „любовъ“ на български език стават 720 пермутации. Те не са малко за българите. Ако българите разбираха начините, по които Любовта може да се прояви, ако те работеха да се проявят всички нейни елементи, те щяха да бъдат най-великият народ. Ако само разбираха пермутациите на тази Любов! И тъй, първото съединение, което трябва да направим, то е с Бога, с Любовта. Нашата душа трябва да се съедини с Божествената Любов и в такова едно съединение ще се яви новият живот, който Христос нарича възкресение. Опитвали ли сте се вие да се съедините с Бога? Но бъдете спокойни. Вие понякога път се стискате и казвате: „Тая няма да я бъде“. Ще я бъде тази работа, ще я бъде, не се обезсърчавайте, ще я бъде. Разбирате ли? „Няма да я бъде!“ Аз казвам тъй: в Любовта, чрез нея всичко може, трябва само да се научат всичките нейни пермутации.

В света иде нещо ново. Туй новото го има в душата ви. Не се обезсърчавайте! Вие казвате: „Не вярвайте в хората“. Кажете така: „Аз ще вярвам в Бога, в Неговата свещена книга на Любовта. Второ: ще вярвам в първото копие, което е в моята душа. В този превод, който ще намеря в душата си, няма да се съмнявам. Ще вярвам в моя дух. И най-после ще вярвам във второто копие на моята душа, което е моят ближен. Вярвам във всичко туй, но ще го свързвам с оригинала.“ Сега, като излезете оттук, не искам да кажете: „Това е празна работа“. Не е празна работа това. Тази работа е свещена, тази работа е за вас, вие имате бъдеще. Разбирате ли? Не искайте Господ да ви постави на някой планински връх. Вие не сте за планинските върхове. Ако ви е турил в долината, вие сте в най-добрите условия. Страдаш, унижават те хората, не бой се. Тъпчат те хората, не бой се! Българите, когато искат нивите им да израснат повече, те викат някой овчар да ги тъпче. Не се обезсърчавайте, когато хората ви тъпчат. Не е там въпросът. Всичко ще се превърне за добро на онези, които любят Господа.

Други черти

Гледам, религиозни хора, ходят като биволи, кретат. Човек, който стъпва на петите си, като че тресе цялата Земя, той не може да бъде религиозен, той не може да има Любов към Бога. Човек, като влезе в една къща, никой да не го усети, като стъпва, леко да върви. Съзнание трябва – той гледа да не безпокои хората. Българинът особено обича да стъпва на петите си. Сега, това не е лошо, но с удрянето на петите се губи голяма част от енергията. Излишна енергия се губи. В грубите думи се харчи много енергия. И в грубото ходене се харчи много енергия. В природата енергията трябва да се пести, защото мъчно се добива.

Реалното е вътре в нас. Никога не се отказвай от най-малката добродетел, която можеш да носиш, от добрата мисъл, която може да ти дойде! Никога не се обезсърчавай. Казваш, остарял си. Ти си се заблудил, ти си се натоварил. Разтовари се, ще се подмладиш. Трябва да учиш закона на разтоварването. Вие от 20 години помните кой ви е обидил, кой ви е направил нещо, баща ви как се е отнесъл, брат ви как се е отнесъл. Представяте си отрицателни работи, не си представяте красиви работи. Красивите работи са редки. Откак съм дошъл в България, побеляла ми е главата от оплакванията на хората. Аз този живот го търсих и още има да ми стане бяла главата.

Сатурн представлява най-лошите условия, отдето се е отклонил човекът. Тези пръстени около Сатурн са една емблема, която показва причините на отклонението. Затова когато се изучават планетите, човек трябва да изучава отношението на доброто и на злото в света, вътре в нас, в нашия организъм или противодействащите сили. Ти не можеш да разрешиш едно противоречие в света, ако не разбереш Сатурн. Тогава принципът Сатурн знае причините на доброто и на злото и при него ти ще знаеш как да се освободиш. Ако ти разбираш този принцип, ще знаеш как да се освободиш. Само Сатурн може да разреши противоречието. После, Сатурн е много морален. Той не се лъже. Той е най-моралният тип. В него има морал от страх. Ако вземеш Сатурн в неговата форма, той се отличава с един вътрешен страх. А самият принцип, той е най-чистият принцип. Чист е, казва: „Над всичко седя аз, няма какво да ме лъжат!“ Това, което още занимава Юпитер, защото Юпитер все още можеш да го подкупиш със слава в света. Но един човек, който е ял попарата на тази слава, ти не можеш да го подкупиш. Един човек, който има добре развита тази форма на Сатурн, ти не можеш да го подкупиш. Един

човек, в когото господства Сатурн, ти не можеш да излъжеш. Той не се лъже.

Сатурн ще те направи дървен философ, на нищо друго да не вярваш, освен на себе си. Като изпита нещо 99 пъти, само тогава може да повярва веднъж – затуй е добър banker. Когато дава пари назаем, урежда работите така, че да има трима–четирима гаранции – той никога не губи.

Всичката философия на Сатурн седи в това: какви трябва да бъдат отношенията на природата към мене? Ако го духне вятърът, ще каже – не е навреме. Или, ако се препъне на пътя, ще каже – пътят не е направен добре. Той винаги вижда все лошата страна. Значи запазва принципите на човека за неговата личност. А Сатурн е взел същевременно всичките благоприятни и неблагоприятни условия отвънка. Каквото и да му кажат, той ще каже: „Работата така не седи”. Той е винаги на особено мнение.

Понеже Сатурн господства над българите, вие ще бъдете внимателни спрямо него. В какво отношение? Няма да му разправяте вашите идеи. Мълчете си, гледайте да го изненадате. Когато реализирате нещо, тогава да разбере той. Щом кажеш какво си намислил, той ще развали работата. И затова на българите работата върви дотогава, докато никой не я узнае. Узнае ли я някой, всичко се разваля. Вземете примера с Балканския съюз. Създаде се, но Сатурн дойде, намеси се и развали работата. Той направи такава каша, че българите и сърбите и до днес не могат да се помирят. И в религиозно отношение пак Сатурн е, който пречи. И в Школата – също, навсякъде е той. Аз гледам, дойдат съмнения, пак той – същата чорба.

Един българин, като отиде в кръчмата и се напие, може да изнесе и най-интимните работи, които са му казани като на приятел. Някои казват: „Какво от това, че изказал тия работи?“ Аз забелязвам, че същото това нещо става и между вас. Ако вие изнесете някои от интимните работи на някой ваш приятел, вие сами ще се спънете в живота си. Ако великият закон в света беше такъв – да изнасяме всичко, защо природата не е изнесла всичко, защо го държи закрито?

По същия закон има много свещени работи, които ние трябва да пазим. Докато ги пазим, има благородство в нас, изнесем ли ги, ние сами се унижаваме, ние сами се компрометираме. Човек, като изнася свещените неща, аз казвам, че този човек проституира. Има известни свещени работи, до които като дойде да говорите, кажете: „Приятелю, по този въпрос няма да говорим, дотук ще спрем!“

Защото си Сатурн, само за себе си гледаш. Етикеция в такъв човек няма. Той гледа само за себе си. Той счита, че всеки човек е по-долен от него. „Няма по-достоеен човек от мене“, казва той. Тъй мисли Сатурн.

Когато идвал руският император в България, излязъл му цирей. Лекувал го един българин. Купил една лоена свещ за 25 стотинки. Обаче, тази свещ, като преминала през всичките книги, станала 12 хиляди рубли. Да пишат в книгите за един цар е срамота – 25 стотинки – много евтино. Турили 12 хиляди. Питам: вярно ли е това? Не е вярно. Какви са съображенията? Съображенията са всеки да вкуси от лоената свещ. Чудното е, че като ядат от тази свещ, тя се увеличава – от 25 стотинки става на 12 хиляди. Колко пъти се е увеличила?

Българинът, веднъж излъжеш ли го, повече не ти вярва.

Българинът го осъждат за някои работи. Той не е толкова лош. Той има една философия мрачна. Той е малко сатурнов тип, не обича да се хвали. Горделив е. Българинът не е тщеславен, но е горделив. Замислен ходи, казва: „Малко съм постигнал”. Защото тщеславните хора, малко като направят, окрякат орталъка. Горделивият, много като направи, той мълчи, иска другите да говорят.

Причината на земетресенията, сме ние, хората. Хората със своите мисли стават причина да се явяват землетресения. Да, и българите не са далеч от туй разбиране. Когато в България в някое село се извършват престъпления, настава суша или градобитнини. Постепенно едно по едно като се изчистят тия прегрешения, дойде пак дъжд, а градобитнината престава. Сега ние всички сме свързани с природата. И така чувствително ние сме свързани, че може да причиним и голямо добро, и голямо зло. И затуй Господ ви е турил натясно, не ви е дал голяма власт. Някой път вие искате да имате власт. При сегашното състояние, ако Господ би ви дал власт, с гняв бихте отрязали главата на някого, без да искате, и после щяхте да съжбялявате.

Българинът има една черта – не обича да му заподвадат. Остави го свободен, ще направи много повече за тебе.

Защо българите досега не са дали нито един гениален човек? Защото в характера си имат известни черти, които трябва да се възпитават. Тези черти пречат на гениалния човек да се прояви. За да се развие доброто, красивото в славяните, те трябва да минат през страдания. Ето защо днес никой от славянските народи не минава през такива големи страдания както Русия. Лошото, което съществува в славянските народи, днес изли-

за. Злото, което виждаме днес в света, е било скрито в човека и сега излиза навън.

Нрави и обичаи

Сега сме под опекунството на злото. Или законът е: за всяка лоша постъпка, която направиш, ти ще бъдеш наказан. Вие се чудите защо е така. Вземете кой и да е дом. Когато идва детето, идва като княз! Ще има радост, къпане, цяло угощение. И като израстне това дете и стане на 3-4 години, бащата с една дрянова пръчка пише първия закон на детето. Старите българи казват: „Не е позволено на детето да бутва захарта в кутията”. И за всяко престъпление, за една бучка захар, законът ще си каже думата. Не е позволено на детето да бутва и да отвързва гърнетата с тиквените парчета в петмеза. Не е позволено на детето да влиза в градината и да къса зелени плодове и да ги яде. За онзи, който бутва, има наказание. Пчелите веднага го наказват сами. Законът се прилага. Детето бутва с пръчка пчелите. Като го нажилят пчелите, без пръчка се връща и майка му казва: „Защо буташ с пръчка пчелите, когато те си работят?”

Вие се намирате в един свят, дето навсякъде пише: „Тук няма да буташ, вдясно ще ходиш, вляво – не”.

В някои отношения аз съм се насърчавал от българина. Когато се намери някъде, дето няма нито кибрит, нито огън, той веднага вади от джоба си една кожена торбичка, в която има кремък, огниво от стомана и парче прахан. Веднага драсва кремъка в огниво и се вижда искра. Приближава праханта до искрата и тя се запалва. Така на бърза ръка той си приготвя огън. Ето една хубава черта на българина! Ако някой ме пита каква добра черта знае на българина, ще кажа: българинът знае как да цъка. В това цъкване той ще изкорени

своите слабости. Като цъка, искри излизат от кремъка. Някога искрите не попадат точно на праханта, но той повтаря и потретва цъкането, докато най-после праханта се запали. Знание е това. Има някои, които са толкова големи майстори, че още при първото цъкане праханта се запалва. Други трябва да цъкнат няколко пъти.

Та, понякога нашият живот върви така, че каквото помислим, става. Понякога, като помислим веднъж, работите веднага стават. Някога за едно и също нещо трябва да помислиш два, три, четири и повече пъти, за да стане. Като помислим няколко пъти, работите стават добре.

Българинът често страда от стомах. Една от причините е, че става нощем и пие студена вода, не на глътки, а наведнъж, после по време на ядене пак пие вода. Водата трябва да се пие гореща, на глътки и никога по време на ядене или веднага след ядене.

Българинът все страда от уроки. Казва: „Не зная, преди няколко години бях здрав човек, но вече урочасах”. Казвам: „Как?” „Бях така се поизпотил, станах, отидох, взех едно кюпче, изпих една вода и оттам насетне не ми върви. В тази вода влезе нещо нечисто, че урочасах.” Аз виждам уроките в това, че той простудил своя стомах, свили се кръвоносните съдове, кръвообращението не става редовно. Започва едно болезнено състояние. Казвам: лятно време той се изпоти, дигне стомната, изпие едно кюпче вода и тази студената вода всеки човек може да урочаса, и най-силните може да урочасат. Някой напил коня със студена вода и погледнеш – конят паднал и умрял.

Кръстът, гърдите, вратът, коленете и стъпалата на човека трябва винаги да са запазени, да не са открити, защото това са частите на тялото, от които най-бързо и

най-лесно се простудява човек. Човек не може да мисли, нито да върши нещо, ако му е студено. Топлината дава доброто настроение. Движенията да са свободни, да не е стегнат нито един орган или уд. Българинът трябва да се откаже от овчите калпаци, да носи памучни шапки или плетени от вълна, а през лятото ленени или сламени шапки, но плетени, за да прониква въздух през дупките. Ще ходите съвсем боси от време-навреме, да дишат свободно краката ви. Ледена вода няма да пиете, на дебела сянка няма да се изтягате. Ходете само по улици, които обичате, ходете на любими планински места, яжте само храна, която обичате, дружете само с хора, които обичате.

В турско време българинът е правил големи снопове, понеже е плащал данък на сноповете. Но като дигне снопа, толкоз тежък, мнозина от тях са се изсипвали. Как го наричат това изсипването? Човек и в умствено отношение, и в духовно отношение, и във физическо отношение може да се изсипе.

Който иска да се лекува лесно от хрема, нека приложи следното средство: дойде ли зимата, нека си купи поне 100 парчета праз и щом го хване хрема, да яде по 3Ф4 пъти на ден праз. Българинът по естество е практичен, той търси лек в народната медицина и е дошъл до следните резултати: като заболее от хрема, употребява праз.

Някой път учителят пита учениците дали разбират. Те махат с главата. Българите имат този обичай – клатят си главата. Клатенето на главата е излязло от неволя. Защо конят си клати главата нагоре? Какво означава? Защото мухи са влезли и той пърха. Казва: „Мухите, стойте настрана!“ Някои хора си клатят главата, мухи има наоколо. Не си клатете главата! Това е спестяване на време. Ще кажеш ясно каквото е.

В България, когато започна обучението, най-първо учениците, които бяха лениви, биеха във фаланга. Имало две дървета, ще турят краката на ученика във фалангата; като го положат на земята, други двама ученика ще дигнат краката и учителят с тоягата бие. И действително, тия ученици са станали учени. Намериха, че това не е практично, да се сваля ученика, да тури краката във фалангата, да дигнат краката други ученици и учителят да бие. След туй този метод се замени с по-практичен метод: един от учениците ще вземе виновния ученик за ръцете и краката и ще го тури на гърба си, учителят ще го бие по задницата. Намериха, че и този метод не е практичен: учителят доста енергия харчи, усеща ръката си отмаляла от биенето. Третото положение: започнаха учениците да ги турят на колене долу на земята, някой път туряха мамулени зърна под коленете. Но намериха, че и този метод не е толкова практичен. Четвъртият метод: една дрянова пръчка, доста дълга, взема учителят и който не знае, бие по ръцете. Учителят казва: „Дай си ръката!“ Ученикът даде си ръката. Учителят го удари по едната и по другата ръка. Най-последният метод е плесницата. Дойде учителят, удари плесница отляво, отдясно, свърши се въпросът. Сега сме дошли до плесниците.

Всичките тия методи са, за да се заставят децата да учат. То е един неразбран въпрос. Всички вие сте бити. Негодували сте от биенето. Вие, които сте негодували от биенето, употребявате боя. Аз се чудя: ние, които негодуваме против биенето, защо го употребяваме? Трябва да го отхвърлим, то не е потребно. Причините за биенето в света са, че ние сме на физическия свят. Боят произтича от единствената причина, че ние сме на физическото поле: той е едно проявление на физическия свят, понеже на физическото поле господарува Марс, активността. Винаги методът на Марс за възпитанието е дървото. Първото нещо, трябва да се покаже, че ти трябва да се

подчиняваш. Щом не се подчинявате, дърво ще имате. То е законът на Марс. На физическото поле, който дойде на Земята, трябва да го бият. За да няма бой, човек трябва да бъде много умен, за да се справи с Марс. При най-малката постъпка, той е силен, с бой се разправя. Ако знаеш как да постъпваш с Марс, ще се освободиш с малко биене.

Понеже бащата и майката служат на Марс, те казват: „За децата дърво има“. Вие се подчинявате на този закон. Казвате: „Какво трябва да направим?“ Ще влезете в света на чувствата, на усетите. В духовния свят с думи стават работите. Няма да има никакъв бой. Като влезеш в Божествения свят, само с мисъл става. Щом помислиш, че не постъпваш добре, веднага ще изправиш поведението. В духовния свят, като почувстваш твоето страдание, то ще изчезне.

Често слабото в света е силно, а силното е слабо. Може ли да се нарече силен кон онзи, който се управлява от едно дете? При това този кон минава за силен. Често и хората приличат на такъв силен кон. Срещате един силен, учен човек, а виждате, че го управлява една малка мисъл. Тя слага гема си върху този човек и го върти накъдето иска и както иска. Къде остава силата на този човек? Щом малката мисъл го управлява, излиза, че тя е по-силна от него. Не само малката мисъл, но и малките чувства, малките дребни желания управляват човека. Ако една малка, нищожна дума произвежда в човека такъв ефект, че цяла година след това той не може да дойде на себе си, тя не е ли по-силна от него? Казано е в Писанието: „Деца управляват моя народ“. Казвам: и съвременните хора се управляват от деца. Ами кога ще се оправи светът? Когато тези деца израснат.

Светът не може още да се оправи, понеже децата, които го управляват, още не са израсли. Докато децата в един дом са малки, майката и бащата по цял ден тичат

подир тях, грижат се, работят, печелят все за тях. Някога бащата се изморява и казва: „Кога ще дойде ден и аз да си почина?“ Когато децата израснат. Обаче и да израснат децата, мъчнотията още не се е разрешила. Защо? Защото синовете и дъщерите се женят, раждат им се малки деца, за които бащата, т.е. дядото сега, отново трябва да се грижи, да тича подир тях. Един ден той пак ще каже: „Кога ще си почина и аз?“ Когато внучетата израснат. „Кога ще се оправи светът?“ Когато внучетата пораснат. Този дядо не стои мирен, той иска да види внучетата наредени. Дойде ден и те се оженят, родят се малки дечица, а на дядото, вече прадыдо, пак предстои задачата да тича подир правнучетата, да се грижи за тях. „Кога ще се оправи светът?“ Когато правнучетата израснат. Не, докато хората имат такива разбирания за живота, те един на друг ще си създават страдания, мъчнотии и нещастия, а светът никога няма да се оправи.

Хранене

Българинът яде повече хляб, за да стане по-мек.

Човек, като яде хляб, като мисли за източника, откъдето той произлиза, се свързва с онази категория слънчеви същества, които изпращат енергията си за създаване на хляба. Различни същества изпращат различни енергии от Слънцето и на специфични места. Има същества на Слънцето, които специално се интересуват от България. Те предвиждат за нея специален бюджет: колко жито, колко плодове да изпратят, колко деца точно трябва да се родят, колко хора ще се женят и колко ще умрат. Слънцето представлява една мощна съвкупност от светли разумни същества.

Българинът страда от преяждане. Ако яде по-малко,

всичко ще се оправи. Като яде, да стигне до 20 хапки и там да спре.

Яде ли човек боб, той ще стане здрав, ще развие твърдост. Българинът много употребява боб, следствие на което е твърд в убежденията си.

Една от главните храни на българина е бобът. Искате ли да се ползвате от хранителността на боба, гответе го без приправки. Бобът не търпи никакви приправки. Варете боба с чиста вода и една-две глави лук, без дървено масло. Като го сварите, турнете малко сол. Турите ли дървено масло, вие ще го развалите. Бобът съдържа в себе си специално масло, което не се съгласява с останалите масла. Бобът не приема нито чушки. Сейте боба на чисти места, изложени на слънце. Никога обаче не яжте боб, който е седял в избите ви повече от една година.

Причината, загдето българите обичат да ядат кисело е, че те живеят в гъстата материя, за разработването на която са необходими киселини. И наистина, всеки българин казва: „Много работа имам за вбъдеще. Всичките ми работи са все недовършени.“ За да станат плодовете на българите сладки, те трябва добре да се наторяват. В духовен смисъл под „наторяване“ се разбира възпитание.

За да се отделят в стомаха повече киселини, трябва да ядете червен лук, пиперки, чесън, да се изпотявате повече. Тези лютивни български пиперки са за препоръчване.

Много хора, особено българите, ядат люти чушки. Лютивите чушки помагат против треска, но за здрав човек

те не се препоръчват. Също така не се препоръчват и много кисели и сладки храни.

Казват, че някой учен открил в киселото мляко някакъв бацил, който продължавал живота. Аз пък знам едно особено мляко, което не само че продължава живота, но го и увековечава. Всъщност киселото мляко може да продължи живота с десетина години, не повече. Българите ядат много кисело мляко, но не живеят много, може да има тук-там някои, които да са живели до 100 години, не повече. В Англия един човек е живял 250 години, но едва ли се е хранил с кисело мляко. Други са причините за дългия живот. Ако човек има някакво възпаление и за да се охлади малко, киселото мляко може да помогне, но за продължаването на живота има една жлеза, която се намира зад ушите и ако тази жлеза не е развита, човек колкото и да яде кисело мляко, няма да живее дълго.

Окултно

Няма народ, който да има толкова ясновидци, както българският.

В България има много ясновидци. Това е добър признак. Значи духовното действа в България.

Божият Дух говори на всеки човек, който има радио и се съобщава с разумния свят. Колкото по-добри хора има в един народ, толкова по-голямо благословение му се дава. Добрият човек е същевременно и добър пророк. Радвайте се, ако между вас има много пророци. България е богата с пророци и ясновидци. В който град или село отидете, все ще намерите поне един ясновидец. В

селата има баби – пророчици, които помагат на хората при мъчногиите им.

Запример, аз съм изследвал българина. Той от философия не се интересува, от поезия още не се интересува, но пък е крайно любознателен. Само като му говориш за късмет, проявява голям интерес. Не съм срещал изключения от това. Аз познавам един от българските философи – студент, хладнокръвен, като че не се интересува от нищо. Дойде ли въпрос за щастieto, за гадаенето, и той се интересува. Като се гадае на някого по ръката и той си поглежда ръката, но тъй, че да не го видят. Казва: „Трябва да има нещо!“ Щастieto на човека, това е наука. Човек носи своето щастие със себе си. Той е забравил къде се крие неговото щастие.

Когато се ражда човек, всеки се интересува каква ще бъде неговата съдба. И българите се интересуват от съдбата на своите деца или от онова занятие, на което те ще се предадат. По тази причина те имат обичай, когато малкото дете проходи, да му месят питка, а заедно с това да поставят на една малка маса ножче, перо, монета и рало, и гледат към кое от тези четири неща детето ще пристъпи. Ако детето посегне към ножчето, военен ще стане; ако вземе перото, писател ще стане; ако вземе монетата, търговец ще стане; ако вземе ралото, земеделец ще стане. И в действителност този закон е верен. Щом се роди човек, той е хванал вече нещо. Докато не хване нещо, човек не може да се роди. Щом хване нещо, той вече се ражда.

Българинът много вярва в мерене. Той казва: „Мери човекът!“ И сега почнаха да мерят хората. Има известни мерки, които показват здравословното състояние. Има известни числа на главата, които показват хубаво нещо – от този човек ще излезе нещо. При друг човек

друга мярка има, показва, че няма нищо хубаво. И точно така е. Има хора, които си служат с тия мерки, и са цели ясновидци. Те гледат на ръката на един човек и казват: „Ти ще имаш две деца, едното дете ще умре, а другото ще остане”. И така става. На ръката е написано. Как така става? Но не всеки, което казва, става. Човекът ти казва и кога ще умреш – ще свършиш на 35 години. Ако и двете ти животни линии се прекъсват, той ти казва да се приготвиш, отсега започни да се приготвяш. Има други от тях, които ще ти покажат начина да измениш нещата. То не е фатално, може да измениш тази линия. Значи дядо ти, прадыдо ти са живели един неестествен живот и ако измениш живота си, тези линии ще се съединят и ти ще избегнеш кризата, която очакваш. Ако ти измениш начина на живота си, ти веднага ще измениш и съдбата си. В това отношение, които сега минават за поругани, ще се оценят. Бъдещето е с тях. Имаш едно дете, ще повикаш един учен човек да ти каже здраво ли е детето, как трябва да се възпитава, какви лоши и добри черти има, на каква възраст трябва да се ожени, каква професия трябва да вземе. Всичко това трябва да го знаеш. А пък сега казваш: „Каквото Господ даде”. То е сегашното учение. А пък в живата природа не е така. В разумната природа там се знаят нещата. Всеки човек знае какво ще стане с него и му създава съответно възпитание. И този човек става точно такъв, какъвто е създаден.

Един индус, като е болен, ще концентрира ума си върху праната и мислено ще почне да вдишва. Ще мисли, че през всички клетки всмуква прана. Не се минава ден, два, три, четири след като направи опита и веднага му минава. Но индусите имат един начин, който от хиляди години е придобит. Когато индусът се концентрира, той не мисли за жена си, за децата си, за нищо странично – мисли само за праната. Ако кажете на българина да се

концентрира, той ще мисли за говедата, той ще мисли за пчелите, за това – за онова и няма да има никакви резултати. Ти ще оставиш настрана говедата, пчелите, жена си, децата си и като направиш опита си и сполучиш, тогава ще извикаш сина си, ще повикаш дъщеря си, жена си, приятелите си и ще им обясниш опита.

Често в окултизма много ученици не сполучват, защото не могат да се концентрират. В концентрирането съзнанието трябва да мине безпрепятствено от едно състояние в друго. И той заспива; при заспиването ти слизаш. А в туй слизане се прекъсват картините, които иначе би видял. Има същества, които стоят при вратата и те приспиват, защото те знаят, че иначе ще видиш повече. А вие ще се борите да не заспите. И мнозина в България, доколкото аз зная, с малки изключения, все заспиват, защото имат противници, които казват: „Не е тук мястото, а надолу”. Ще ти дойде една дрямка и ще те хванат. Никакво заспиване! В концентрирането не се иска напрежение. Ти ще бъдеш тих и спокоен. Едно спокойно очакване и няма да се безпокоиш за резултатите. Природата обича настойчивост, не своенравие. Ние мислим, че можем да я заставим. Не. Само ако се хармонизираме с нея, отиваме с искреност и устояваме.

Сега мнозина от вас казват: „Като умрем, да ни погребат хубаво”. Онези от вас, които мислите да умирате, вземете си торбите, че си вървете. Оставете мъртвите да погребват своите мъртви. Ние не сме пратени в света, за да погребваме хората, нито да правим паметници на пророците и на светиите. Светиите, които са умрели и имат паметници на Земята, Господ да им е на помощ. Сега някои от вас мислят да ви направят някой паметник. Туй е една от най-големите опасности.

Една от най-големите ясновидки, в която Духът работеше, отива да открива аязма, паметници, да ги освеща-

ва и оттам насетне Духът я напусна. Това се правеше само, за да се каже, че еди-коя си пророчица е открила аязмото. Нека ходят да си пият вода, какво ще ходи да го осветява? Че ако искаш аязмо, да станеше аязмо тя. Ако аз реша да откривам извор, ще кажа: „Господи, аз искам да стана един извор и нека всички хора идват да пият от мене”.

Правил съм хиляди измервания върху главите. Веднъж, като измерих главата на една от първите ясновидки в България, от центъра на съвестта излизаше приятна светлина, но тя обичаше да критикува. Казах ѝ: „Ти си само справедлива, но не и религиозна”. Тя вижда всичко и минава за религиозна. Ако беше религиозна, щеше да бъде гениална, светица.

Кое отличава религиозният? Чувството на благоговение към всички, безкрайното уважение към всички, във всички да вижда доброто.

Ако хората наистина са убедени, че душа не съществува, че човек умира и нищо не остава от него, защо тогава студентите ходят всяка година на мястото, дето Ботев е паднал убит и му честват паметта? Защо турят венци на паметника на Ботев и държат речи? Нали той не съществува? Защо трябва да честват паметта на човек, който не съществува? Или това е някакво забавление? Неразумно е да се прави увеселение на една статуя. Не, Ботев е една душа, един дух, който и сега живее и работи. Ботев сега работи по-усърдно, отколкото в турско време. Днес той е повече прогресирал, отколкото на времето си. Ботев, ако дойде днес в България, пак ще го подведат под някакъв съд, под някакъв закон. Ще кажат: „Ботев е анархист, той е такъв, онакъв...” и веднага ще го повикат в обществената безопасност. Днес много малко се изисква, за да обесят човека.

Първо, Иван Вазов е съвременник на ония събития. Второ, всички ония, които той описва, са негови познати, приятели, а те сега отдавна са умрели и като заминали души идват и му диктуват какво да пише. Трето, Иван Вазов е своеобразен медиум от най-висока категория и порядък. Той може да пише така, защото идват и му диктуват не само заминалите му приятели, но идват и му диктуват духовните ръководители на такива личности като Левски, Раковски и т.н.

Всеки един лекар, който е истински роден лекар, той дава от себе си. В себе си има магнетическа сила, от която отделя малко количество. И ти ще отделиш малко количество и тогава става лекуването. Има хора, които, като турят трите си пръста в чаша вода и болният изпива тази вода, оздравее. Но не всеки може да направи това. Българите, които са толкова обективни, старите българи са знаели, че от човек изтича нещо – не го вижда, но вярва. В някой дом има 4-5 снахи и свекърът няма да накара тази снаха, която е на 60 години, най-старата, но ще накара най-младата, която е пълна с живот, да му омеси хляб и да му сготви яденето. То е сладко. Някои разбират така. Щом чуеш думата „Любов”, трябва да се подмладиш. Ако си болен, веднага да станеш. Казва: „Възможно ли е това?” Как да не е възможно?

Имаш брадавица или някой лишей: българинът ще отиде у някой бакалин, ще открадне бучка сол, защото като открадне, тя ще стане положителна, положителен е и той. И когато се разсипва Месечината, ще обиколи брадавицата с бучката сол и ще каже: „Както се разсипва Месечината и както се стопява тази бучка сол, тъй и брадавицата да изчезне!” – хвърля солта и брадавицата изчезва.

Излизането от тялото, излъчването е за малцина. Пре-

ди години един български писател дойде да ми разкаже своите преживелици, които не искаше да споделя с други. Той мислеше, че е умопобъркан. На обед си почивал както обикновено, но по едно време се намерил в средата на стаята и вижда тялото си, проснато на леглото и със затворени очи. Някой зад него му казал: „Това си ти”. А той му казал: „Ако това тяло съм аз, тогава аз, който гледам, кой съм?” Подхванали го и го сложили вътре в този, който лежал. Казах му: „Твоето духовно тяло се е отделило от физическото. Онзи, който е гледал, си бил ти в духовното си тяло.” А той си призна: „Цяла седмица не съм спал, страх ме е да не се случи пак”. Казах му: „Не бой се. Няма да ти се случва често. Това е, за да ти се покажи, че не си тялото, а си нещо друго. Това ни най-малко не е аномално, а е една опитност.” Оттам насетне той започна да се интересува от тези работи.

Една сестра разказа, че тази пролет през месец май имала случай на излъчване. Било привечер и както лежала, почувствала, че е извън тялото си на известна височина, около 20–30 сантиметра, минала през стената и се понесла напред. Виждала селото под себе си и релефа на планините. През всичкото това време на излъчване чувствала мир, радост и Любов към всички. Като се върнала в тялото си, веднага разбрала огромната разлика: летяла като птица и се радвала като облак, а сега трябвало да ходи по земята със своите земни грижи.

В света има един Божествен език, който говори какво има да стане. После има животни, които предчувстват какво има да стане. Тук, в Бургаското пристанище, един гръцки параход потъва. Един каракачанин се качил на същия параход. Иде кучето му и го тегли за дрехата му назад. Теглило го, теглило го и най-после той казва: „Няма да пътувам с този параход. Кучето ми казва, че трябва да изляза от парахода.” „Що ще слушаш, кучето си

ли ще слушаш?“ Казва: „Не, ще го послушам“. Единственият човек, който като послушал кучето, се спасил. Божественото чрез кучето казва: „Да се не качваш на този параход, съдбата му е лоша“. Не се качвай на един параход, дето съществува неправда.

Най-хубавото упражнение в живота на човека е молитвата. Засега в света по-хубаво упражнение от молитвата няма. Молитвата е общение с Бога. Думата „молитва“ в българския език е малко несполучлива. На френски език „молитва“ значи la priere. Буквата М в думата „молитва“ и буквата Р в думата priere показват за какво се моли българинът и за какво се моли французинът. Всеки народ си има свой стремеж. У англичанина и американеца молитвата почива на волята. Българинът пък казва: „Като спусна кофата си в кладенеца, иска не иска, все ще ми даде нещо“. Той се отличава по това, че обича повторението на едно и също нещо. Повторението, това са двата бряга на едно течение. Това означава буквата М.

Стремежът във всички славянски народи е навътре. Буквата М е подобна на еврейската буква W, но българите са малко по-добри от евреите. Тия две букви в българския и в еврейския езици означават крайния материализъм. Българинът се моли, само когато се намери натясно, или когато няма пари, или когато е болен, или когато се запали къщата му. Няма ли болен в къщата му, здрави ли са всички, богат ли е, той си накривява калпака и казва: „Не струва да се моли човек“.

Вие казвате: „Господ не разбира ли български език?“ Българският език е толкова креслив, че Господ ще си запуши ушите. Той е много груб език. Всички езици са груби. И българският е груб. Който и да отиде днес при Господа, ще трябва преводач. Той ще си затули ушите.

Аз не ви казвам тези работи, за да вярвате. Като отидете в онзи свят, ще проверите и ще видите кое е вярно и кое не. Обаче има един закон: когато ти се молиш на български, твоята мисъл се трансформира, с тези трептения, които има, не става. Ако отиде така, ще стане цяла буря. Трансформира се лека-лека и се усилюва речта. Като отива при Бога, речта трябва да се усили. Но силата не идва с креслива реч. Вълните стават по-малки и по-малки и мисълта се префинва, става много по-нежна. И Божественото схваща какво мислиш, и Бог след това ти изпраща един отговор.

Мислим, че Христос е отделен и никакво отношение няма със Слънцето. Съвременните учени тъй мислят. Вие може да направите един опит, никой да го не знае. Ако посадите една нива и живеете един благоуходен живот, дъждът ще дойде навреме, житото ще порасте навреме. Да ви приведа един пример от Новопазарско. Събрали се жителите на 15 турски села, да се молят за дъжд. Три месеца не е валило през една есен. Събрали се, заклали курбан и до вечерта на всичките 15 турски села пада дъжд. Българите казват: „Като даде Господ на турците, ще даде и на нас”. Но дъждът валил само над турските села. Казват: „Колко е скръжав Господ!” Българите е трябвало да излязат, и те да се молят, нищо повече. Турците се молили за себе си, и българите трябвало да се молят за себе си. Българите искали, като се помолят турците, и на техните села да вали. Казват: „Нека се молят другите”. Ние трябва да се научим да се молим, да разберем законите и да говорим на Бога на един разбран език. Да каже: „Тия умните ми деца!” Че каквото поискаме, да ни даде. Казва: „Поискайте и Аз ще ви дам”.

Като съм дошъл на Земята между българите, и аз си служа с българския език. С всички български думи се примирих, само с една още не съм се примирил. Коя е

тази дума, не казвам. И досега още не мога да намеря дума, с която да я заместя. Трептенията на тази дума не са лоши, но има нещо неприятно в нея.

Може да имаш желание да станеш министър-председател. В България колко души имат шанс да станат министър-председатели? Най-много 10 души. Това са 5-6 милиона българи. Ако кандидатите са един милион или 500 хиляди души, тогава след колко години те ще имат шанс да станат министър-председатели? Но ти може да заемеш една длъжност много по-високо от министър-председател. В света не са управляващите, които движат света. Има хора, които са затънтени някъде, но тяхната мисъл е толкова силна, че тя има силно действие. Бах е писал и след заминаването му са намерили, че е писал гениални съчинения. Този човек е писал, и малцина са подозирали неговата гениалност. Който свири Бах, изпитва трудност. Бах е пробният камък, много мъчни са позициите, преплитането на ръцете при пианото. Този пример вземам в музиката само като разяснение. Ако ти добиеш това чувство на яснотидство – каква ще бъде съдбата на всички европейски народи, каква ще бъде съдбата на английския, да ти е ясно и да знаеш съдбата на Америка, на Франция, каква ще бъде съдбата на България, на твоя дом, ако знаеш това – тогава ти не седиш ли по-горе от министър-председател? Ако ти знаеш какви геологически промени ще станат, веднага ще кажеш на тези хора да се изселят, защото след десет години това място ще хлътне. Или пък ще кажеш за друго място: тук се заселете, понеже след десет години на това място всичко ще потече.

Мазнината е нужна за косата, затова не трябва да се мие със сапун, да не става суха, електрична. Ако главата е добре измита, кожата ще диша добре, но ще се лишите от топлината и активността на мозъка. Българи-

нът не мисли много, понеже носи дебел калпак, главата му се поти много и заедно с потта излизат нечистотиите и мазнините. Мазнините имат общо с магнетизма. С изгубването на магнетизма се намалява и мислителната способност. Не носете шапки, през които не става проветряване на главата. Като станеш сутрин от сън, намокри малко главата си с приятно топла вода, след това я вчеша с гребен. Главата не трябва да се мие с много топла или много студена вода.

Човек трябва да знае защо прави едно или друго нещо, защо носи една или друга дреха и ако не се нуждае от нея, да се откаже от употребата ѝ. Той не трябва да бъде роб на модата, да не си пакости. Българинът за пример носи на главата си шапка от овча кожа по обичай, без да подозира, че с това се лишава от възможността да развива своята интелигентност. Който знае законите, той може да извлича енергията от всички неща и правилно да я използва. Мечата кожа предава енергия на човека, но той трябва да знае как да се ползва от нея. Когато човек се моли на Бога, не е добре да има в стаята си мечка кожа и да стъпва върху нея, защото ще се разсее, не може да се моли добре. Когато се моли, добре е да стъпва на борови дъски. Борът създава добро разположение, подига човешката мисъл. Забелязано е, че камъните създават мистично настроение. Ето защо, ако иска да се настрои мистично, човек трябва да ходи повече върху камъни, отколкото по трева. Тревата действа върху въображението. Тя прави човека поет. Камъни, които са покрити с мъх, действат мистично върху човека и го правят философ.

Някога на планината си изберете полянка, разположете се, извадите хляб и лук, но след малко ви заболи глава или кръст, или нещо друго. Българите в такъв

случай може да кажат, че са ви хванали уроки. Вие трябва да знаете, че преди да седнете някъде, ще запитате позволено ли е на това място да седнете, свободно ли е.

Това, което българите наричат „уроки“, се дължи на обстоятелството, че човек е стъпнал някоя трева или растение, с което му е причинил вреда.

Както животните страдат от човеците, така и хората – от астралния свят. В България особено има много изостанали души, които се привличат от вашата светлина, както и от светлината на всички духовни хора изобщо. Вие трябва да възпитавате тези души, а не да оставяте те да ви възпитават.

Страданията произтичат от един факт: когато вие страдате, не страдате от само себе си. Казва се в прочетената глава, че когато лошият дух излязъл из човека, който бил ням, немият човек проговорил, а духът излязъл навън и „обхожда безводни места, и търси спокойствие и като не намери, казва: „Да се върна в дома си, откъдето излязох.“ И като дойде, намерва го пометен и украсен. Тогаз отхожда, взема със себе си други 7 духове, от себе си по-лукави, и влиза да живее там. И последното състояние на оногоз човека бива по-лошо от първото.” Този дух, с другите 7, влизат в човека, защото там е празно, Мъдростта и Истината не са в него.

Да допуснем, че вие се обезсърчите. Питам: туй обезсърчение от какво е дошло? Някой се е наместил във вас. Или вие не можете да търпите – наместил се е някой във вас. Или не можете да обичате всичките хора – наместил се е някой във вас. Казва Писанието: „Ще изпратя Духа Си”. Бог ще изпрати Духа Си. Значи има два вида духове, които постоянно боравят с човешката личност и вие не може да се освободите по никой начин от тяхното влияние: лошият дух и добрият дух.

Българите казват: „Накарай дявола на работа, да те научи на ум”. Защо ще те научи? Дяволът, той във въздуха не може да живее. Той, дяволът за да накара човека да мисли, той влиза в него, понеже няма такова тяло, иска да работи. Ако не знаеш как да мислиш, той ще те употреби. Най-първо дяволът, за да го накараш да мисли, тури му голям товар на гърба. Като туриш големия товар, започва да чувства с тебе наедно. Казва: „Че ти толкова будала ли си, не го носи, аз да ти дам един акъл. Може да вземеш една ос, ще туриш едно колело от едната, друго от другата страна, после ще направиш две ръчки, едно нещо като сандъче, ще го туриш на колелетата, по-лесно ще го носиш.” Той себе си освобождава, пък учи човека, понеже го стяга. Казват: „Кой изработи колелетата?” Дяволът. Дяволът, като го накарали да носи, той научил човека как да направи колелета. Той научил хората да пекаат хляб, как да колят, на всичко той ги научил. Понеже, като влязъл в човека да работи, казва: „Чакай да ви кажа как става тази работа!” То са анекдоти.

Няма момент в живота, когато тия ангели да не могат да обсебят и да препятстват. Интригите, крамолите, ежбите, това не са човешки работи. Защото човек не е толкова развратен. Кой докара румъните? Те. Кой накара българите да воюват със сърбите? Те. Те искат да ви накарат да се оттеглите от пътя Господен.

Щастието на Земята образува нашето нещастие в духовния свят. Нещастieto на Земята е образувало рая в духовния свят. Тогава ще ви приведа аргументи: богатият, който имаше щастието да му свирят и да му пеят, беше здрав. Като умря, отиде на небето, в мястото на нещастieto. Лазар, който беше нещастен, като умря, отиде в рая на блажените, при всички удобства. Тъй, както е представено – с всичките удобства. Питам: защо този човек от щастието на Земята отиде в нещастieto на ду-

ховният свят и защо Лазар от нещастieto на Земята отиде в духовният свят? Вие, които не разбирате законите, сте в едно противоречие. Има същества, които слизат надолу, движението на астралния свят е в противоразрез на нашето. Едно време вървахме успоредно, сега те слизат, ние възлизаме. И тогава нашето минало е тяхно бъдеще. Нашето минало за астралците, които слизат на Земята, е идеал. Отиваме по обратна посока. И аз зная, астралецът, ако отива на моето място, ще бъде ли той щастлив или не. Ако аз избягам от туй място на нещастieto, и той ще бъде нещастен. Ако аз съм излязъл от туй място на щастieto, и той ще бъде щастлив. Казвам: всичките духове, които слизат, се интересуват, те казват: „Ние слизаме, я ни разправете от вашата опитност”. Някой път като слизат, разправам им тази опитност. Като се повърнат назад, както в турско време хванат някой българин, цял ден с него ходят.

Хванат те астралните същества, развеждат те, развеждат те и като те пуснат, ти си като опърпана кокошка. Измокрен като се върнеш дома, ще кажат да им покажеш: „Я ни покажи как се употребява яденето, пиенето. Как се пие туй вино?” Ти ще им покажеш. После второ, трето, четвърто нещо. И като се върнеш, ти си пил една чаша, две, двацет, върнеш се, главата ти се върти. Защо главата ти се върти? На тебе главата ти се върти, а те се смеят. То е изпитание. Някой лекар говори научно, иска да покаже, че много знае. Седне с ножа, показва на студентите, разреже стомаха на някой човек. Той показва своята ученост, а онзи, горкият човек, огъва се. След като разправи своята опитност, зашие го. Казват: „Много учен човек”. Да, учен е, но онзи, чрез когото показват, да му мисли. Една–две седмици докато тия зашивки заздравеят... Вие, като влезете в астралния свят, като направят операция, казвате: „Защо е така?” Не ходи на никоя професорска маса, да показва професорът своето знание!

В Гадаринската страна, която е срещу Галилея, Христос среща един беснуем, който дрехи не облича, ходи по гробищата, не се спира вкъщи. Много пъти и вие се намирате в едно ужасно вътрешно състояние. Не може да се поберете в кожата си. Хората ви стават противни, криви, измъчват се. Виждате само злото в хората. Търсите някоя философия, която да ви облекчи малко. Цели легиони са влезли в тебе и са обърнали всичко с главата надолу. При такова състояние ти не можеш да имаш ясна представа за живота. Всички тия духове трябва да излязат, трябва да ги изпъдиш навън. Днешните учени хора казват, че всеки има такива духове, само че някои се проявяват чрез микробите, но все пак са духове. Има чумави микроби, маларични микроби, сифилистични микроби, има микроби на проказата. Като дойдат, ядат те, човъркат те всеки ден. И след туй се образува лошото състояние.

Какъв е церът на това? Чистата кръв. Тия духове ще държиш гладни в кръвта, не трябва да има никаква нечистота, с която да се хранят. Никакви нечисти желания, защото всяка нечистота е храна за тях. Никакви нечисти мисли, понеже нечистите мисли са храна за тях. Никакви лоши постъпки, понеже лошите постъпки са храна за тях. Хигиена трябва, абсолютна чистота, нищо повече.

Сега тук има изостанали души отпреди хиляди години и техният стремеж да се въплътят ражда всичката тази анархия.

Човек трябва да постави в ума си положителна мисъл, че той е създаден здрав, следователно всяко болезнено състояние не се дължи на нищо друго, освен на мисълта, която човек е допуснал в ума си, че е болен. Бог е създал човека да бъде здрав, а не болен. Щом е здрав, той ще може да се освободи от всички ония внушения,

които хората са му внушили. Внушенията се дължат и на хората от Земята, както и на ония грешни души, които са заминали за онзи свят, но като грешни, те не са могли да отидат далече от Земята, а остават да се движат между небето и Земята, в състояние на пихтии, които лесно се вмъкват в телата на хората и на онзи свят. Такива грешни същества ги наричат вампири, или вампирявали хора. За да се освободят от тия вампири, българите имат обичай да набождат такива вампири на колове. Като ги набождат, оттам насетне тези вампири изчезват.

В Швейцария, Англия и пр. няма такива големи препятствия както тук. И там има препятствия, но там може по-лесно да се работи.

Другият живот не е отделен от този. Този живот влиза като една част от него. Онзи свят е целокупният живот. Ние на Земята съставяме част от онзи живот. Не е животът само тук, на Земята. Има толкова милиарди слънца с техните планети и спътници! Мислите ли, че те са само пустини? Даже органически живот има в някои от небесните тела. Даже в Марс има същества, другаде има много напреднали същества, нали има канали. Във Венера има същества. Една рускиня е написала един разказ за жителите на Венера. Това не е само твърдение, това е една реалност, но съобразно с условията, които са там, съществува едно разнообразие във външните форми на живота. Някои отиват още по-далече и казват, че в центъра на Слънцето има живот. Топлината на Слънцето е отвънка, а вътре в Слънцето съществува една отлична атмосфера – пролет, градини. Там живеят разкошен живот. Най-хубавият живот в слънчевата система е на Слънцето. Това са твърдения сега. Вие може да питате дали е така. Някои даже си позволяват да кажат, че са ходили на Слънцето и са се

връщали, но те не са от България. От България още не са ходили, но има индуси, които твърдят, че са ходили на Слънцето. Индуските учени адепти твърдят, че човек, за да отиде на Слънцето, трябва пулсът му свършено да спре и после, като се върне, да го събудят.

Българите считат, че човек като пожълтее, светия става. Светия, но какъв трябва да е жълтият цвят? Има един червен цвят, който е болезнен, а има друг един червен цвят, който е здравословен. Има болезнени цветове, има и здравословни цветове.

Ние разсъждаваме кой е светия и кой не е светия. Кой е светия? Българинът, като види някой човек жълт, очите му потъмнели, носи кръст на калпака, казва: „Той е светия”. Светията е най-добрият слуга. По-добър слуга от него няма. Той е готов навсякъде да обслужи. Единствените хора, които услужват, са светиите. Навсякъде са готови са услужат. Този човек, който не услужва на всички, той не е светия. Това е моето определение за светията.

Българите и музиката

Мелодия и хармония

Черният дроб представлява тона МИ, бъбреците – ФА.

Българинът е затънал в МИ и ФА. От песните завият много работи. Те филтрират, като се вкиснеш, да знаеш как да се филтрираш. Трябва да знаеш първоначално какъв тон да вземеш. Един тон или те отваря, или те затваря.

Тонът ФА показва работата на светлината. Тя сглобява нещата, създава нещо. Цветята разцъфтяват. Това, което работи в нас, е ФА. Това, което осмисля нещата, дава съдържание, материализира нещата, е ФА. За да се осъществи дадена идея, трябва правилно да мислиш за ФА, да пееш тона ФА, но не механическо пеене, а вътрешно. Има едно ФА в сърцето, има едно ФА в мисълта, пък има и едно ФА на физическото поле. С него сме по-добре запознати. Сега се запознаваме с тона ФА, който е на сърцето. Като кажеш ФА, в сърцето да усетиш хубава, мека топлина. Като кажеш ФА, да усетиш онова, което светлината буди в теб, да почувстваш светлина в себе си.

Сърцето винаги пее ФА. Ако искате понякога път да имате камертон, турете ръката на сърцето си и ще имате тона ФА. Ако взимате тона ФА, пулсът ви ще бъде много редовен, няма да има прескачане на пулса. Който не пее ФА, започва да се омаломощава и лекарите казват, че клапите се разхалтавили.

Гласните струни са тясно свързани със сърцето.

Тактът на българите е 7/16, това е Сатурнов такт. Тактът 7/16 в българската музика показва безкористие, желание да се служи на всички.

Аз виждам у мнозина от вас много добре развити центрове. Щом сте музикален, и гърлото ви ще може да се упражнява. Българинът първоначално е бил добър певец, но отпосле условията на живота, войните, робството, са изхабили музиката в него. Днес музиката е необходима за всички народи. Всеки велик народ трябва да бъде музикален.

Българинът първоначално е бил музикален, но после е изгубил нещо, постигнало го е нещо, една катастрофа. Тепърва трябва да изправя една голяма своя погрешка. И с тая катастрофа той е осакатил едно от най-добрите си чувства – Любовта към Бога! Българинът няма Любов към Бога. И ако може да я възстанови, всичко му е на място – той е съвестен, твърд е, донякъде е милостив. Но като дойде до религиозност, у него няма никакво уважение, никакво почитание. Ще разправя най-интимните си работи, какво е вършил той, ще разправя за баща си, за майка си. Има неща, които не трябва да се разправят! Хубавите работи трябва да се изнесат, но грозните работи само един философ трябва да изнесе. А пък за човек, който не е философ, грозните работи да стоят далеч от него.

Така и в музиката. Аз съм слушал като свири българинът. Всичките български класически песни са без разрешение. Той се намери в един замотан кръг, изгубил е това чувство към Бога. Гледа, че пари няма, ниви няма, това няма, онова няма, умрял син му, умряла майка му и казва: „Не ми трябваше да се женя! Що ми трябваше да раждам тия деца да умират!” Няма разрешение. После, взели нивите му, къщата му. Казва той: „Що ми трябваше да купувам тия ниви, тая къща!” Така е с

всичките му песни. Като дойдеш до игривите му песни, той търси един изходен пункт. Но и в играта си, след като е играл, българинът пак е замислен и си казва: „С игра няма да стане тая работа. Трябва да се работи!” И в религиозните работи, и след като се учи, и в окултизма, скоро се насища. Той е като американците. Българинът и американецът си приличат. И затова американците не са толкова музикални. Не че не са музикални, те обичат музиката, но като му говориш за пари, трепне му сърцето, той напуца музиката, всичко напуца, за да печели пари. И казва: „Като спечеля пари, ще си купя грамофон и радио и ще има музика, всичко ще има, стига да има пари!”

Защо българските песни са по-тъжни? Тъжният колорит в тях отпосле е притурен, отначало не е бил такъв. Тези, които живеят на полето, пеят повече протяжно, а игривата песен е родена в планината. Българинът е бил доста музикален, но го е сполетяла една еволюционна криза. Оттам насетне се е разочаровал и си е казал: „Не си струва много да се пее!” Българите са изгубили от музикалността си, понеже са се вгълбили в материалния живот и едва сега започват да пеят отново. Българинът е повече замислен – мисли нещо и когато го подканиш да пее, казва: „Какво ще пея!? Мен яйце ми се пече на главата, че ще взема да пея!”

Изследвал съм българската музика, разбирам много добре нейния произход, зная как биха се поправили българите музикално. Българите много се държат за старото. Гледам, българите от 40 години в музикално отношение нямат изходен път в музиката. Една характерна черта е в българина, че той обича с малко труд много да спечели. Хубава е тази черта, но тя е опасна. Той иска малко като работи, много да придобие. Пък то е невъзможно.

В българските песни първо има едно оплакване. Българинът се оплаква, че тялото му не е здраво, че сърцето го боли. Казва: „Няма да я бъде, то ще се мре, но да си поиграя”. Най-първо той казва, че кракът го боли, че сърцето го боли и като не може да си намери цяр, казва: „То ще се мре, но да си поиграя!” А пък какво е разрешението? Няма какво да мре човек! Човек не е създаден да мре.

Туй „и-и-и” в българското пеене е недоволството. То е законът на недоволството, което имате в себе си. Българинът е много недоволен, песимист е. Като седи и като гледа, като че му са потънали девет парахода. (*Учителя пее.*) „Аз съм неразположен днес. Липсва ми нещо, не знам що е то. Мъчи ме нещо у мене, умът ми се смущава, не знам защо. Тежко ми е. Бреме тежко нося аз и не знам защо. Ходя, лутам се навсякъде, без да знам защо.”

Даже в музиката има някои тонове, които не са морални. Според мене, ако вземете тия тонове в българската музика: „ди–ди–ди”, то не е морално. То е дразнене. Какво ще каже „ди–ди–ди?” Не е морално. За този морал няма да те съдят, но с това пеене едно възвишено същество не може да има доверие в тебе, то ще те подозира. То, като те чуе, като идеш още отдалече, няма да има доверие и никаква работа няма да ти даде. Ще се отнесе много добре, учтиво, но ще каже: „Работа не мога да ви дам, защото „ди–ди–ди” не е морално”.

В българите молението и оплакването вървят заедно. Когато умре някой и го оплакват, то е молитва. Оплакват го, нареждат какъв е бил, изнасят миналото му. Един стар обичай от източните народи. Старите песни се различават. Модерните песни имат друго построение. Колкото са по-стари, особено темпо имат, особена линия

имат. В тази музика има нещо задушено, ограничено. Като влезеш в нея, усещаш ограничение.

Като изучавам музиката на българите, виждам, че те пеят песните и започват обикновено с тона МИ. Египтяните са имали основен тон МИ. Основният тон МИ нищо не разрешава. Всичките тъжни песни започват от МИ. С МИ една скръб никога не се разрешава. В МИ-то дава се формата, но основа няма. Допуснете една мома бедна, хубаво облечена, с копринена дреха, но капитал няма, облякла се като някаква княгиня, но зад тия хубавите дрехи няма капитал.

За да познаеш един човек, трябва да знаеш кой му е основният тон. Вашият живот е преплетен с тона ФА, а пък тон ФА е тон на Сатурн: всеки един иска да стане господар, но за да стане господар, трябва да има блага, богатство, сила. Това са все материални работи. Трябва да знаете, че целият български народ е построен върху два тона: МИ и ФА. Всичките му хороводни и други песни започват от МИ и ФА. Той не може да се справи с ФА – ФА е материалният живот. Да се справи с материалния живот, с всичките му трудни страни, не е лесно. Виждаш някой юнак, подозираш го, не му харесваш погледа. Мнозина антрополози казват, че погледът на българина не произвежда хубаво впечатление. Това е, защото при много трудни условия е бивал поставен българинът. Мястото, дето живеят българите, е един друм на интереси, кръстопът. Целият Балкански полуостров е над огън.

Българинът е загазил във ФА. Той плътност има, но не може да моделира ФА. ФА-то означава изобилен живот, ФА-то означава изобилна мисъл, ФА-то означава изобилно чувство, ФА-то означава изобилна сила – то е все ФА. Мисли само за пари, за ниви – то е статично ФА.

Има и динамично ФА. Българинът трябва да мине от статичното в динамичното ФА, в онази, изобилната мисъл. Да не го е страх. Някои хора ги е страх от Любовта.

Българите има да се справят с ФА. Ще научите музиката, като вземете ФА само като едно украшение, като орнамент. После трябва да се занимавате с основния тон на Слънцето. Едва сега новата музика ще бъде слънчева музика и в тази слънчева музика ще има едно правилно преплитане. Тя ще бъде музика на Любовта. Тя ще придобие своя нрав от Любовта – не от чувстванията. И в този смисъл музиката ще е вече сила.

Аз сега ви говоря, но то е въпрос какво вие ще разберете. Ако ви кажа, че всичкото нещастие на българския народ произтича от музикално гледище в съпоставянето, ще разберете ли? Досега българинът не е разбрал онази естествена гама, в която живее, той отношението между МИ и ФА не е разбрал. И отношението между СИ и ДО не е разбрал. Вие казвате: „Как, проста работа е да вземеш МИ!“ МИ е форма. Слушал съм много певци, не могат да вземат МИ-то вярно. Той трябва да мисли, но не може. Той смесва чувство и мисъл, смесва ги на едно място.

Българската музика се намира още в началния стадий на своето развитие. За да стане по-съвършена, трябва да добие хармоничен елемент. Живите български песни са заимствани – този ритъм не е излязъл от българския народ. Българите са забравили тази музика, която им е била дадена първоначално и след това почнали да я възстановяват, доколкото са могли да си спомнят. Така се е появила българската музика. Основните български народни песни са излезли от светилището. Там, където се хващат на хора в кръг и пеят, това са били

първоначално религиозни песни и след това са ги превърнали в други.

Всички български песни в далечното минало са били религиозни мотиви, но сега са изопачени. Изопачени са, понеже българите са снели тия песни от Невидимия свят, само за постигане на известни временни цели на Земята, вследствие на което пеенето е изгубило своя първоначален смисъл. Българите най-първо са били високо духовни. Те пеят, играят, докато са млади, докато се оженят. После пеят само когато се напият. Трезви ли са, казват: „Аз не пея!”

Като изучавам българските песни, разбирам при какви условия е бил българинът, когато се е създавала песента. Все още важи една народопсихология в българските песни: богатият да се показва, че не е богат, а пък сиромасът да се показва, че е богат.

Някой път не си в духа си. Запей една песен, нищо повече! Някой път аз мога да ви дам една българска хорова песен. Може да я пеете: „Право мисли и право постъпвай!“ Това е една естествена гама. На тази гама като запееш песента, всичкото ти неразположение ще изчезне. Я ми изпейте думите: „Право мисли” хоровадно.

Хороводните песни у българите са с бекари. Защо българинът обича да му пеят стари песни? Корава сърце има българинът, но засвири му една стара песен, тази песен да не е с МИ-бемол или с ФА-диез, веднага ще си снее шапката и ще му трепне сърцето. Сърцето унищожава тези знаци с бекарите.

Засвири една хорова песен и той ще ти стане приятел, каквото му кажеш, ще го направи. Ще каже: „Може да се разберем с тебе!” Първият българин, който е измислил тази песен с МИ-бемол и ФА-диез, е бил гениален, защото е намерил ключа към ума на българина.

Като му засвириш хороводна песен, тогава той казва: „Повече мисли, повече мисли, мисли, мисли, мисли!” С МИ-бемол и ФА-диез се изразява това. ФА ти казва: не ти трябва много, малко ти трябва, малко ти трябва, но разумно. МИ ти казва: много мисли, много мисли.

Аз съм намерил една българска хороводна и една старинна песен, в тях имате ключа, който показва онзи психологически бит на българина. Това са вътрешни песни. Всеки един човек си има по една песен, една старинна и една хороводна песен, които упражняват влияние върху него. Едната е хармонична, а другата е мелодична. Всичките хороводни песни са хармонични, а всичките старинни песни са мелодични. И за мисълта, това е вярно – трябва да имаш една хармонична мисъл и една мелодична мисъл. Трябва да имаш и една естествена гама на мисълта. И тогава може да постигнеш всичко това, към което твоят дух се стреми. Тогава се дава насока на живота.

Има един естествен начин, по който могат да се решат сегашните мъчнотии. Това, което един не може да го направи, двама могат да направят, трима да направят, цял един народ. Това, което един народ не може да направи, много народи могат да го направят, цялото човечество. Това, което цялото човечество не може да направи, Божественото ще направи. Следователно, когато човек е сам, ще поиска съвета на мъдрите хора, а те ще потърсят Божественото, Великото. Разумният човек ще употреби музиката, за да работи със законите на живата природа.

Българинът е песимист. Всичките хороводни песни българинът ги е създал, за да се лекува. Когато българинът се е лекувал, той е играл хороводни песни. „Няма какво да мислиш лошо, търпи!” Двама души, кавалджии или гайдари четири дена ако свирят на болния, той ще скочи от леглото.

Тези, тъжните български песни, са патологични. Има

болни тъжни песни, при които ако си здрав, ще заболееш. Хороводните български песни са лечебни песни. Който иска, може да ги употреби.

Много от сегашните лекари, особено на Запад, лекуват болните с музика. Българинът по естество е песимист, затова е създал хороводните песни да се лекува от песимизма си. Веселата музика действа здравословно. Има тъжни песни, които турят и здравия на легло. Българските хороводни песни са лечебни.

Без българските игриви песни не може да влезе животът. Тъжните песни са насъбраното богатство да се яде и пие. Като дойдем до българското алегро, то е българинът, който работи, изважда богатство. Аз харесвам българина, някой път е безкористен. Кръстникът венчава шопа. Казва: „Ще играеш, без да викаш „ихуху“! Ако не кажеш „ихуху“, ще ти дам една крава с телето.“ Играл шопът до половината и казва: „Кръстник, ритам ти кравата и телето!“ – и извикал „ихуху“. Нека си играе, нека си каже „ихуху!“ „Не ми трябва кравата и телето, „ихуху!“ Да се освободи. Оставете вашите крави и телета и кажете „ихуху“!

Една песен има следните основи: песента е като едно яйце, има всичките условия вътре. То е основният тон на песента. Туй яйце ще го туриш под квачката и след 21 дена ще се излюпи, ще излезе. Песента е започнала. То започне да кълве насам, натам, издава известни звукове. Майка му пее, и то пее. То яде, майка му плаща. Кажеш един тон, подаде му едно зрънце. Тя плаща за неговото пеене. Казва „кът“, какъв тон е „кът“? „Кът“ значи малко. Българите имат тази дума, казват „катък“. „Катък“ – малко. Туй, което е катък, то е едно зрънце. Ако знаеш да го посееш, в него седи всичката сила на природата. В тази малката семка, в това „катък“, ако умът ти стига, ти ще бъдеш един щастлив човек.

Българинът е взел своите хороводни песни от плясъка на водата и затова са хубави. Българският ритъм в музиката отличава българина, но днес в българската музика има повече украшения, отколкото трябва, и самата песен става много натруфена.

Човек може да работи само при Слънцето. Вечерно време не може да работи. Денем, когато живее на Слънце, дето има светлина, има работа. Дето няма светлина, няма работа. Когато работите на един човек не вървят, показва, че няма Слънце. Дето няма Слънце, никакъв успех не може да има. Всички, на които не вървят работите, ще се молите да изгрее вашето слънце, да се върти Земята. Трябва да има да се върти около някого. Жената като се върти около някое слънце, тръгне ѝ напред. Мъжът, като се върти около месечината, тръгва му напред. Мъжът и жената, като се завъртят, напред им върви. Които не се въртят, нищо не им върви. Българите много добре разбират това. Някоя мома, която иска да се жени, ще иде да се завърти на хорото, като се завърти, тръгнат работите ѝ напред. Нали казват, не си струва човек да играе. Не си струва да играеш глупаво. Като играеш, майстор да си. Да знаеш добре играта. Българите имат няколко игри, но те са ги опорочили. Тия игри са извадени от светилището. В древните времена, в светилището са знаели да играят. Вие сега не знаете как да играете, ако речете да играете. За пръв път аз образухах игра, едно колело, да се въртят по-полека, да не кажат, че полудяха.

Всички песни имат духовен характер. Всички български хороводни песни са религиозни, в светилището са пети. И после в българските условия българинът ги е приспособил – изоставил е по-мъчните свещени песни. Само лесните оставил, които лесно се разбират. Българинът има завършено колело. Които се хващат на за-

вършеното колело, се оженват. Има отворени колела, но от тях се пазят хората. А пък в затвореното колело няма религиозен такт. Хванеш ли се на това колело, отиде вече. И тогаз с девет чифта биволи да те теглят, оттам не можеш се отърва. Ние наричаме този завършен кръг – животът.

Някой казва: „Не ми се пее”. Ще пееш, понеже животът е един мелодичен кръг без разрешение. В колелото вътре ще пееш, ще търсиш – има изходен пункт. Ще минеш в хармонията.

Българинът е майстор на ФА. Туй е тъжно, мелодично. Казва: „Спечелил съм нещо, имам си хубава къщипа”. Но с песните българите доникъде не са дошли. Много малък кръг е, понеже българинът не е намерил път да свърже мелодията с хармонията – затова не върви. В българските песни в мелодично отношение има такива трели, които в европейските песни не се употребяват. Много дребнички трели, много хубави.

Когато певецът пее, той казва на хората: „Живейте, живейте, животът е за вас, с всичките възможности за постижение!” Ще кажете: „Ами тъжните песни?” В света няма тъжни песни. Тъжните песни се пяха от животните, от птиците и от млекопитаещите, а рибите ги пяха мълчаливо. Сега хората пеят хармонията. Българите едно време пяха тъжни песни, които имат неопределени тактове, своеобразни тактове. Когато българинът дойде до ума, в умствено отношение, той дава много малко за пеенето. (...) Българинът винаги ще скрие половината тон.

При една българска песен можеш да се въодушевиш, но няма да се вдъхновиш. Има голяма разлика между въодушевение и вдъхновение. Въодушевението е една подготовка, но не и вдъхновение. Когато пея някои

български народни песни, трябва ми известно време да отстраня някои нечисти мотиви.

Колко време се изисква, за да се разбере, че една мисъл е добра или не? Как мислите вие, колко време се изисква? Има едно естествено време. Колко време е нужно да се изпее една цяла нота? (*Учителя тактува на 2/4 и после на 4/4.*) Естествен ли е този такт? Естествено ли е туй движение? (*Имитира движението на пианния.*) В него има прекъсвания, дисхармонии. В другите движения има един ритъм, който е естествен. Българите имат един особен ритъм. Така не се разрешава въпросът, има прекъсване. Хубаво, но трябва да се свърши. Как ще го свършите вие? Как бихте го разрешили? Българите казват: да предадем народната музика такава, каквата е. То е едно статично положение. От толкова хиляди години българите пеят по един и същ начин. Както детето пее, така пее и човек на 80 години. В музиката трябва да има замах. Когато пеете, някои тонове показват, че на физическото поле има дисхармония, други показват, че на ума нещо не достига. Трябва да имаш една хубава мисъл, едно хубаво чувство и една хубава постъпка, за да изпееш правилно тоновете.

Песента трябва да минава по естествен път от една гама в друга. Едва сега намерих пътя за прекарване на българските песни от човешката в Божествената гама, от обикновената хармония във възвишената духовна хармония. Обикновената хармония предава на българските песни нещо затворено, твърдо. Влязат ли в Божествената хармония, те се отварят и смекчават. Едва сега открих причината за противоречието, в което живее българинът – то се крие в затворените интервали на неговата музика.

Аз съм дал една форма за ритъма на българите. (*Учи-*

теля свири в духа на българските народни песни.) Трябва да се мине от един затворен ритъм в друг ритъм. (*Учителя изсвири две части от различен характер.*) В първия мотив препятствията са по-малки.

Когато човек пее, мислите и чувствата се предават. Българската песен, както и да я пееш, няма разрешения. Тя оставя нещо тъжно. Бъдещият ритъм в какво седи? (*Учителя изсвири друго нещо.*) Това е отворен ритъм. Дава надежда. Този е ритъмът, който трябва да дойде до победа. (*Учителя пее: „Мен ме майка родила, право да мисля, добре да чувствам и добре да постъпвам.”*) Човек трябва да бъде весел, във всичко трябва да вижда хубавото. Сега човек като пее, в бъдеще това пеене ще се усъвършенства, ще стане художествено.

Страхът трябва да изчезне. Понеже сме излезли от животинското царство, страхът препятства на музиката. Ние сме били под робство. И сега, като станеш да пееш, робът се проявява и не можеш да пееш. Страхът е основа, подложка отдолу, върху който човешкото съмнение седи. Съвестта е турена точно върху страха. В страха са корените на човешкото съзнание. Той не трябва да излиза горе. Като стане човек музикант, ще мине състоянието на страха. Всякога най-жестоките хора са най-страхливи. Понеже го подтиска, то като дойде време, иска да си отмъсти. Освобождението трябва да дойде постепенно. Тия аномалии, които се явяват в човека, подтискат ги, подтискат ги и след това – експлозия! Експлозия на едно вещество сгъстено! И човек, като се сгъстява, ще се пукне. На всеки един човек дайте му да се прояви.

Българинът е едно дете – сираче, останало без майка. Той представлява един музикален извор, който е запущен.

Днес хората не разбират какво нещо е българската

музика. Знаете ли колко време се изисква, за да се изчисти тя? Така да се изчисти, че да остане истинската българска музика, в която е изразено как българинът е търсил своето разрешение в живота. Той е минал през две фази: дълго е търсил – това е протяжната музика на българина, а после е поискал да играе – това е игрищата музика на българина, докато каже пак: „Не трябва така, пак трябва да се търси!“ – и подхваща отново протяжната музика. Та между тези две положения стои българинът, затворен е и няма изход. И сега в българската музика трябва да дойде третото положение – разрешението на живота. Българската народна музика още не е разрешила въпросите на живота. Тя има два мотива, но българите трябва да имат и третия мотив или третата музика, която носи разрешение на въпросите на живота. След 40 години работа в това направление дадох едно разрешение с упражнението „Слънчеви лъчи“. Чрез движенията, музиката и текста на упражнението посочих един образец за разрешение, за излизане от затворения кръг.

Още не се е родил българин, който да може да напише тия неща, които великите музиканти са написали. Казвам: българинът трябва да се радва, че може да свири. Хубаво е, че знае да свири. За да свири, той трябва да има права мисъл. Онзи, който свири, трябва да има живот, онзи, който свири, трябва да има знание. Онзи, който свири, трябва да има светлина, онзи, който свири, трябва да има свобода.

Кристално небе

Единствената певица, която съм слушал, беше една туркиня във Варна. Когато пееше, никой не я виждаше, криеше се, но гласът ѝ се чуваше надалеч. Всички вар-

ненци се събираха около къщата ѝ да я слушат. Тя пееше за себе си. Истински певец или музикант е този, който пее или свири за себе си.

Сега нали в България дойде един българин, голям певец, и българите се учудиха, че имат такъв един голям певец, който можел да се състезава с Карузо. И като може да се състезава с Карузо, туриха му един медал за гражданска заслуга. Че има един пехливанин по музика, който може да се бори, да се състезава с Карузо. В какво седи силата на този Карузо? Той знае как да изпраща из въздуха интензивни вълни, образува музикални вълни. Гледах как се състезаваха в операта. Мазаров беше главнокомандуващ, имаше генерали, полковници, капитани. Още като запя, в гласа му има нещо. Казвам: колко време е взело на Мазаров да пее така, да дойде до това положение? Мазаров в миналото е пял всеки ден по 3 минути и тия 3 минути са образували 48 музикални години, за да стане певец. 48 години по 3 минути, колко хиляди години правят? За да направите 48 години, като всеки ден пеете само по 3 минути, колко хиляди години трябва да направите? Направете сметка.

Казвате: „Да бъдем набожни!” Набожният човек трябва всеки ден да се моли по 4 минути и тия 4 минути да образуват 48 години, за да стане той светия. Питам: за да стане той светия, колко хиляди години трябва да направите по 4 минути всеки ден? За да стане някой сега светия, той вече е работил в миналото, има нещо в себе си. Погрешката е, че вие не оценявате онова, което сте придобили.

Имаме славеи в България, които са взели човешка форма. Всички славеи певци ще станат, артисти за бъдеще ще станат. Казвате: „Този е един славей”. Нищо в света не се дава даром. Този славей с хиляди години е в една школа по пеене, поставили са го в тази форма да пее, че после ще му дадат един човешки глас. Всичко

онова, което съществува, това са школи. Човек трябва да мине през всичките форми на природата и в тия школи трябва да се усъвършенства.

Напоследък се забелязва подем в българския музикален живот. Българите вече минават за музиканти. България е благословена страна, понеже има много музиканти. Чрез музиката България подобрява положението си.

Глупавият човек не може да пее. В народ, в който има вложено нещо добро, в който има вложени дарби, само в него може да се раждат добри певци и музиканти.

В българина има нещо добро вложено, той е музикален, но чувството му към Бога и благовейното чувство не е развито в него и това ще му пречи.

Аз определям българина по две неща, а именно: дали той е музикант или певец, следя какви са предците на българите. Глупавият човек не може да пее. Вие не можете да ме убедите в обратното. В един глупав и своенравен народ не могат да се раждат добри певци и музиканти. В народ, в който има нещо добро вложено, в който има нещо даровито вложено, само в него могат да се раждат добри певци и музиканти.

България сега е страна, дето се твори новата музика. Откак в България почна да се усилва музикалността, небето започна да става синьо като италианското.

В България има музикална атмосфера, на която се дължи хубавото време. В България небето е така ясно, както в Италия – има хубаво, лазурно небе. Ако и в България вие не можете да станете музикални, не виждам къде другаде бихте могли. Когато някъде се образува музикална атмосфера, трябва да станеш музикален. И

чуждестранните музиканти чувстват това, като пристигнат в България.

Никога Слънцето не е изгрявало по един и същ начин. Особено изгрява. Месечината малко особено изгрява. Звездите особено изгряват. Звездите нямат туй съчетание, което преди хиляди години са имали. Слънцето не изгрява на същото място, както преди хиляди години. Който изучава науката за движението на Слънцето, Слънцето изгрява от съвсем друго място. После, слънчевите лъчи падат по особен начин. Едно време лъчите на Слънцето са били по-груби, сега са по-меки и приятни. От ред години тук, в България, ний имаме едно ясно небе, като в Италия. То се дължи на това, че българите са станали по-добри. Затуй небето е по-ясно, по-кристално.

Държавата

В очакване на Месия

Колкото са по-умни, по-добри хората, толкова държавата е по-добре наредена. Колкото са по-слабокултурни или по-малка светлина имат, толкова и законите съответстват на техните познания.

Който смята, че човечеството зависи от социалния строй, той се намира в заблуждение – все едно да направиш каруца, която е лоша и после да казваш, че си зависим от нея.

Противоречията имат еволюционно и инволюционно разрешение. Там е работата, че повечето хора ги разрешават по инволюционен начин. Не разрешавайте социалните въпроси! Речете ли да ги разрешавате, става каша.

За да има мир в която и да е държава, трябва да има правда. Има ли безправие, в нея ще настъпи безредие. Отворете страниците на историята в миналото, взрете се в настоящето и ще видите, че безправието винаги е било причина на всяко безредие. Навсякъде законът е един и същ – щом има безправие, веднага ще се яви безредие. Правдата е, която определя отношенията между хората. Тя е, която разпределя Божиите блага – кръвта на живота – в общочовешкия организъм.

Всяка партия в България има своя програма. Те хубаво правят, правят опити и аз ги уважавам. Някои опити дават резултати, сполучливи са, а други са несполучливи. Принципиално те донякъде са прави, но методите им са криви. Вземете комунистите, те искат братство и

равенство. И християнството иска същото. Принципите им са верни, но по какъв метод ще се приложат те, чрез насилие ли или с Любов?

Аз мисля, че политиците няма да спасят човечеството. Любовта ще го спаси. Политическите партии идват в света по силата на специален закон. Искате или не искате, те ще дойдат, както расте трескотът по нивите.

Хората от политическите кръгове са силно честолюбиви и ако се случи някой измежду тях да каже някоя дума на кого и да е от тия видни политически лица, даже с мек език, може да го засегне толкова много, че да произведе цяла реакция в него. Често в някои държавници, политици, които са на власт, личните чувства биват тъй силно развити, че те само за една дума, даже деликатно изказана, са в състояние да отворят цяла война.

Съвременният свят е обхванат от една нова идея – болшевизмът. Тя е Божествена идея, но опасно е да не се изопачи. Всяко ново движение, всяка нова идея е Божествена, но като се прилага, в нея се вмъкват човешки елементи – користолюбие, егоизъм и др., които я изопачават. Не се страхувайте, че известно движение ще вземе големи размери. Определено е какви размери трябва да има това движение.

Русия не послуша Толстой, но духовенството доведе болшевизма. Болшевиките – това са камшикът на Бога. Те са неверници и те действат с оръжие. Аз разглеждам болшевизма като религия на труда. След 1945 г. той ще дойде в България.

Комунизмът е религия в най-ниска степен на проява.

Болшевизмът е религия на труда, но болшевиките няма да оправят света. Те ще го объркат, но няма да го оправят. Светът ще се оправи като се приложат трите закона: Любов към Бога, Любов към ближния и Любов към своята душа.

И след това религиозните хора ще казват, че Бог така е наредил. В кой кодекс е писано това? Човек е писал това, то не е от Бога. Ето, имате закони в държавата, писани от хората. Ако някой човек открадне сто лева, веднага ще го затворят. Друг, ако открадне стотици хиляди, ще кажат, че това е комисионна. Като вземете цялата процедура на сегашното право по отношение на Божието, то е пълно безправие. В живота има ред заблуждения, създадени от самите хора.

Сега светът се намира в ограничение. В едно отношение хората се ограничават от Небето, а в друго отношение се поощряват. Вземете за пример управляващите: душата на народа се отдалечава от тях, изоставя ги и с това се парализират. Те усещат, че народната душа се оттегля и стават безсилни. Като че ли народната душа спира всички свои източници, не им дава условия и те са смутени.

Мислиш, че като станеш министър, ще оправиш България. Колко министри са идвали, не са я оправили. Ти може да дадеш подтик на българския народ, българският народ може да се подобри, но трябва да дадем подтик на целия народ, не да го водим като един вол. Всеки да има подтик, да започнат българите да мислят. Да кажеш: „Ти си способен човек, направи това и това“. Кажете му, нека той да го направи.

Имаш големи идеи. „Аз да ви кажа какво мога да направя!“ Казвам: „Какво можеш да направиш?“ Казваш:

„Аз да съм министър на България, ще избеся всичките тия!“ Българинът беси всичките. Учение трябва! Всичките хора страдат от една и съща болест – от хиляди години хората все се бесят.

В българина личните чувства са толкова силно развити – отчаянието, честолюбието, българинът има крайно честолюбие. Българинът е толкова честолюбив, толкова горд, че всеки българин мисли, че е роден за министър, за цар, за какво ли не. Казва: „Аз да стана, ще ги изколя, ще ги погребя“. Дето скърби, скръб няма в него. В тази смисъл скръб няма, разочарование, личен елемент навсякъде има.

В България всеки мисли, че може да стане министър. Не е така. Да се мисли така е една глупост. Всеки мисли, че може да стане държавник, да управлява света. И затова казва: „Ако стана министър, ще избеся всички, които не се подчиняват на моите заповеди“. Това е второто управление, управлението с насилие. Не, светът така не може да се управлява. Светът така не може да се оправи. Който не разбира, казва: „Дърво, дърво на тези хора, няма какво да им приказваш. Наложил го както трябва и той ще млъкне.“ За да бъде държавник, човек трябва да е най-ученият в света, да разбира дълбоко човешкото естество, човешката душа, човешкия ум, човешкото сърце, да разбира дълбоко неговите сили, да взима предвид всички неща.

В един народ, когато дойде някой държавник, който разбира как да подигне този народ, е добро, но ако дойде някой държавник, който не разбира как да управлява, а има само амбиция, как ще повдигне народа? Не е лесна работа да управляваш хората. То е най-трудната работа. Искаш да направиш тия хора щастливи. Трудна работа е това. Бог, Който е всемогъщ, Той не може да нап-

рави хората щастливи, чака да дойде времето. Той е предвидил всичко и пак хората са недоволни, а ти, като човек, мислиш, че ще бъдеш доволен от тебе. Не се мами! Ако хората си позволяват за Бога да говорят нещо, то против тебе ще говорят десет пъти повече.

Има една черта в нас, в българите – няма да кажа, че аз не съм българин. Българин, то е псевдоним. Та като дойде един министър, българите ще му видят всичките лоши качества. Като стане някой министър, турете хубави мисли за него, може би ще свърши работата. Кажете: „Господ е в него, той е добър човек”. А сега казвате: „Той ще обере орталъка! Той ще направи това, ще направи онова....” И тъй става, както мислите.

Всичко, което става в България, слага малко кимион върху българското ястие. (1934 г.)

Мислете добре за всички. Нека всички пожелаем на управляващите, които сега са дошли в България, да извършат волята Божия. Тогава ще бъде радост за всички.

Да ви кажа кои са като образци. Като дипломат, това е Начевич, за външна обхода, това е Стоилов, за смелост, това е Стамболов, а за честност, това е Каравелов.

Закон е: когато съдят някого, ти не го защитавай. Само един начин има, по който можем да му помогнем: да изпратим мисълта си към него с пожелание да изправи погрешката си. Щом изправи погрешката си, работата се нарежда добре. Не съжالياвай, че законът те съди, радвай се, че имаш условия да изправиш живота си. Сега законът съди министрите, за да изправят погрешките си. Ние ще изпратим своята добра мисъл към тях, да изправят погрешките си. Ако хората не изправят пог-

решките си, не може да се говори за добър живот. Ако и ние не изправяме погрешките си, не можем да говорим за добър живот. Ако един от музикантите на оркестъра наруши нещо в свиренето – не спази такта, темпото, или вземе една нота вместо друга, цялата хармония се изменя. Опитни трябва да бъдат всички музиканти. Опитни трябва да бъдат всички хора в своите работи. Поучавайте се от това, което става днес в България.

Нима Стамболийски нямаше изпити? Нима неговите ръководители не му подпушнаха: „Напусни властта!“ Колко пъти му подпушнаха, но той не слушаше. Той се самозабрави във властта, мислеше, че е силен, че всичко може. Не се самоизмамвайте! Всички хора на Земята са слаби. Като мислите, че сте най-силни, да знаете, че се намирате пред най-голямата опасност. Туй да го имате като закон. Когато мислите, че сте най-слаби, тогава имате най-голямото Божие благословение. Затова в Писанието се казва: „Господ на смирените дава благодат, а на горделивите се противи“. Проверявайте закона. Насилието ражда насилие. Ако Стамболийски бе вървял по пътя на Христа, ако в своето управление не би допуснал нито една капка кръв, нямаше да има никакво отклонение и неговият живот нямаше тъй да се изложи, но понеже той допусна това, допусна се и този край. Казвам в Школата: допускат се тия неща, обаче не трябваше да го убиват, защото българите се свързват с него и за вбъдеце ще изплащат. Те нямаха право да го съдят. Ако бяха просветени, трябваше да оставят да го съди невидимият свят, той да му наложи наказание каквото знае, та да се опомни, да се разкае и да се обърне към Бога и да каже: „Господи, ще изгълня Твоята воля“. А при това разрешение на въпроса, което дадоха българите, от чисто окултно гледище, той влиза сега в невидимия свят и там може да направи сума пакости, докато дойде в съзнание. (17 юни 1923 г.)

Когато правих своите френологически изследвания, все ме питаха селяните: „Кога ще се оправи светът? Искам да дойде някое ново правителство, да ни освободи.“ Рекох: „Много се лъжете! Никое правителство няма да ви освободи. Свободата не е външен, а вътрешен процес.“

„Да благовествам!“ Благовестието почива на един разумен закон в света. Този закон е общ за цялото битие. Ако ти не схващаш битието на всички живи същества като едно цяло, и в Школата да си, ти няма да имаш правилно понятие за живота. Всички живи същества съставят едно цяло. Сега аз не говоря за тия неща, които човек е създал, но говоря за онези, които природата е създала, аз говоря за онези неща, които Бог е създал.

Думата „Бог“ е непонятна за мнозина и затова те казват: „Ти вярваш ли в това заблуждение?“ Вие сте престанали да вярвате във външните идоли, но във вътрешните идоли още не сте престанали да вярвате. В духовния свят ние още сме идолопоклонци. Ние се кланяме на някой министър и казваме: „Той ще оправи България!“ Дойде някой цар, дойде някой генерал, ние вярваме в тях и казваме: „Те ще оправят България!“ Или: „Те ще оправят света“. Като проследите цялата история, вие виждате колко велики пълководци, колко философи, колко поети видни са идвали в света с цел да го оправят, но светът си върви по свой определен път. Светът е придобил нещо, но какво – не знаете. Има една промяна в света, която аз уподобявам на промяната, която става при съмването: от сутрин до залез Слънце става постепенно усиляване на светлината.

Я, кажете, кой министър оправи България, кой оправи Англия, къде е стара Гърция, къде е Рим със своята слава? Не оспорвам, че човек трябва да има стремежи, но казвам, че ние вървим в крива посока, криво

разбираме живота и че на това криворазбиране вече трябва да поставим кръст.

Съвременните хора са в очакване, както евреите преди 2 хиляди години очакваха да дойде Месия, да ги освободи от робството и да заживеят щастлив живот, да бъдат независими. Но случи се точно обратното на това, което те вярваха: откак дойде техният Месия, на Когото те не повярваха, тяхното робство и техните страдания станаха по-големи. И сегашните народи вярват, че ще дойде някой да ги освободи. Ще ги освободи толкова, колкото и евреите се освободиха като дойде Христос.

Помнете следното нещо: свободата на един народ зависи от колективното усилие на целия народ. Но свободата не може да дойде, докато всеки индивид няма в себе си това крайно желание да се освободи и да е готов да жертва всичко заради тази свобода. Това трябва да стане дълбоко вътрешно разбиране във всеки човек.

Спасението на България е в това, всички българи да се обърнат към живия Господ, Който държи съдбините на народите в ръцете си. Те се кланяха на германци, на англичани, на американци, на французи, но никой не им помогна. Казано е: „Проклет е оня, който се надява на човека”. Нека българите се обърнат към Бога и кажат: „На Тебе, Господи, се кланяме. На Тебе уповаваме. Никаква политика не ни трябва! Долу всички узурпатори! Долу всички лъжци!”

Коего Господ е наредил, никой не може да го отмени, и което сега се гради, никой не може да го развали. От всичко това ще излезе след време добро. България и българският народ трябва да се научат на кого на разчитат, най-вече в трудни времена. Друг е, Който разпоглежда съдбините на народите.

Някои ме питат за политическия живот на България: „Какво ще стане с нея?“ Чудна работа! Че какво е станало сега? На България ѝ правят малко разтривка – туй е всичко. Снели са ѝ малко от товара, дали са ѝ нова опитност и задача за разрешение. Ние не седнем да мислим разумно за законите, които регулират живота, а търсим виновните. Кой е виновен, кажете! Виновните сега няма да ги намерите. Виновен е индивидуалният живот на човек. Когато човек иска да стане цар на хората, той е виновен. И онзи, който иска да свали един цар, и той е виновен. Безразлично е за нас кой е цар – един или друг, трети или четвърти, всичко вървят по един и същи път. Не казвам, че човек не трябва да желае да стане цар или царица. Но кому? На себе си, на своя ум, на своето сърце, на своята воля. Как са вашите поданици – вашите мисли, чувства и желания, подчинили ли сте ги, сложили ли сте ред и порядък в себе си?

Има три отношения, които трябва да пазим. В света съществува Бог, съществуваме ние, съществува известно общество. Някои слагат на първо място себе си, като казват: „Аз, после обществото, а накрая Господ“. Това е съвсем криво разрешение на въпроса. Други казват: „Първо обществото, аз живея за народа, за обществото, после идвам аз, че най-после Господ“. И това е лошо разрешение. Трети казват: „Първо Бог, Господ, Духът ми тогава, аз разумната душа, която трябва да служи Нему, че после на обществото и най-после на себе си“. Ето правилното разрешение.

Ако на едно тяло сложим три глави, то нищо няма свърши. Вечно няма да има съгласие в който път да тръгне. Някой път се борите какво да решите, това показва, че имате три глави. Отсечете двете, сложете Господа да бъде глава. Всяко нещо трябва да бъде на мястото си. Сега, запитайте се: кой е ваша глава? Ако каже-

те, че е Господ, бих се радвал. Сложете Господа начело. А знаете ли какво ще бъде тогава вашето състояние? Няма да има във вас двоумене, страх, трепети, ще имате воля, ще бъдете смели, решителни, умни, добри хора. Ще бъдете богати във всяко отношение – каквото хванете с ръка, злато ще става.

Ако всички депутати от Народното събрание кажат: „Най-първо ние ще служим на Бога, ще пожертваме всичко за Него, а после за българския народ” – знаете ли какво Велико народно събрание щяхме да имаме? Знаете ли колко велик щеше да бъде българският народ?

Ако цял един народ се обърне към Бога, ще може да разреши своите трудни въпроси.

В България всички добри хора трябва да насочат мисълта си към един център – към Бога. Забърканите работи днешните хора да си ги оправят сами, а ако искат ново, ще им го дадем. Трябва да има нещо, на което целият живот да е построен. Прехвърлянето от една партия в друга не ще оправя работите – основа трябва. Онзи, който иска да оправя света или една работа, трябва да е умен, силен, да свети, да е пълен с Любов, знания и търпение. Ако идва празен, какво ще даде?

Помнете: спасението иде от самите вас, от всеки едного. Ако всички се обедините в името на Бога, аз мога да пророкувам какво ще стане с България.

Ако вие седнете като окултист и казвате: „Да имаме сили, ще оправим България!” – нищо няма да направите. Ако на един народ му дадете най-голямото богатство, вие ще му създадете най-голямо нещастие, ако го направите силен, вие ще му създадете друго нещастие. Аз

не казвам да не е силен, но силите трябва да дойдат отвътре, богатството трябва да дойде отвътре.

Парите са условие на живот, но не главен елемент. Знайте, че всеки, който ме слуша днес, като българин може да допринесе нещо на своя народ. „Мога ли аз да направя нещо? Мога ли да помогна на България?” Може би ти си последният, който като минеш, ще скъсаш конците и ще освободиш оня, който от години е вързан.

Сега именно, в тая епоха, българският народ има условия да стане културен, да пречисти своите сили, да се укрепи вътрешно. Той не се нуждае от пари, защото земята му е богата, той не се нуждае от чужди умове, защото животът е в него. Той не се нуждае от съветите на други да работи, защото по естество е работлив. Не отричам съдействието на други умове и сърца, но ония, които искрено го обичат.

Сегашният строй е резултат на хиляди поколения. Следователно, за да оправим света, ние трябва да викнем всички тия поколения да участват в това изправяне. Какво ще оправям аз работите на този свят? Те яли и пили, направили, пък аз ще трябва да им плащам дълговете. Кой каквото е ял и пил, да дойде да си го плати. Казвате: „Поне да оправим младото поколение!” И младото поколение само ще се изправи. Трябва ни една среда. Освен това ще вярваме, че в младото поколение е вложена разумност – само да изправи своите погрешки. Пък младото поколение има и доста сила да приложи своите добродетели. И двете неща са вложени в човека. Човек, който не работи, той всякога е изложен на несрети в живота. Това всички трябва да знаете! Има една наука в света, която ако ние възприемем, можем да уредим живота си. Няма какво да чакаме на някакъв нов строй.

Ако целият народ или цялото общество или по-голямата част от хората бъдат вдъхновени от една и съща идея, разбирам, но сега повечето хора поддържат гледище, че Господ ще оправи работите. Да се мисли, че Бог ще оправи работите, това е погрешно схващане. Когато Господ оправя света, всякога ще има страдания. Тъй щото, който очаква на Господа да оправи света, войни ще има, земетресения ще има, бури, циклони ще има, смърт ще има, бедствия ще има, страдания, болести, всичко това ще има. И ако хората разбират това, те именно трябва да оправят света, да не очакват на други да го оправят. Когато Господ дойде при нас, Той трябва да намери работите ни оправени.

Сега ние очакваме на Господа да оправи света. Праведните и религиозните хора очакват Христос да дойде на Земята да съди грешните, а тях да постави в Царството Небесно. Вярна е тази идея, но като концепция е крива. Ако Христос дойде и тури едни в рая, а други в ада, няма ли да имаме тогава строй като сегашния? То е все едно едни да бъдат в затвора, а други – свободни. Тогава по какво ще се отличава Христовото учение от сегашното, което хората поддържат? Това значи да имате схващане за Царството Божие като това на Земята. Не, идването на Христа подразбира една разумна идея, която ще проникне във всички разумни хора и ще ги обедини. Всички ще имат една обща идея и тази идея ще бъде общо благо за хората, но не както те го разбират. Как може да се приложи това благо? Сега вие осъждате някой министър – защо не е приложил това учение. Чудни сте вие! Вие искате от министрите това, което те не могат да направят днес – те могат да издадат един закон или една заповед, но кой ще я изпълни? Кой ще изпълнява техните заповеди и как ще се изпълняват?

Сега, като пренесем това учение и в идейния си живот, ще видим, че имаме отлични идеи, но не можем да ги изпълним. Например някой казва: „Аз искам да жи-

веля добре”. Той издава една заповед, но тази заповед трябва да се изпълнява с всички сили. Обаче той не е господар на себе си и се оправдава с външните условия. Вярно е донякъде, че външните условия могат да ни управляват, но ако ние и при външните условия сме господари на положението, те не могат да ни оправдават, нито могат да ни управляват. Ако сме роби на външните условия, тогава ние ще се оправдаем с тях. Не, човек е господар на своята съдба, ако не абсолютно, то относително. Донякъде той е господар на своите условия и може да ги използва.

Ще прочета 12-а глава от книгата на пророк Даниил
л а .
„Разумните ще разберат”. Ние сме поставени в един свят на постоянни загадки. Почти целият живот е пълен с неизвестни неща. Ние сме окръжени в една велика тайна. Каквото и да мислим, едва учените хора се събуждат, едва те започват да разглеждат небето и да обясняват от колко време съществува нашата Земя, от колко време се е създало Слънцето. Те искат да отгатнат кои са били причините за създаването на света, но както и да обясняват нещата, все пак остават нещата незнани. Има ред явления, които и да ги обясняваме, пак остават неизвестни. Те обясняват много болести, но не знаят как да ги лекуват. Ние желаем щастието, но то отбягва от нас, желаем живота, но въпреки това умираме. И след това се утешаваме, че човек живеел в другия свят. То е все от областта на вярата. Ние живеем все в неизвестни неща. Говорим за Любовта, но това е нашата любов, както ние я разбираме. Говорим за вярата, за милосърдието, но това са все човешки работи. Тези неща временно обясняват въпросите.

Сега аз няма да ви обяснявам нещата, но казвам: радвайте се, че живеете в свят като сегашния, нищо повече! Ако вярвате, че ще дойде някой философ или някой уп-

равляващ да разреши въпроса за щастieto в света, блажени, казвам, вярващите. Досега ние не сме имали държава идеална. Може да се поддържа мисълта, че това ще стане в бъдеще, това е друг въпрос.

Силните неща в света от Земята излизат и към Бога отиват. А слабите неща от Бога идат, към Земята отиват и стават силни и отиват към човека. Следователно, ако вие възприемете силното, всякога от човека иде. Туй е новото разбиране! Една философия е това. Така като разбирате, почнете да градите живота. Вие сега го градите по методите на силата. Казват: човек трябва да бъде силен, учен трябва да бъде, това трябва да бъде, оно-ва трябва да бъде и най-после човек умира.

Българите мислят, че някой силен българин трябва да дойде, който да оправи България. Никой няма да дойде! Германците очакват, че Хитлер ще дойде да оправи света. Нито Хитлер, нито който и да е в света не може да оправи света! Силните хора са само проводници на една идея, която съществува в хората. Но те да оправят света, да турят ред и порядък? Не. Аз не зная хората как може да вярват в това. Та няма Цезар не беше силен? Нима Александър Велики не беше силен? Та няма Карл Маркс не беше силен? И мога да ви приведа сега и ред други примери в света. Нас ни трябват слаби хора в света, не силни. Не слаби, болни хора, защото силните хора аз ги наричам болни хора в света. Аз бих искал да употребя едно чувство, но не искам силата.

Понякоя път силата е едно анормално състояние. Има луди хора, които показват сила. В Писанието има пример, дето един луд надвил над десет други хора. Десет души били, та те искали да изгъдят духа, че като станал този лудетина, та ги набил и десетте души. Силен е бил, ама луд. Туй може да се докаже. Защото тази сила, която само в един момент се проявява и изчезва, това не е сила на човека. Сила е само туй, което постепенно и с

време, пропорционално се увеличава – и умствено, и духовно, и физически.

Вие мислите, че човек, който е на Земята, живее. Но човек, който е на Земята, той е на изпитание. Него само го изпитват може ли да живее. И след като го изпитат, ще го пратят на друго място. Има един друг свят, пак като Земята. И вие един ден ще се учудите, там пак ще намерите хората като Земята, пак ще живеете с тела облечени, пак ще ядене, пак ще пиете, само че няма да се карате, по братски ще живеете. И въздухът пак ще влиза вътре в устата ви, водата – също. Но няма да имате задуха, ревматизъм няма да има, очеболие, главоболие, инвалиди няма да има, защото гробища няма да има. Гладни няма да бъдете, ще имате най-хубавото.

Днес идоли не съществуват, но идолопоклонски теории съществуват, които ни държат далече да доловим онази Истина, която ще ни въздигне. Аз съм за онова знание, което отвътре е, аз съм за онзи живот, който отвътре работи и може да ни въздигне, да ни помогне, за да бъдем ние щастливи на Земята, но не на тази Земя. Коя Земя? Не сегашната Земя. Тази Земя трябва да се промени малко. Защото тъй, както е тази Земя, има доста зараза, нечистотии и по един или друг начин трябва да се очисти, за да можем ние да живеем добре. И следователно, необходимо е цялото човечество, общо казано и частно казано, всеки един човек трябва да се издигне над себе си! Това е една от великите задачи. Ние не трябва да чакаме подобрението на цялото човечество, на целия свят, защото целият свят не е толкова лош. Аз разбирам, в света живеят много хора, които са много добри. Аз съм ги срещал.

Аз говоря за един свят, който вие имате в себе си. И можете да намерите посоката накъде се намира този свят. Аз знам, че поне в предградията на този свят вие сте ходили. Някои от вас сте ходили вечерно време като спите. Имате такива сънища.

Нашият живот трябва да се превърне. В умирането ти ще научиш този закон.

Политикани

Мнозина от вас, българите изобщо, са политикани. И жените, и децата, и бабите са политикани, искат да знаят какво ще стане, кой ще успее в света.

Каквито имена да носят партиите, вие сами сте ги нарекли така. Всеки е свободен да има каквито ще възгледди. Политическият живот е външен, временен, преходен. Той не е нещо неизменно.

Колко е мъчно човек да бъде спокоен! Българите обичат да се занимават с политика. В Англия не се занимават с политика, в Германия се занимават с политика. Политиката е за политиците. Другите си гледат работата.

Дъждовните капки, които минават през пространството и падат на земята, запазват ли своята чистота? Защо не остават чисти? Условието на Земята са такива. Следователно, докато сте високо в пространството, ще запазите чистотата си, щом слезете в долината, ще се окаляте.

Помнете: в което общество или в която организация влезете, непременно ще се окаляте.

Казвам: освободете се сега от всички политически връзки. Мислете, че сте царски синове и дъщери. Вие сте хипнотизирани и до днес ви казват, че сте големи грешници. Не се обезсърчавайте, други са ви заблудили. Бог ви казва: „Децата, излезте от тая кал! Доста сте се забавлявали! Върнете се в плодната градина.”

Христос казва на учениците си да не поддържат никакви партии. Павел изказва същата идея в стиха: „В Христа няма нито елени, нито юдеи, нито скити”. Значи, който вярва в Христа, ще се благослови.

Всички партии крият нещо користо в себе си. Те първо уреждат своите работи, а после работите на народа. Една партия има в света, която има предвид благо на всички живи същества. В нея няма никаква корист. Тя е партията на Бога, всички останали партии са човешки.

Патриотът

Всички имат желание да развият националното чувство на човека. Сега и в България казват, че човек трябва да обича народа си. Как ще обича народа си? Той Бога не обича, България и българите ще обича! Според мене всички, които обичат Бога, са добри патриоти. Който може да се жертва за Бога, той е патриот. Който обича Бога, той обича и отечеството си, и обществото, и народа. Мнозина мислят, че онези хора, които любят Бога, са загубени, а онези, които не Го любят, са умни. Точно обратното: онези, които не любят Бога, са загубени, а тези, които Го любят, са умни. Какво нещо е народът? Казвате: „милият народ”! „Милият народ” казвате, а когато дойде някой от града тук, казвате: „Този простак, за какво дошъл тук със скъсаните си потури?” Значи в главата на хората седи идеята за „милият народ”, а като видят някого от този народ, казват: „Простак е този човек!” Много се лъжете – не са простаци те.

Има една тъй наречена свободна душа, която се проявява във всички народи. Запример българите са 6 милиона. Тази душа се проявява във всички 6 милиона хора. Това означава „българин” – в който се проявява тази душа. Казвам: българин е онзи, който носи светъл

ум, топло сърце. Или българин е онзи, който носи в ума си знание и светлина, в сърцето си – Любов, а в тялото си – Истината. Отдето минава той, всички хора възкръсват. Дето мине той, всички хора излизат въвн от гробовете си. Това наричам аз „българин”. Един е такъв българин в света. Същото може да се каже и за останалите държави. Един такъв англичанин има, един германец, един французин, един японец, един китаец, един от Дания, един от Швеция, един от Норвегия, един е във Финландия и т.н. Един евреин има такъв.

Днес всички хора спорят кой стои по-високо. Не е въпросът там. Другояче седи идеята. Аз ви давам обяснение на въпроса дали аз съм по-високо от другите хора. Изобщо трябва ли да се задава такъв въпрос? Кракът ще пита: „Дали съм аз?” Ръката ще пита: „Дали съм аз?” Очите, ушите, носът, устата, косите – всички ще питат: „Дали съм аз?” Че, на главата и на брадата на човека има около 250 хиляди косми. Освен това, човек има на тялото си 7 милиона прозорци, т.е. пори, на всяка пора по един косъм. И ако всеки косъм от тия 7 милиона косми каже: „Дали съм аз?”, те ли са наистина, които стоят по-високо? Когато състоянието на човека е добро, и на тях ще бъде добре. Когато човек загази, и те ще загазят. Казвам: във всички трябва да възкръсне идеята за общото добро.

Казват „патриотизъм” или „патер”. То е Любов към бащата. Питам: кой е първият баща на човечеството? Бог е първият баща. Следователно всички трябва да Го обичаме. Ние трябва да се стремим да очистим тази Земя от всички нечистотии, да я очистим от всички неправди, които съществуват. Това е бащиния и трябва да я желяем – тази бащиния трябва да имаме предвид. Не само подобдението на един народ.

Мислят, че българите се обичат повече като българ-

ри, но не е вярно. За интересите си някой път, може. Обаче Любовта не признава никаква народност, Любовта не признава никаква религия, Любовта сама създава религиите. Религията е за Земята, Божията Любов седи извън всички църкви.

Когато казваме, че патриотизмът трябва да бъде качество на всеки човек, на всеки народ, ние подразбираме, че между членовете, между отделните единици на всеки народ трябва да има особено съгласие, вътрешна хармония и взаимопомощ. Това не трябва да става с власт, чрез насилие, но доброволно, по естествен път. Човек не може да бъде патриот, докато този център не е развит в него. Чувството на патриотизъм в човека е свързано с религиозното чувство, вследствие на което истинският патриот съзнава, че всички хора са Божии създания, направени по образ и подобие Божие и принадлежат към една обща държава, т.е. Царството Божие. Когато говори за своето отечество, дълбоко в себе си човек има предвид една Божествена идея – отечеството на душата. Зад всяка видима идея се крие една невидима Божествена идея.

Някой критик пише: „Този е еретик, той е против народа”. Всеки, който не изпълнява волята Божия, не е патриот. Всеки, който не люби Бога, не е патриот. Всеки, който не обича Мъдростта, не е патриот. Всеки, който не обича Истината, не е родолюбец. За мене родолюбец представля идеята на Любовта, Мъдростта, Истината, на живота, светлината, свободата, на всички добродетели. Този, който ги има, той е родолюбец. РОДОЛЮБЕЦ. Р-то представля светлината, която иде отгоре. Хвани я, тури я в живота, използвай всичките условия. Всичко онова, което Бог е вложил в ума, сърцето и тялото, то е човекът. То е родолюбец. Но родина имаме цялата вселена. Цялата вселена е нашето родно място. То е за мене България.

Божественото

Името „българин“

Един народ функционира не само тук, на Земята, във физическия свят, но и на друго поле. Българите, които функционират в друго поле, са невидими. Сред народа се говори, че тук-там се явява странен старец, който казва някои неща и после изчезва. Това са съществата, които работят върху българския народ и понякога те са видими, а друг път – невидими. Българите нека благодарят, че Божият промисъл бди върху тях.

Всеки българин, който е познал Бога, може да влезе в рая. Всеки българин, който може да връзва нещата на Земята и на Небето, и който ги развързва на Земята и на Небето, живее в рая – него можете да слушате. Защо? Защото Бог го е кръстил. Името „българин“ не е произволно дадено. То съдържа велика Божествена идея. Който е готов да приеме тая идея, той носи вече това име.

България е обетована земя. Тя има най-добрите плодове. И няма като българските градинари – и в Америка ги познават.

Вие сте българи, но не знаете какво означава думата „българин“. Първият елемент в тая дума е буквата „Б“, която означава посяване на семето. Вторият елемент е буквата „Ъ“, която означава товарът, който българинът носи. Третият елемент „Л“ означава това, което българинът носи от горния свят. Четвъртият елемент „Г“ е вечното начало, за което българинът се е хванал. Петият елемент е буквата „А“, която показва, че българинът е бремениен с нещо. Шестият елемент „Р“ показва, че ка-

то се хване за нещо, българинът не се отказва от него. С девет чифта волове да го теглиш, той не се отказва от идеята си.

В българите има три хубави черти. Най-първо са живели тук старите траки, които са се наричали „благати“ хора или „благари“. Те са правили добрини. От тях българинът е приел наклоността към мистичното и духовното. После са дошли славяните и са залели Балканския полуостров. От тях българите са приели Духа на жертвата и самоотричането. Най-после са дошли Аспаруховите българи. От тях българите са наследили храбростта и волевия елемент.

В България преди заселването на славяните и на Аспаруховата чета е имало благи хора. Съвременният българин е формиран от тези благи хора, които са имали стремеж към духовното и мистичното. От славяните е взел самопожертвованиято и обичта да работи земята, а от Аспаруховата чета е дошла храбростта. Доста будни хора има в Македония, някога там е имало духовно движение.

Кога работи човек даром? Когато работи за душата си. Този закон наричаме „благият закон“. Старите българи, които са живели на Балканския полуостров, служили на благия Бог, затова се нарекли „българи“. Това е духовното тълкуване на думата „българин“. Някои казват, че българите носят името си от реката Волга, отдето са дошли, преминали Дунава и се заселили на Балканския полуостров, дето имало вече българи. Старите българи се различават от новите, които преминали Дунава. Първите са благи, служат на благия Бог, а вторите се отклонили малко от пътя си, заради което изгубили религиозното си чувство. Обаче и едните, и другите са на везните, взаимно си помагат.

Българинът е смесица от няколко народа, но преобладава славянската кръв. Чист тип българин ще се намери в Родопите. У българина има примес от монголска, римска и гръцка кръв. Римските типове се познават по широчината на брадата долу, монголската кръв се познава по скулите на някои българи. Гърците са оставили следа в носа. Монголските типове са напълно консервативни, римските – смели. У българина има разрушителна енергия. Той е активен.

Всичко у него се е смесило: някъде има смес с латинската кръв на старите римляни, другата пък е смесен с гръцка кръв – това се забелязва в челата. Някои българи имат гръцки чела, някои българи имат римски бради. Тогаз де е българинът? Челото му гръцко, брадата му римска – де е българинът, питам?

Идеята за лъва е пренесена от подсъзнанието на ония благари, имали редица прераждания в миналото като стари евреи, живели на Синайския полуостров, като египтяни в поречието на река Нил, като древните асировавилони и прочие... Така че, за да бъдат верни известни исторически хипотези и теории, трябва да се основават и на проверки в записките на природата, наричани от някои Акашови летописи.

Ще каже някой, че е българин. Това не е достатъчно. Българинът трябва да съдържа три елемента в себе си: тяло, което се ръководи от надеждата и работи без никакви ограничения; ум, който се ръководи от Любовта и работи без никакви ограничения, и сърце, което се ръководи от Любовта и работи без никакви ограничения. Следователно, като знаете какво може да бъде българинът, трябва ли да се обезсърчавате? Трябва ли да роптаете, че сте се родили българи? Когато духовният свят иска да кали човека, да му предаде повече твърдост, из-

праща го на Земята между българите. Когато иска да предаде на някой велик дух твърдост, той пак го праща на Земята да се роди българин. Който иска да се справи с мъчнотиите, да придобие твърдост, става българин. Българинът е професор по твърдостта. В това отношение, когато се касае за установяване на някаква Божествена идея, човек трябва да бъде българин. Казано е в Писанието: „Ако баща ви и майка ви забравят за вас, аз ще си спомня“.

На друго място е казано: „Написах ви на дланта Си“. Като погледне към дланта Си, Бог вижда къде е мястото на българина и си спомня за него. Всички могат да тъпчат българите, но като погледне към дланта си, Бог казва: „Тук са те“. Заслужава човек да бъде тъпкан от хората, но името му да бъде написано на Божията ръка. Това значи да бъдеш под зоркото око на Любовта.

Земята

Бог е дал голяма земя, голяма империя на българите, повече от това не им трябва. Те влизат в расата на славяните, а славяните заедно имат голяма земя, грамадна империя.

Земята още расте, тя е в млада възраст. След милиони години ще дойде обратният процес – на смалвяване. Полусите на Земята се местят. Вбъдеще полюсът ще стане екватор, а екваторът – полюс. Било е време, когато екваторът е бил полюс, а полюсът е бил екватор. В историята на миналото полюсите са се менили. България е била тропическа страна и вбъдеще пак ще стане такава. Окултистите знаят, че някога Слънцето е изгрявало от запад. От това се вижда какво голямо преобразование е ставало. Тогава земната ос не е била в сегашното положение. Ще дойде промяна в разпределението на сушата

и моретата. Морето ще нахлуе в някои страни – това е ставало и по-рано.

Днес Македония и Беломорието постепенно потъват.

Средиземно море ще се влее в Каспийско. В Азия ще се образуват много и големи езера. Балканският полуостров постепенно ще спада, ще потъва. Средиземно море ще се приближи до Родопите и затова няма смисъл България да се бори за излаз на Бяло море – то само ще дойде. Някои крайморски градове ще потънат. Пристанище ще бъде един по-вътрешен град.

Един ден ще дойде такова земетресение, че ще се скача един метър нагоре. Адът е под нас, а ние сме над него. По-рано Средиземно море е било суша, която е потънала под море, а България е била море.

Там, на Средиземно море, Гърция, ниските места ще бъдат под морето. Ниските места в Западна Европа ще бъдат под морето. И българинът тогава няма да носи калпак, англичанинът няма да бъде англичанин. Ще има една нова раса хора, не като сегашните, но като ги погледнете, светли ще бъдат.

Цяла Европа се мести към екватора и след няколко хиляди години България ще се намира там. Всичко ще се измени, човек ще се пречисти, непотребното ще си отиде и един ден, като дойдете, кажат ли ви, че се намирате в положение или форма като сегашните, ще се докачите.

Всички планини на Балканския полуостров претърпяват едно снишаване и след няколко хиляди години те ще се превърнат в долини, в полета. На местата на сегашните полета ще се явят нови планини. Или другояче казано: почвата, която е била под водата, ще излезе

над водата, като полета за обработване, а тази, която е била над водата, ще остане под водата.

Тогава животът на хората ще се подобри. И в Писанието е казано: „Планините ще се снишат”, т.е. неблагоприятните условия на живота ще станат благоприятни.

Някои казват: „Сега животът е много тежък”. Не, казал съм и друг път, че сега се намирате в най-благоприятните условия на живота. Вие сте в положението на евреите, които излязоха из Египет. В пустинята може да нямате месо и други неща, но ще имате вода и чист въздух и фараон няма да ви заповядва. По-добре човек да е свободен в пустинята, отколкото да е роб и да яде месо, да има всички удоволствия и фараонът със своя камшик да ви потупва и да ви заповядва: „Кирпичи и тухли ще правите!” И ние казваме: „Няма какво, ще се правят”. Не, няма да правим вече тухли и кирпичи! Нам ни предстои един дълъг път в пустинята на Божествения живот.

Има едно учение в света, според което лошите хора трябва да се премахнат. Туй е написано, така е писала и природата, тя вече е ангажирала параходи от България и от всички европейски държави 10-на милиона души да се преселят на едно ново място на изгнание, за да се поправят. Ще се изселят на друга планета, а пък има друга, където добрите хора ще се преселят. Някои от вашите роднини, които умират, няма да се върнат на Земята вече. Роднините ви ще се върнат на Земята, когато се оправят и забогатееят на онзи свят.

Рила и Олимп

Всякога една култура се движи към планинските мес-

та, не може в една равна земя да има култура. Едно място, за да бъде културно, за да бъде огнище на висока култура, непременно трябва да има високи планини. Планините имат отношение към човешкия живот. Защо европейците се стремят към Швейцария? Защото там са най-високите планини в Европа. Защо индусите са избрали най-високите планини – Хималаите? Братствата, които са в Индия, са в Хималаите, с връх Еверест. На това място поставят най-ценните личности, хора облечени в плът, но с гениален ум, които помагат на човечеството. Те се намират там, защото в планините се съдържат ония сили, които поддържат благородното, възвишеното в човешката душа. Равните места обезличават човека. Високите места, планините, са възприематели на най-хубавата част от слънчевата енергия, тя се складира там. От милиони години най-хубавото, което Слънцето е изпратило на Земята, всичко е складирано в планините. Следователно планините съдържат грамадни енергии. Планините са складове на Божествена енергия, място на една разумна работа. Ако хората разбират това нещо, те ще използват планинските места не както сега, но малко по-добре ще ги използват.

Високите върхове са динамични центрове. Те представят резервоар на сили, които ще се използват в бъдеще. Планинските върхове са свързани с центъра на Слънцето.

Всички духовни центрове на Рила, Алпите, Хималаите и други планини са свързани.

Хималаите представят средният пръст на човешката ръка. Там живее Сатурн, падналият бог. Следователно който търси Правдата, трябва да обърне погледа си към Хималаите. И когато се решава някое важно дело, съдиите трябва да отидат на върха на Хималаите,

на Монт Еверест, на Сатурн, там да го решат. Значи средният пръст на човека се намира на Монт Еверест. В Америка се намира Меркурий, малкият пръст на ръката. На Монблан се намира Юпитер, показалецът. Де се намира четвъртият пръст, Аполон? На този въпрос вие сами ще си отговорите.

Когато искате бъдете справедливи, мислено ще се качите на Монт Еверес и там ще размишлявате за него. Когато искате да развиете в себе си благородство и достойнство, ще се качите мислено на Монт Блан и там ще размишлявате. Когато искате да уредите материалните си работи, ще се качите на най-високата планина в Америка.

В далечното минало Рила, Родопите, Пирин и Олимп представлявали една планина на Великия Олимп.

Дето се говори, че на Олимп обитавали боговете, това не е било сегашната планина Олимп, а Рилският масив – той е бил големият Олимп, който после спаднал. А сегашният Олимп после се е оформил. Запомнете: има връзка между Хималаите и Рила.

Палестина бе избрана за Христовите мистерии, понеже местността е много хълмиста и е подходяща за духовна работа. България е избрана, понеже има много планини, а без тях не може. На Земята има центрове, които са врата на живота и водата, която минава през тях, е вече свещена и има голямо въздействие. Тези врати се пазят. Вода с голямо действие, с изобилен живот има в непрестъпните, свещени места на планините, пазени от посветени.

На много места из Рила, дето човешки крак не е стъпвал, се намира този първичен жизнен елемент, който още старите алхимици са търсили. Достатъчно е човек

да стъпи на мястото, дето е този елемент, за да се подмлади моментално.

Някои сестри се излъчиха на Мусала с лекота, защото на тази височина налягането е по-малко и става по-голямо разширение.

Мусала е бил по-рано най-високият връх на Европа, но после се е снишил. България няколко пъти е била море и суша, обаче Рилският масив винаги е стърчал като голям остров над водите, когато България е била море. Енергиите от планините слизат надолу в полето, за да го направят плодотворно. В бъдеще планините ще се снишат, а пък полетата ще се издигнат като планини.

Някога Мусала е бил много по-висок и там е имало една площ, широка 400 метра. Първите култури на Мусала съществуват в библиотеките на невидимия свят. Връх Мусала никога не е потъвал под вода, докато България няколко пъти се е издигала и хлътвала. Средиземно море е долина, която е потънала при релефните промени.

Никоя друга страна няма толкова слънчево разположение на алпийски върхове и била като тези на Рила. Това е планината на най-чистите и пивки води. Тя прилича на красива и умна глава. В тази глава е скрито най-скъпото и съкровено съдържание. Тя е духовното богатство на България, защото е храм на посветени. Храм, в който свещенодействат невидими същества от далечни светове. Рила е планетен оазис на великите души, които служат на всички българи и на цялото човечество. Подобни центрове на нашата планета има само на няколко места: на Алпите, на Пиринеите, на Кордилерите, на Андите, на Хималаите, на северния полюс.

Рупите са най-свещените места на Рила – там има окултна школа, тайна школа. Мястото Бели Искър до Рупите и местността Скакавците е светилището на Рила. В Рила се намира най-старата школа. От Хималаите идват да се учат на Рила. И в Алпите има школа, но поветените в Хималаите идват в по-старата школа да се учат.

Съществата, които живеят по тези планини, са в етерни тела. В Рила са складираны знанията на вековете.

Отстречният масив (Скакавците) е бил 7 хиляди метра висок и после се е снишил.

На Скакавците няма хора, но живеят разумни същества, които са с ореол. Скакавците е островът на блажените. Който иска да изпита блаженство, трябва да иде там.

Седемте езера са седемте свята, седемте полета.

Първото езеро, Махарзи, означава физическият свят.

Второто езеро, Елбур, означава ниспата област на астралния свят.

Третото езеро, Балдер-Дару, означава висшата област на астралния свят.

Четвъртото езеро, Близнаци, означава умственият свят.

Петото езеро, Махабур, означава причинния свят.

Шестото езеро, Сърцето, означава нирвана или будическият свят.

Седмото езеро, Шемхаа или Главата, означава Божественият свят.

Тук е светилището на Рила. Връх Мусала е кубето на Рила. Светилището е триъгълник, образуван от езерото „Окото“, Маричините езера и връх Мусала. Светилището

обхваща всичката тази местност от езерото „Окото” до Маричините езера.

Карабаир до Бургас е имал височина 1800 м, а сега е 300 метра. Той е станция на Бялото братство. Тоя връх никога не е потъвал под морето.

Връх Казбек в Кавказ е също станция на Бялото братство и също е във връзка с Карабаир при Бургас.

Най-красивите хора се намират в Кавказките планини, там има външна красота.

Софийското поле, Пернишкото поле са били езера и после започнали да се издигат.

Мусала е голяма електрическа батерия, а „Сините камъни” в Сливенския балкан са магнетични.

Витоша е планина на знанието, на самоусъвършенстването, а Мусала е връх на самоотричането. Който иска да се самоусъвършенства в пътя на самоотричането, да отиде на Мусала, а който иска да усъвършенства своите знания, да отиде на Витоша.

Около Черни връх и под „Резньовете“ има много магнетични места.

Планниските места са пълни с енергии и носят благословение. Витоша е акумулатор на електромагнитни сили и е много динамична. Ако липсваше Черни връх, София би изгубила половината от своята красота.

Ако някой изучава реките, тяхното направление, тяхната посока, в много отношения би могъл да коригира възпитанието, което сега хората имат. Ако изучавате склоновете на планините, накъде са обърнати, какво от-

ражение дават на полетата, знаете ли какви резултати ще имате? Не мислете, че Витоша не оказва известно влияние. Източната, южната, западната и северната страна оказват различно влияние в живота на хората. Мусала оказва голямо влияние върху Самоковското и Софийското поле. Всички хора, които живеят тук, имат високо мнение за себе си. Вземете устройството на черепите – те отговарят точно на тия влияния. На хората, които живеят в Самоковското и Софийското поле, черепите са развити, личните им чувства са развити както у англичаните, те имат високо мнение за себе си – приличат на Мусала. Мусала е връх в една епоха на снижаване, на понижение, следователно има един елемент, който руши.

В София има дисхармонични мисли, които образуват над града една аура с неправилен ритъм. От Слънцето слизат правилни, ритмични и хармонични енергии, но тук ние им въздействаме със своите мисли. Слънчевите енергии, когато минат през тази среда, изгубват своята ритмичност на правилни трептения. И затова колкото на по-високо място се изкачва човек, за да приеме слънчева енергия, толкова с по-правилна и ритмична форма ще бъде тя.

Богомили

И трите клона на Бялото братство са живели дълго време в Египет. И трите клона са били в Индия, само че са излезли оттам в разни времена.

Първият клон можем да наречем египетски. Той отива от Египет в Персия, Гърция и пр. (...) Първият клон имал за цел да подготви условията за християнството, да подготви съзнанието на човечеството за християнството.

Втория клон може да наречем палестински. Той от Египет отива в Палестина и в християнската епоха отива в Рим, Англия, Германия и пр. Вторият клон имал за цел да внесе християнството в света, да го разпространи.

Третия клон може да наречем богомилски в тесен смисъл на думата или български клон. Той от Египет отива в Индия, оттам в Арабия, Сирия, Мала Азия и България. Третият клон имал за цел да реализира Божественото учение, християнството.

Розенкройцерите са разклонение на третия, богомилския клон. И те имат за цел подготвянето на новата култура.

Учениците на Всемирното Бяло братство в днешната епоха представляват сбор от трите клона. Сега в България работят и трите клона. Тези три клона – египетски, палестински и богомилски – в тесния смисъл на думата, идат от едно по-високо място. Най-рано е излязъл първият, египетският клон, после палестинският и най-после българският или богомилският клон. Тези три клона могат да се нарекат клонове на Всемирното Бяло братство. В Гърция те се наричат орфеисти, в Палестина – есеи, в Египет – херметисти, в Персия – маздеисти.

Първото име на богомилите е било съвсем друго. В България им дали името „богомили”.

Българите направиха за света нещо чрез богомилите. Това, което изнесоха българите, е принципът на свободата.

Питат: кои са богомилите? Всички хора, които носят добри, светли идеи, са богомили. Те са носители на новата култура. Който не знае това, казва, че богомилите

развращавали народа. Не, те са оправяли света. И Христос е богомил, и за богомилското Му учение Го разпнаха.

Най-виден богомил е бил Боян Мага. Поп Богомил е бил проповедник, разпространител. Чешкото братство в Чехия, квакерите в Англия, илюминатите и пр. са произлезли от богомилите. После Реформацията се разрази в богомилски дух. Богомилите не са били мирен елемент. От България са отишли във Франция, Англия и в много други страни. След откриването на Америка те са отишли и там. Богомилите са били много смели.

Непослушанието на българите и гонението на богомилите, които носиха едно Божествено учение, от страна на тогавашните български власти – феодали и царе – доведе до вътрешна разруха и до падането на България под турско робство за 500 години.

Кои са причините за робството на българите под турците? Причината е в отношението на българите към Бога – нарушение на отношението им към Бога. Както евреите: като нарушиха своите отношения към Бога, дойдоха страданията. Всички страдания на народите идат от нечисти мисли, желания и постъпки. Българите бяха 500 години под турско робство – наказание за гонението против богомилите.

Богомилите не са успели в България поради гонението от реакционните кръгове, но са дали мощен тласък на европейската култура.

Още в старото българско царство тогавашните водачи изгониха богомилите, които бяха носители на едно велико учение за реформирането на живота и социалния строй по най-идеалния начин, но за това изгонване българите платиха с петвековно робство под турците,

защото, когато един народ не приложи великото, Божественото Слово, което му се праща от провидението и не приложи това велико Слово в живота си, бива изоставен да понесе последствията на своята неразумност и тогава го постига най-голямото зло. Изгонените от България богомили занесоха своите идеи и културата си на Запад. Народите, които разбраха и приложиха на практика идеите им за социални реформи, процъфтяха. А сега, ако българите разберат грешките на своето минало и не повторят същите грешки спрямо сегашните идейни течения, ще имат много по-добри резултати в обществения си живот.

Някога богомилите влязоха в ненужна борба с българските боляри и се оцапаха. Като влезем в пряка борба с лошите хора и им кажем: „Разбойник!“ и пр., те хвърлят кал и ти хвърляш, и така човек се цапа.

Религиозните хора всякога са страдали от липса на светлина. Религиозните хора имат доста топлина, но не и светлина, но не и знание. Религиозната култура е култура на нощта. Месечината е стимул за религията. Затуй, когато някой казва: „В религията всичко се постига“, трябва да се разбира. Събраната енергия през деня растенията я употребяват, обработват я. Религията обработва богатствата, които денят носи в себе си. Най-много разделения има между религиозните хора. Когато те дойдат до омразата, ако те намрази един религиозен човек, ще те гони до девет рода. Вземете неразположението на евреите към Христа – 2 хиляди години не могат да се примирят. И сега като Му кажат името, като че ли ги бодне нещо, не могат да се примирят. Не могат да приемат, че този човек е бил пратен от Бога. Българите 500 години не могат да ги убедят, че богомолите били пратени от Бога. Казват: „Еретиците станаха причина България да пропадне“.

Там, където дадох добър прием на богомилите, те оставиха своето благословение. Те минаха чак в Англия като квакери. Някои казват, че богомилите станали причина да пропадне България. Не, те всякога се явяват, за да ви спасят.

Има ли други страни по света с толкова много ясно-видци и гадатели? Има ли друга страна в света с такива движения като древните богомили, а в наши дни като толстоисти, теософи и всички други религиозни култове? Ясновидците в България са някои от древните еврейски пророци. А това не е случайно. Засега те са предтечите на новото учение. Те разбиват преградата, сложена от материалистическите възгледи. Новото учение намира прием в тая страна. От стотици и хиляди години се подготвя почвата за настоящите духовни движения. След закриването на Христовата школа преди 2 хиляди години душите на древния Израил почват да се прераждат в България. Христовите последователи станаха гръбнакът на богомилското движение и на редица възрожденски школи.

Казано е: „Дето е текла вода, пак ще тече“ – това се отнася и за България, понеже тук са работили богомилите. Сега отново се проявява аналогично движение. По-добре е в малка държава да се привлича внимание към новото, отколкото в голяма. Така е било някога. И Египет, когато е бил цветущ, не е бил голяма държава, а и с Палестина е същото.

Българският народ се освободи от турско робство именно заради делото на Бялото братство. Сега е съдбата на народите. Кротките ще наследят Земята. Няма отмъщение и отлагане – съдбата е настанала вече. От 5 400 години Небето подготвя българския народ за днешната епоха. Сега Христос се явява в славянството с център българския народ. Понеже цикълът е много напреднал,

то време за отлагане няма, а и дума не може да става за отменяне. Българският народ, ще не ще, ще изпълни своята задача. Могат да останат и 300 хиляди българи, но възложената им от Небето мисия ще изпълнят. Българите трябва да се подигнат духовно. Вярно, че в материалното не им върви, но у тях трябва да се развие вяратата, да бъдат носители на Божественото. В България има много ясновидци, това е добър признак – Духът действа.

Сега България е в златния век на своята история, още е в началото и не е достигнала кулминационната си точка. Днес тя кредитира всички европейски народи и въбдеще те ще ѝ се отплащат. А Русия, която днес е в железния си век, в следващото столетие ще влезе в златния. Понеже България е в златния си век, ще бъде пазена и закриляна от провидението. Никой няма да стори зло на тази страна, която кредитира цяла Европа, само малко може да бъде засегната, но и то може да бъде избегнато.

Златният век е започнал в България, когато Бялото братство е започнало да работи в тази страна. Богомилите едно време от България се разпространиха на запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде. Сега искат да ни изгонят. Казвам: трябва да знаете, че зад нас е цялото Небе.

Богомилите сега идат отново. Животът минава в нова фаза.

Бялото братство и българите

Преди 2 хиляди години условията бяха други, а днес е краят на века и тъмната завеса вече се вдига. Силата

се дава на добрите, лошите губят своите сили и способности, един страх се вселява в тях. Свети Кирил и свети Методий работеха за България преди около 1 100 години, а чак в наши дни почнаха да ги признават и почитат. Това е така, защото тогава Божествените идеи слизаха отгоре към физическия свят, България се намираще в инволюционния си период и тя също слизаше. Обаче сега България е в еволюционната си фаза и се издига нагоре. Тя е във вълната, която я издига, и понеже вълната на учението на Бялото братство слиза надолу към Земята, то тези две вълни ще се срещнат и насложат. Следователно по-скоро ще се приеме учението от българите, тъй като става ускорение.

Сега е златният век на българският народ. И ако изгубят днешните условия, тогава това ще се пренесе в друг народ. И България ще бъде на опашката на другите народи, и то закачена на косъм.

Златният век е започнал в България, когато Бялото братство е започнало да работи в тая страна. Богомилиите едно време от България се разпространиха на запад. И сега това движение от България ще се пренесе в другите славянски народи и навсякъде.

Днешната си слава вам я дължат. Защото с азбуката българинът благослови Уриса, както Мелхиседек благослови Авраама. Българите са този Мелхиседек, който сега ще благослови русите и всичките славяни за мисията им. Той ще им даде „чистото словесно мляко“.

Буквите не са произлезли произволно. Има си особен път, по който езикът е дошъл в света. Езиците не са създадени на Земята. Те са копие на нещата от невидимия свят. И езикът на всеки народ е нареден според неговото развитие.

Българският език е най-точният език, на който могат да се предадат окултните закони и Словото на Бога, защото българският народ е най-древният народ на Земята.

Българският народ няма да бъде голям по територия. Но той може да бъде велик чрез Божественото учение, което сега давам.

Това учение го започвам в България не по мое желание, а по внушение от невидимия свят, от Бога. Всички пречки ще бъдат преодоленни. Това дело не е човешко, а Божествено и един ден то ще успее.

Бялото братство е идея, а не организация. Следователно ние говорим от името на една свещена идея. Нея защитаваме, за нея живеем и за нея се борим. И нея искаме да претворим в живота си.

Българският народ е търпелив: той издържа турското робство, издържа на насилието, издържа на всичко. Ще издържи и вбъдеще. Ще дойде време, когато българският народ ще се разшири отвътре чрез Новото учение. Духовно ще се разшири.

Аз познавам душата на тоя народ. Тя е изстрадала много от своите учители, проповедници и управници. Тя има още малко да пострада, след което веднъж завинаги ще се освободи от старото робство.

Вашето време приближава, вашият изпит се завършва, часът на вашето призвание удари и минутата на живота настъпва, да се пробудите и влезете в тоя благ живот, в който встъпва тази многострадална земя.

Понеже сте патриоти, казвате: „Какво ще стане с Бъл-

гария?” В Невидимия свят не се интересуват от нациите. Законът е такъв. Всякога трябва да знаете, че едно окултно течение, което иде от пространството, е условие за един народ да се развива правилно. Понеже и в астралния свят има голяма борба, то ако вие не съедините вашата воля с това течение, вие може да го отбиете. Следователно, онези, към които го отбиете, те ще се ползват, а онези, от които течението ще се отбие, те ще пострадат.

Българите имат едно предназначение от Провидението. Искам да им дам подтик да служат на Бога. Ако вървят в този път, ще имат бъдеще, ако се откажат, ще носят своите последствия. Бог на вас ви е дал дарби, но вие не вярвате в това.

Не се лъжете да мислите, че има още време! Всички трябва да бъдете честни, справедливи. Аз искам да намеря онези честни, справедливи, благородни българи, които не крадат, не лъжат, не злословят. Те са здравите и добри българи. На тези българи аз ще измия краката, ще им дам угощение и ще ги нарека мои братя.

Аз искам да събудя тая Божествена вяра в българите. Те религия имат, но вяра нямат, изгубили са я.

Искам да запала изгасналия светилник на българина, за да свети на ония народи, които живеят в тъмнина.

За туй младо поколение трябва да се загрижим, да се замислим. Ний трябва да очистим туй безчестие на България. Но ако не ми дадете възможност да сторя това, безчестието ще остане. Ако ми дадете възможност, туй младо поколение ще го въздигна, ще му дам философия, знание и начин за работа – не калугери, монаси да ги направя, а художници, музиканти и поети, и работ-

ници, да служат на Бога, във всички области на науката ще бъдат посветени.

Казвате: какво могат да направят българите? Ако приложат Христовото учение, те биха запалили целия свят и биха го освободили. Мнозина ме запитват: каква е мисията на българския народ? Ако българите са готови да изпълнят каквото им казвам, ще знаят каква е тяхната мисия. Не изпълнят ли това, което им проповядват, няма да кажа каква е мисията им.

Аз бих желал всички да бъдат носители на новото учение и дето минете, да изтриете сълзите на хората, да ги освободите от всякакви болести, от сиромашия, от недъзи, от страдания. Апостол Петър е казал: „Вие сте синове Божии”. Бъдете синове на Бога, синове на Любовта.

Днешните страдания на българите се дължат на усилията на разумния свят да ги пробуди за мисията им.

И сега, когато хората се оплакват: „Големи нещастия настанаха”, аз им казвам: „Радвайте се, че вашите затвори се разрушават. Вашите стари убеждения падат, защото, ако от едно шише не се излее застарялата вода, не може да се сипи в него нова.

Единственото нещо, което бих желал на българите, е да се научат да служат на Бога, да Го обичат, да бъдат будни и разумни и да обикнат Истината. Могат ли да направят това, и аз ще бъда радостен, че след като съм проповядвал толкова години Истината, българите са ме разбрали.

Ако българите искат да имат простор, трябва да приложат Божественото учение. На българите, ако не се помага, не могат да се избавят. Те са толкова загазили, че само Божественото може да ги избави.

Българският народ страда от живеница и ако не приеме новото учение, ще се съсипе. Ако българският народ не приеме Христовото учение като Любов, както е дадено от Христа, нищо няма да постигне.

Ако българският народ не приеме това учение, нещо страшно иде за него, няма да кажа какво, но да го знаете. Вие ще видите какво ще дойде. Ако го приемете, ще бъдете един от първите народи, ще бъдете записани, че сте повярвали във възкресението на Христа.

Ако не приеме Словото, онова, което се надига в този народ, ще го разруши.

Казвам ви, че ако българите не възприемат това учение, което ние проповядваме, от България нищо няма да остане, нито помен! Даже името на българите ще се зачеркне, знаете ли това? Ако възприемат това Божествено учение, тяхното име ще се запише със златни букви. Това да го знаете всички, запишете си го! Аз в 1913 г. казвах на свещениците да не ни гонят, но те се вдигнаха и предизвикаха един малък скандал. После дойде разливът и всички духовници ги изгониха от Македония. В 1915 г. ме арестуваха. Казах им: скъпо ще платите! В 1918 г. ме взеха и ме изпратиха във Варна. Казах им: ще претърпите един голям крах, какъвто никога не сте виждали! Не стана ли така? Стана. Аз им казвам, че това учение не е човешко, то е Божествено. Всеки народ, който е престъпил това учение, добро не е видял. Евреите, които престъпиха това учение, вече 2 хиляди години се измъчват. В Русия не послушаха Толстой, не послушаха Йоан Кронщадски и дойде сегашното пречистване там. В Русия сега Господ говори. Болшевиките – това е Божественият глас. Когато хората не послушат Божия глас, в света започват да работят противоположни сили, дохожда глад, мор, раздори. Православната църква

в Русия трябваше да приложи Христово учение: „Не противи се злomu!“ Нали Христос е казал: „Любете враговете си!“ Болшевиките са тия врагове. „Не противи се злomu“ – така е казал нашият Учител. Не го казвам аз, това е казал Христос. Молете се за тия, които ви гонят, които ви правят пакост, молете се за тях. Да бъдем последователни в своите убеждения.

Избрахме българския народ, понеже той представлява черният дроб на човечеството. А в черния дроб се намира единственият орган – жлъчката. Ако жлъчката заболее, черният дроб не функционира правилно, храносмилането се затруднява и отравянето на организма е неизбежно. Ако черният дроб оздравее, храносмилането е добро и вегетацията на организма е хармонична. Добър и здрав черен дроб – добри чувства. Добър черен дроб – по-малко жлъч и омраза. Добър черен дроб – чиста и несмущаваща мисъл. Ние дадохме Божественото учение на българския народ и така лекувахме черния дроб на човечеството. Ако България възприеме новия мироглед, новия морал, новата обхода, новата религия, новата наука за живота, то българинът ще се излекува, а заедно с него ще се излекува цялото човечество. Ако българинът мисли добре и правилно, ще мисли и разсъждава правилно цялото човечество. Ако българският народ се обогати с новото отношение към Великия живот, ако се проникне от съвършената идея за единство между всички същества, то ще се разреде завесата на мрака, която забулва човечеството и пред нас ще изгрее действително светлият и творчески човек, който е определен да възглавява Новата култура.

За това учение се работи тук, сред българите, които представят сравнително една по-твърда почва. С това ще се опита силата на учението. За да се покаже силата едно учение, трябва да влезеш в една по-неорганизирана

на материя и тя да се организира и да се подготви за живота.

В България атмосферата е много тежка. Българският народ се е свързал много с материалните работи и за да се повдигне, трябва да го развържем от материята. Виждате сами, че българинът иска да има и кокошки, и свине, и кози, и овце, и говеда, а разказват, че за един германец е достатъчно само един кон. После, едного германеца ще видиш доволен от 50 декара земя, докато българинът е недоволен от много повече. И тази е причината, дето в България няма мистицизъм, липсват ясно-видци и слухари. При все туй, не гледайте, че ние сме едно малцинство, защото достатъчно е много малко квасец, за да подквасиш голямо количество мляко. Тази работа не е в множеството, а в качеството на нещата. Ние искаме да се възстанови изгубеното съзнание и доброто ще изпъкне.

България е най-трудната страна за приемане и приложение на новото учение. Ако българите приемат, колко по-лесно ще го приемат другите народи.

Аз опитвам силата на Божественото върху мъртвото. Ако то оживее, това е силата на Божественото. Тя всичко може. Тук съм събрал най-твърдите камъни. Ако накараме тях да играят паневритмията, навсякъде другаде ще бъде по-лесно.

Ново възпитание трябва да се даде на младото поколение. Само новата мисъл, новата светлина може да направи човека здрав, да събуди в него великото, идеалното, което е вложено в душата му. Как ще постигнем това? Към старото прилагайте новото и като растенията, превръщайте мъртвата материя в жива. Бъдете творители

на бъдещите форми. Ние сме творители в света, ние градим, ние създаваме великото, красивото в света.

Докато ние сме в България и работим, българите могат да бъдат сигурни за своето съществуване и благоденствие. В който ден ние напуснем България, от нея нищо няма да остане. България ще се превърне в пустиня. Това всички трябва да го знаят! Нека да се напишат тия мои думи в Божествената книга. Всички трябва да знаят, че това е дело Божие. Ако българите не изпълнят волята Божия, те ще изпитат на гърба си закона за непослушанието.

Сега е златният век на българския народ. И ако изгубят днешните условия, тогава това учение ще се пренесе в друг народ. И България ще бъде на опашката на другите народи и то закачена на косъм.

Понеже България е в златния си век, никой не може да ѝ напакости и навреди. Никой не може да отнеме добрите, благородните условия, при които тя се намира. Това спасява българите при сегашите събития. Ако тези събития се бяха случили в друга епоха, българите щяха да се стравят мъчно. Благодарете, че милостта Божия не ви е изоставила.

Вие се намирате в една струя, която носи сега този народ нагоре, която го въздига и се стреми да развие неговите заспали добродетели, да приведе ума, сърцето му и силите му в действие, да го освежи с нови мисли и желания за бъдещето.

Откакто се е формирала Веригата в България, българите, респективно България, зло не са видели. Виждате например, имеше 5 милиона загуби, а после дойдоха 20 милиона печалба – заради нас, които живеем добре между този народ. Господ го държи и поддържа и ка-

то е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на Земята като гарант на българите, за да благослови Господ домовете им, чадата им, добитъка им, житото им и всичко.

Докато Божествената Школа съществува, ще има плодородие, изобилие и напредък. Престани ли тя да действа, плодородието, изобилието изчезват. Блажен е онзи народ, който съдейства за развитието на Школата. Всеки народ, който дава път на Божествените закони, напредва и в умствено, и в духовно отношение. Ако започне да се противопоставя на тези закони, той сам подписва присъдата си. Никой народ, никое общество, никое семейство, никой човек няма право да се противи на Божествените закони.

В природата има много ресурси за забогатяване. Ако българите бяха умни хора и бяха решили да живеят по Бога, не тъй, както сега живеят, но истински, както трябва, те в една година отгоре щяха да платят дълговете и никакви репарации нямаше да има.

Елате в Божествения свят, дето всичко е направено от злато. Ако влезете в този свят, ще можете да платите дълговете на България.

Някои питат какво ще стане с България. Щом тя приеме Божественото учение, добре ще ѝ бъде, но ако не го приеме, зле ще ѝ бъде. Колкото евреите прокопсаха, толкова и българите ще преуспеят, ако попречат на Бялото братство. Знаят българите, че съдба има, дадоха на света една малка светлина – богомилството, угасиха я и попаднаха под робство. Който се тревожи какво ще стане с България, той не е за новото учение, да върви при хората със старите идеи. Това учение за „майка България“, за шовинизъм, е за падналите ангели. Вижда се, че до-

колкото можем да служим за проводници на Божествените идеи, дотолкова ще имаме и място в света. Трябва да дойдат новите българи! Новите българи са трудолюбиви пчели, които събират мед от цветята. Проводник на Божественото трябва да бъде един цял народ. Трябва да има повече поборници за новия ред! Христовото спасение нали дойде от евреите? Но пълното спасение на човечеството все още не е дошло, то няма да дойде и от българите. Трябва пътят да се извърви. От българите ще дойде Любовта и ще изтече през тях към целия свят. Ако в България изтича един извор, няма ли да напои света? Ако този извор е 100 километра широк, няма ли да напои света? Любовта, като минава през теб, ти ще бъдеш носител на Божественото. Спасението иде от Бога! Бог е, Който спасява хората. В духовния свят българите са организирани и оттам ще дойдат делегати като колонисти, които ще организират България.

Българите ще се изправят тогава, когато дойдат между тях тия 144 хиляди души, за които се говори в Писанието. Те не са само евреи. Между тях има китайци, индуси, тибетци, египтяни, англичани, французи, германци, както и българи.

Някои ще кажат, че тези 144 хиляди души са горе, на небето. Не, тези хора са сега тук, на Земята, те са дошли вече на Земята и са се въплътили между образованите хора. Едни от тях са писатели, други – поети, учени, и всички подтикват човечеството в пътя към новата идея, към Божественото. Те са врагове на онзи мрак, на ония окови, които сковават човечеството. И това брожение, този велик преврат, който иде сега, се дължи на тях, те ще обърнат този свят с главата надолу. Не считайте това за лош признак. Когато някой човек погълне много вода и се задави, у българите има обичай да го обръщат с главата надолу, за да повърне погълнатата вода. И съв-

ремните културни хора са погълнали много нечиста вода, затова те трябва да се обърнат с главата надолу, за да изтече водата. След като изтече всичко нечисто, пак ще ги обърнат с главата нагоре и ще започне новият живот.

Определеното число за възкресение между българите, това е числото 1 400. Това е то българският народ. Те са силата. Възкресението, то значи човек да се сее наново. Значи 1 400 души българи има да се сеят наново. Те са тези, в които Духът се е вселил и очаква своето пълно раждане. Тези 1 400 души са, които от червей ще преминават в пеперуда, а другите ще останат още дълго време като буби да ги храните.

Българите, ето какво представят. Понеже званите в света са недостойни, като ги поканили на угощение, тези избраници, израилтяните, не отишли. Един купил нива, отива да я види, казва: „Считай ме за отречен”. Друг си купил волове, отива да ги види – „Считай ме за отречен”. Трети се оженил, отива при жена си – „Считай ме за отречен”. Тогава този Цар, Който искал да направи угощението, казва: „Излезте по пътищата и всички хроми, клосни, сакати, всички слепи, повикайте ги!” То са българите. Те са сега, които се канят на гости, да влязат на тази вечеря. Туй е притчата. Българите – те не са избраните. Като отидат там, ще им дадат дреха, ще се облекат. Казва Царят: „Онези, които не бяха Мой народ, те Ме намериха, а онези, които бяха Мой народ, отвън останаха”.

България е духовният кредитор на Европа. Понеже в България почвата е твърда и бедна, европейските нареди по-бързо ще приемат новите идеи.

Новото учение, което сега се проповядва, ще усвоят,

разберат и приложат руснаците, германците, евреите и българите. Но докато не стигне до германците, доникъде няма да стигне.

Паневритмията ще бъде въведена въбдеще в Германия и в Русия. Цялото учение на Бялото братство ще бъде прието и приложено в Русия.

Тези идеи, за които се говори тук, ще бъдат приети в Русия и там ще се играе паневритмията.

Ако всички българи биха играли всяка сутрин паневритмията съзнателно, никакво зло не би могло да постигне държавата ни. Не биха боледували. Всяко упражнение е привличане на сили. Ако упражненията се извършват правилно, с ритъм, те ще развият много добродетели в нас. Движенията ще привлекат известни същества на светлината, на Любовта, на щедростта, на милосърдието, на вярата и други. Упражненията са най-добрите наши лечители. Когато се играят съзнателно, със своите положителни мисли и енергии ще ни свържат със силите на Невидимия свят, от който ние черпим сили за поддържане на живота, за избистряне на мислите, чувствата и волята и за възстановяване на прекъснатите съобщения с Бога.

Концентрирайте се по време на паневритмичните упражнения, мислете върху движенията и върху заложените възвишени идеи и тогава мислите ще преминат в ръцете, нозете и пр. Ако не сте съсредоточени при всяко движение, няма смисъл – всяко движение определя следващото, те са свързани. С тези упражнения българинът се отпушва.

Великите души, които направляват света, ще ви чуят като пеете и свирите паневритмията, с което вие им

поднасяте ключа на моето учение, което носи мир на човешките души. Този ключ великите души трябва да получат от вас, вие сте длъжни да им го дадете. С него те ще отключват и подадат ръка на човешките души, потънали в света на голямата заблуда. Тогава ще проблесне светлина в тяхното съзнание и те ще разберат смисъла на своя живот. С други думи: великите души ще присадят дивия свят с калема на Любовта. Присаденият свят отвърте ще придобие нова светлина и нов подем, със съвършено други стремежи – от инволюция към еволюция, от непрестанни войни към вечен мир, от човешка омраза към Божествена Любов, от егоизъм към себепожертване. Силата на скоростта ще бъде същата: каквато е била в слизане надолу, така ще бъде и в изкачване и възлизане нагоре – според въртенето на Земята.

Ние нямаме справедливост спрямо себе си. Ние мислим, че каквото вършим, каквото мислим, за всичко имаме право. Не! Трябва да оценяваме страданията на другите хора. Ако не оценявам страданията на моите крака, ако не оценявам страданията на моя стомах, ако не оценявам страданията на моята глава, как ще оценя свободата на окръжаващите хора, с които нямам връзка? Новото учение няма да дойде, докато не се образуват тия връзки. За вбъдеще ще имаме връзки. Като влезете в духовния свят, вие ще се свържете, един ден ще ви заставят – ще бъдете една от тия души, които влизат и работят за един народ като българския. Българският народ е като една душа. Влиза ли той да работи за цялото човечество, цялото човечество работи с другите души, по другите светове, и всичко в света съставя един общ организъм, всички души се жертват да живеят за Онзи, от Когото са излезли и към Когото ще се върнат. Да излезем от Бога, да влезем в света на възможностите на нашето развитие и да се върнем, то е голямото благо – да направим този кръг.

Тук, на Земята, трябва да учите. Вие мислите да умрете, да идете в оня свят. В този свят има да учите. Какво знание се съдържа във физическия свят, което трябва да го знаете? Вие се спъвате и казвате: „Ние сме в заблуждение”. Не сте в заблуждение, но вие не оценявате онова, което Бог е направил за вас. Вие не оценявате вашето тяло, което Бог ви го е създал, вие не оценявате сърцето си, което Бог ви го е създал, вие не оценявате вашия ум, вашата душа, вашия дух. Всичко туй за вас са неща неопределени.

Учениците

Отварянето на Школата тук, в България, е велик акт, велико събитие на Земята. В Школата се проявяват мощните сили на Невидимия свят, на светлите напреднали същества, които работят за повдигане на цялото човечество.

Защо съм ви събрал в Школата? Първо: да образувам едно ядро от хора, които имат велика Любов един към друг. Да се образува тук една среда на Любовта, за да може оттук да се изпрати мощна вълна по целия свят, да се излее тази Любов по света, за да достигне до душите и да ги събуди. Второ: защо съм ви събрал тук? За да ви приготвя за проповедници за бъдещето. Кои идеи ще проповядвате? Идеите на шестата раса. Къде са вложени те? В беседите. Затова проучвайте беседите, за да се подготвите за тази ваша мисия през бъдещите векове. Трето: защо съм ви събрал тук? За да образувате, когато дойде време, първата ядка на шестата раса и да бъдете основатели на шестата раса, която после ще заработи в човечеството.

Работете между този народ, защото повдигането на българската душа влиза в Божествения план.

Пазете се да бъдете чисти и безкористни във всичките си дела и начинания. Веригата може да проектира много добри мисли за този народ и може да стори много за него. Тази година започнахме да прилагаме нещата и вие сами ще се убедите в реалността на тези закони. Вие искате да видите у вас един дух, но този дух е само една черупка, а Бог иска да ви отвори очите, за да видите духовния свят. Вярвайте и ще получите. Ще ви се даде според вярата. Докато не ослепее, човек не може да прогледне. Павел ослепя, за да прогледне.

Откакто се е сформирала Веригата в България, българите и респективно България зло не са видели. Виждате например през това лято имаше 5 милиона загуби, а после дойдоха 20 милиона печалба – заради нас, които живеем добре сред този народ. Господ го държи и поддържа и като е щастлив народът, щастливи сме и ние. Ние сме на Земята като гаранци на българите, за да благослови Господ домовете им, чадата им, добитъка им, житото им и всичко. И като се благослови народът, благославяме се и ние. А че някои онеправдават този народ, за това Господ ще се погрижи. Господ сега ще бъде между вас, опитайте Го и ще видите, че Той е благ. И според степента на вашето развитие, вие ще срещнете проявлението на Духа Господен.

Онова, което Христос е направил, постарайте се вие да го направите в себе си. Не чакайте Царството Божие да дойде на Земята, или да дойде Царството Божие във вас и ако не дойде сега, закъснели сте. Вие не чакайте да станат преобразования в България и в целия свят, но във вас всичко да стане съобразно Царството Божие и да кажете от днес нататък: „Царството Божие е в нас, ние живеем в Царството Божие”. Това е нова реформа.

При всичко онова, което ни се случва тук, вие не може да намерите по-хубаво място от Изгрева. Ако вие на Изгрева не може да използвате условията, тогава къде? Като излезете от Изгрева, вашето положение ще бъде далеч по-лошо. На Изгрева вие имате най-благоприятните условия да приложите доброто, да се самовъзпитавате и да знаете какво нещо е Божественото учение. Има и теоретически работи тук, но има и практическа страна. На Изгрева вие имате най-благоприятни условия. Аз не искам да ви поправам, но онова, което знам, е: Невидимият свят смята Изгрева като един малък оазис и ако вие не знаете да се ползвате от него, вие губите.

Вашите капитали като ученици на Школата са вложени в българския народ. Ако той пропадне, с това пропадат и вашите капитали. Ако той спечели и придобива, и вие ще спечелите.

Вие още нямате воля на Любовта. Аз от 20 години изпитвам учениците, тук, в България, и не съм намерил ученик с воля, позлатена с Любов. Колко българи съм намерил, но в туй отношение нито един не ми е излязъл верен, не е издържал. И затуй казвам, че българите, като ученици в окултната школа, са много слаби, не са издържали. И затуй именно в миналото, тук на Балкана, нито една школа не се е задържала, а са минали на запад. И сега може да направите същата погрешка, но тогава туй учение ще замине или на изток, или на запад, и ако замине, туй място не ще има окултно значение. И ако вие не си турите за задача да си калите волята сега, Балканският полуостров ще има същата участ, каквато имаше Палестина.

Вие трябва да знаете, че ако между вас се намерят десет души праведници, те ще бъдат в състояние да спасят София. Ако тия десет души се намерят било в пра-

вославната църква, било в евангелската църква, било в еврейската църква, безразлично в коя църква ще бъдат, ние ще им благодарим. За нас е важно Сфоия да се спаси, да има десет души богаташи, които да вложат своите капитали в Божествената банка, да кредитират за София. Да не мислите, че праведните хора са бедни? Не, бедният човек не може да бъде праведен. Праведните хора са дошли на Земята да извършат някаква специална работа и да придобият опитност. Те са дошли от друга някаква система и разполагат с цялата Земя и могат да живеят тук, колкото години искат и като си свършат работата, ще си отидат, отдето са дошли. Богати са праведните хора, синове Божии са те! Всеки човек, който е син Божи, той има капитали, разполага с цяла слънчева система.

Земетресението, което стана в Пловдив на 18 април, 9 часа вечерта, беше определено да стане среднощ, но това, което можехме да направим ние, беше да го ускорим, да стане 2–3 часа по-рано, за да се избегнат големите нещастия. Добрите хора в България предотвратиха големите нещастия. Ако имаше повече добри хора, те съвсем щяха да спрат земетресението.

Вие искате да превърнете лошите течения, които идват сега в България, в добри, сиреч да измените направлението на енергията, да ѝ дадете нова насока, да я отклоните от ляво към дясно; никога не можете да измените тази енергия от ляво към дясно, ако сами не вървите от ляво към дясно. Това е един алхимически закон, който трябва да проучите.

Не се старайте да премахнете неблагоприятните условия, при които живеете. Работете под тях, докато си създадете един добър характер, докато създадете новото в себе си. Само тъй се създава човешкият характер.

Трябва да знаете, че само ония хора са създали от себе си велики характери, които са издържали, превъзможнали неблагоприятните условия на живота си. Това виждаме в цялата история на човечеството. От ония, които са живели в разкош, малко велики хора са излезли. Аз поне не зная нито един велик човек, който да е живял в разкош.

При заробването на България членовете на Веригата са вземали участие. Вие всички сте виновни за падането на българското царство, а понеже трябва да изправите грешките си, то сега се подлагате на изпит при благоприятни условия, за да можете да помогнете на България. В минало време при падането на България сте били боляри и какви ли не золуми сте вършили.

Колкото и да ви разправям, аз виждам, че вие си живеете в стария живот. Докато нещата стават по този начин, аз не се лъжа в това. Вие казвате: „Каквото говори Учителя, дали е вярно?“ Всинца вие вярвате по вашему и всинца пазите своите интереси. Като ви засегне някой честолюбието и вие веднага скачате. Вие сте пълни с гордост, с честолюбие, с подозрение, с докачане. Докато ви мажат и гладят, вие сте добри, то това не е никакво разбиране. Ако и мене, и вас мажат, и всичко върви добре, това още не е истина. Щом престанат да ви мажат, вие вече се изявявате. Ако аз вярвам на всеки глупав човек, каквото ми каже, в това няма никакъв смисъл. Дойде някой и ми каже да се отрека от старото. Какво има в това? Аз ще повярвам на думите му. Ако например, съм цар и изгубя престола, изгубил ли съм всъщност нещо? Това, че съм цар, е само една идея. И без да съм цар, аз пак съм цар. А тъй, само отвън да си мисля, че съм цар, без никакви порядки, без никакви таланти, това няма никакъв смисъл. И без да съм цар, аз мога да

бъда такъв, ако разполагам с нещо царско, с Божественото в себе си.

Вие сте допуснали на Изгрева същества, които са от нисша степен на развитие, а аз не искам да се занимавам с тях. Те ще ви сучат само, без да постигнете нещо. Те ще ядат и пият и нищо няма да ви помогнат. Те ще развалят всичко. Има един брат, който е повече от 20 години тук и още не може да се откаже от тютюна. Така и много от вас боледуват, защото постъпките им не са естествени. Аз мога да направя един списък, да покажа, какви са вашите постъпки, сами да видите, колко са неестествени. От такива постъпки не можете да имате никакви постижения. Сега въпросът е: какви ще бъдат вашите постижения? Много лоши ще бъдат. Аз не искам да кажа какво ще бъде, не искам да предсказвам, но казвам, че пред вас седи една голяма опасност за главите ви. Вие можете да изчезнете – не знаете това. Вие тук, на Изгрева, всички можете да бъдете пометени и това не знаете. Цялата съдба на България виси на косъм. Не само вие, но цялата европейска култура седи на една гнила гредка и може да ви помете, нищо да не остане от вас. Знаете ли това? Де ще отидете тогава? Вие мислите, че като сте си направили една малка къщица, заградили сте я с тел, че сте се наредили. Наредили сте се! Вие сте се уредили толкова, колкото и едно животно. Вие нищо още не сте уреждали.

Аз в България нямам нито един ученик, който да е издържал изпита си. Двама души има сега, които наполовина са изкарвали изпита си, а 50% още не са. Двама души само!

Повдигането на българския народ зависи от учениците на Школата. Защото учениците са сърцето и душата на един народ. Ако вие работите, той ще се повдигне,

той ще прогресира в своето развитие. Ако вие не работите, други ще свършат вашата работа. Но за това вие колективно ще бъдете отговорни пред Небето.

Моята задача е да ви предам Божественото учение. Вашата задача като ученици е да го предадете на българския народ. Задачата на българския народ е да го предаде на всички народи. Аз отговарям пред Бога, ако не изпълня задачата си. Вие отговаряте, ако не предадете на българския народ това учение. И българският народ отговаря пред Бога, ако не предаде учението на другите народи.

Вие сте поканени да работите и ако вървите подир мен и не се спъвате, ще бъде добре за този народ. Успехът на този народ зависи от това, как вие ще работите. Този народ се нуждае от хора, които да му помагат, а не да спъват напредъка му. Знайте, че ако това дело се спъне, спъва се и българският народ, спъвате и себе си.

Вие трябва да обичате всички хора и да почитате убежденията им, без да ги критикувате и осъждате. Желанието ми е да изчезне дисхармонията във вас, която причинява редица пакости. Заради Бога искам да направите този велик подвиг – помирението.

Защо ви помагам аз? Защото искам да помогна и на другите хора, които са подир вас, а вие сте им запушили пътя.

Гледайте да не закъснеете. След вас идват други поколения, които ще ви изпреварят.

Белите братя работят върху вас и вие трябва да работите. Ако не работите, ще дойдат други да ви заместят. Няма да се минат много години и ще бъдете свидетели на методите, чрез които новото си пробива път отвън, от целия свят, ще дойдат братя и сестри, да подемат нови-

те идеи и да ги разнесат по домовете си. Отвън ще дойдат братя и сестри да се обединят в едно цяло, да работят в единство и съгласие.

Учителя и българите

Туй учение го няма в Библията. В Библията има само формули.

Това, което проповядвам, не е учение за обикновения морал, но за великата Любов. Тя може да подобри здравето, да просвети ума, да разшири сърцето, да даде подтик на Духа. Към каквато и партия да принадлежиш, от който народ и да излизаш, използвай това учение.

Трябва мисленето, философията, животът и упражненията, всичко да напредва заедно, в хармония. Истината и упражненията, които съм ви дал, се дават за първи път на външния свят. Най-новото, което сега е в природата, това превеждам. Преди 2 хиляди години беше друго. Казват: „Едно време Христос е казал това”. Но Христос е казал също: „Сега не можете да разберете някои неща, а после ще ги разберете”. Та, сега има нови неща, а след 2 хиляди години ще има още по-нови.

Някои мои беседи са чисто хирургически – чистят раните на хората, на които говоря. Значи съобразявам се с хората, със слушателите, с живата публика, която е пред мене.

Във всички лекции могат да се намерят методи за възпитание и за самовъзпитание. Безброй методи, начини, форми и образи съм дал за възпитание на децата и на възрастните, на философите, на поетите и т.н.

Дошъл съм да помогна на българския народ в пътя на неговата еволюция.

Аз дойдох в България да кажа на българите Истината, да им покажа правия път.

Ако има човек в България, който говори истината, който изнася нещата, както са в целокупния живот и в разумната природа, това съм аз. От какво се страхувате тогава? Как ще постъпят с мен българите, какво отношение ще вземат към идеите, които проповядвам, за мене е безразлично. Важно е, че хората са малодушни, не се решават да приемат новото учение.

Като изнасям известни истини, мнозина казват за нас, че не сме с всичкия си ум. Кога хората са приели истината на своето време? Не донесе ли Христос една велика истина на своето време на света? И какво направиха с Него? След Него дойдоха апостолите, но и те бяха гонени. Така постъпват с всекиго, който иска да внесе една нова идея било в науката, било в религията, било в обществения живот.

Христос ми каза: „Иди да помогнеш на този народ, да разгледаш всичките недоразумения и крамоли и да разнебитиш всичките препятстващи духове“. Аз и Христос сме едно. И с нищо не може да ни подмамите, освен с вашата Любов. Вашите мисли ме измъчват. Те са едно страдание за мен. Моето положение е като на малкото дете, което ходи по тръните. (1912 г.)

С недостатъци не се занимавам. За мен недостатъци в природата не съществуват, а съществува една неорганизирана материя, която трябва да се организира.

Мнозина от вас може да са националисти и да кажат:

„Как може той да говори така за българите?!“ Това е ваше лично чувство. Аз не съм против българите... Ако има някой човек, който желае доброто на българите, това съм аз. Ако българите поумнеят, аз нищо няма да спечеля от това. И ако българите страдат, аз нищо няма да изгубя от това. В двата случая аз нито печеля, нито губя. Радостите и скърбите за хората представят забавления за мене. Те са и техни забавления.

Българите се смуцават и подиграват, че излизаме сутрин на разходка, че посрещаме зората и Слънцето, но аз искам да ги науча на езика на светлината. Тя е езикът на природата, чрез светлината Слънцето говори. Когато хората научат езика на Слънцето, тогава ще дойде новата култура.

Страшен, тежък изпит иде за човечеството. Всичко ще се стопи, ще се превърне в прах и пепел. Кога ще стане това, не е важно, може да стане след година, след 10, след 100 или след хиляда години. Важно е, че законът ще се приложи. Ще бъдете свидетели на това време и ще проверите истиността на думите ми. Една мисъл да легне в ума ви: да се изправите!

Аз съм дошъл до едно място, дето повече не мога и не искам да нося вашите нечисти мисли и желания. Не искам да нося нечистите мисли и желания на българския народ, не искам да нося нечистотиите на съвременната епоха. Всичко, което виждате днес, ще изчезне, ще се стопи. Такава е волята на Бога. Невидимият свят е решил да ликвидира със старото. Това не трябва да ви обезсърчава, но да се изправите.

Съвременните хора ги е срам да кажат, че слушат моите беседи, а мнозина може да се съмняват. Колкото за това, че сте идвали да ме слушате, това може да го

държите в тайна, това може да урони вашия престиж, вие сте прави, но да ви е срам от това, че се занимавате с Бога, това е едно престъпление.

Не знаей дали има човек в България, който да е получил толкова хули и обиди колкото мене. Каквото престъпление да стане, все мене търсят виновен: някой умрял, аз съм виновен, някой не искал да плати дълговете си, аз съм виновен, някой полудял, аз съм виновен. Някой напуснал жена си, аз съм виновен. Двама души се били, аз съм виновен. Някои се съдят, пак аз съм виновен. Понеже за всичко съм виновен, реших да оправя света, да изправя живота на всички хора, на всички майки, на всички съдии и управници, да не оставя човек на Земята да прави погрешки и престъпления.

В България – престъпления, убийства, убийства, убийства; баща убил сина си, свещеници се убиват, жени се убиват, всеки ден убийства, убийства. Да сме се помолили на Бога... Че всички ние се молим – в България има 3 хиляди църкви и тези 3 хиляди църкви не са в състояние да спасят българския народ от престъпления. Аз казвам: всеки български дом трябва да бъде църква! Не 3 хиляди свещеници, а майката и бащата трябва да станат свещеници на дома. Тогава само светът ще се поправи. Докато ние имаме само тези официални църкви, нищо няма да направим.

В София кръчмите са повече от църквите. Всяка кръчма е израз на една стара култура. Хората мислят, че са излезли от областта на идолопоклонничеството. Кръчмарите са свещеници, които разполагат с много голяма сила. Когато дойде някой при него, той казва: „Заповядай!“ Веднага ще даде кисела краставичка, зеле, казва: „Да те почерпя ли с нещо?“ Онзи си отвори сърцето и

казва: „Дай едно кило!“ Много умни са кръчмарите – всички се опиват, кръчмарят остава трезв. Ще кажете: неговата цел е егоистична, нали така? Вземете един проповедник, или свещеник, който служи, пари взима. Отнемете цялата материална страна, за да опитате религиозните хора. Аз не искам това, но трябва да се опита, за да се види има ли идея.

В сегашното общество, тук, в България, вестниците искат да противодействат, създават една реакция – от една страна, от друга страна духовенството създава разни спънки, с които искат да спрат едно движение или най-малко да го опорочат. Ние знаем всичко, което се върши. Тия хора аз зная защо искат всичко това: те искат да отнемат спечелената енергия. Те искат да се съсипе туй общество и те да опапат всичко и да станат наследници на тая енергия. Но няма да бъде това! Аз съм казал: нито пет пари няма да вземат, но ще платят голяма глоба, нищо няма да им дадем. Ще има плодородие, докато съм в България, като напусна България, пустиня ще стане, като Палестина. „И вие, учениците, като напуснете, тъй ще стане.“ Тъй е писано в един Божествен закон.

Сега в България искат да кажат, че това е една секта и искат да убедят и вас. Защо? Вие ще станете изменници на българския народ: ако вие не сте ученици на тая Школа, вие сте изменници. И всички ги считам изменници, които не са ученици на тази Школа. Не само изменници на българския народ, но изменници на човечеството, понеже спъват великата Божествена енергия, която приготвя новия път на човечеството.

Христос не дойде да създаде духовенство в света. Той дойде да създаде служители на човечеството, да

служат по Любов на Бога. Те трябва да бъдат образец на Любовта, на честен живот. Аз съм готов със съвременното духовенство, с нашите братя, владици и свещеници, да разменя мисли. Ще се качим с тях на Мусала, аз ще ги поканя на една братска разходка, от всички ще има – дякони, свещеници, архимандрити. Ще излезем на Мусала, първо ще отидем към Бистрица, ще вървим полека, ще си говорим по братски, после ще минем по долината на Марица, през Рилската пустиня, ще вземем южния край и като се качим горе на Мусала, там, на 3 хиляди метра височина ще обмислим и решим въпроса, какво да бъде православното духовенство. Тоя въпрос само на Мусала ще можем да разрешим, а не тук, долу, в Търново. На Мусала съм готов братски да се разговарям с тях, няма да им се смея. Ще им кажа: братко, само тук, на тоя чист въздух, колкото сме по-близо до Бога, толкова по-добре ще може да разсъждаваме здраво, смислено по тия въпроси, за Бога. Ще кажете: „Той иска да излага свещениците“. Аз ли ги излагам? Те сами са се изложили. Ако те не живеят добър, честен живот, те са се изложили. Ако аз не живея добър, честен живот, сам съм се изложил. Няма нищо скрито – покрито.

Властта и духовенството говорят, че съм самозванец. Самозванец никога не може да покаже пътя на хората към Бога! Аз ще имам две важни страници в моя живот: едната тъмна, черна, пълна с хули и лоши думи, защото съм се осмелил да кажа истината в очите на хората. Втората страница ще бъде светла, защото съм научил хората да любят Бога с всичкия си ум и с цялото си сърце.

Днес Светият синод взема мерки против мене, ще

ме гонят. Какви мерки ще вземат? Чудни са те, с мене да се борят! Ще имат работа с Господа, а не с мене. Какво съм аз? Един човек, дошъл на Земята, щял да обърка умовете на всички българи. С какви сили разполагам аз? С пари ли, с власт ли разполагам? От какво имат да се плашат? Щом се страхуват от мене, значи зад мене има нещо страшно. Кое е това страшно? Зад гърба ми стои Великата Божия Любов, зад гърба ми стои Великата Божия Истина, Великата Божия Правда и Добродетел. Всички живи добродетели са зад гърба ми. (24. XII. 1922 г.)

Отлъчили ме били от църквата! Това не е вярно, аз сам съм се самоотлъчил от всички лъжи и неправди, от всичко нечисто и користо.

Римляните узакониха кръста и заповядаха да го целуваме. Не, ние не целуваме тоя кръст на престъплението. Целуваме кръст, в който има жива душа, жив дух. Така аз тълкувам учението. Питат ме дали вярвам в кръста – аз в живите кръстове вярвам, но в сребърни, златни и други – не вярвам. Прав ли съм? Някой ще каже, че със своето учение господин Дънов разрушава държавата. Не, с лъжи се разрушава държавата. Казвам: изхвърлете мъртвите кръстове и поставете живите!

Някой ме пита: „Защо побеляха косите ти?“ От вашите убийства. По силата на кармичния закон и аз съм замесен в тях. И вашите коси побеляха по същата причина. Всеки момент, когато стават престъпления, аз ги чувствам, вземам участие в страданията на хората. Виждам как се забива ножа в гърдите на някого, чувам как вика, плаче, моли се тоя човек, докато издъхне. Някъде убиват жена или дете. А тия с одеждите минават край

страданията и казват: „Да пукнат тия от новото учение, които разрушават държавата!“ Лошото е, че аз няма да пукна. Защо? Защото ще изкарам всичките дяволи от българите, от свещениците, от владиците. Няма да оставя в България нито един дявол!

Може още докато съм на Земята, а може и като замина на оня свят, но ще накарам всички българи да познаят Бога. Всички българи да познаят Бога, това е моята задача: да науча българите да се кланят на живия Бог, който е дал всички блага, да разберат смисъла на живота, да придобият истинската култура. Седем пъти ще ги прекарат през огън, но ще станат истински човеци, носители на новата култура. Българите трябва да издигнат следния лозунг: ние сме носители на Любовта и Мъдростта, ние презираме лъжата и всички престъпления, всички реклами, написани по дрехите ни, събличаме старите дрехи и обличаме нови.

Българите, които приемат Христовото учение, още не са го приложили. И те казват като евреите: „Не е дошло още времето на това учение“. Казвам: времето е дошло. Повече от 40 години са се изминали от това време. (9.11.1919 г.)

От преди години още аз имах силно желание да избявя българите от страданията, които днес дойдоха. И земетресението спря до София. Обаче, ако българите не изменят поведението си спрямо Небето, ако не се решат да служат на Бога, страданията и изпитанията ще дойдат. Трябва да знаете, че на първо място духовенството е отговорно за тия катастрофи в България. След това отговорността лежи върху управляващите, в широк смисъл на думата, и най-после върху всички останали хора: учители, майки, бащи, млади и стари. И ако всички

тия фактори в света не изпълнят волята Божия, ние не сме отговорни за нищо.

Сега Бог държи София на везни в ръцете си и я претегля. Той пита всички учени, професори, всички свещеници, всички управляващи, както и всички останали хора: „Ще вярвате ли вече в Мене?“ „Господи, ще вярваме!“ Достатъчно е Господ малко да наведе везните и всички софийнци отново ще се изплашат. Докато Господ държи София в ръцете си, никакво земетресение няма да стане. Остави ли везните на земята, земетресението ще дойде и съдбата на София е решена. При това положение аз вече не отговарям, но засега още виждам, че Бог държи София в ръцете си и казвам на софийнци: обърнете очите си към Господа, който сега ви говори! Не мислете, че само праведните хора и светиите трябва да се молят на Бога в тия времена, не, всички ще се молите тъй, както и те се молят.

Сега аз зная какво мислят търновци за нас. Те си казват: „Тия хора искат да съсипят България“. Досега България толкова пъти е била съсипана, че аз ли ще я съсипвам! Не, те искат да струпат греховете си върху мене, но аз ще им докажа, че техните грехове са си техни. Вашите грехове са си ваши, аз не ги признавам за мои. И вие трябва да се изповядате! Всеки българин трябва да си каже истината и да заяви: „Аз съм причината, а не друг“. Това е достойнство.

Ние съборите в Търново ги правим заради тях, заради българите, заради България, за да бъде Търново един център не само на Бялото братство в България, но да бъде един планетарен център, защото тук, под земята, се събират разклоненията на всички планински вериги

от Хималаите, от Андите и Кордилерите на Америка. Ще загубят без нас.

Българите ще бъдат викани на съд. Отсега българите ще са натясно. Българите са хора материалисти. Защо българите отказаха събора, има си други причини, други същества са причина българите да не приемат събора. Причините са в държавата на Черното братство. Цялото Черно братство се подвежда под съд, понеже има доста углавни дела. Разпнаха Христа, светиите избиха и пр. И ще ги осъдят. Ще вземат властта от тях, тяхното небе и тяхната земя. Ще дойдат Белите братя с ново Небе и нова Земя. Сега светът се съди. Всеки ще отиде на своето място.

Аз съм комисия тук, в света, и ще дам такъв един доклад, какъвто никой не е давал и като го дам, Земята ще се обърне с главата надолу! Няма да си поплювам, ако трябва и главите на всички хора да хвъркнат, ще го дам! И на Земята не трябва да има престъпници, а хора свободни.

Аз говоря за България, за вас, не говоря за себе си, понеже не мисля да живея в България. Аз не мисля да живея даже и на Земята. Един ден ще се върна в своето отечество и от друго място ще ви гледам. И тогава няма да правя добро както сега, да ви проповядвам. Ще видя, че някой плаче, ще го утеша без да ме види. Ще бъда невидим. Ако вярвате в моите думи, добре ще бъде за вас, тъй ще стане, пък ако не вярвате, сухи дървета ще станете – нищо повече! Вие ще опитате всичко това. Туй богатство, което ви давам, това са закони, които трябва да приложите. Бог е говорил през всичките векове: трябва да дадете абсолютна свобода на вашия ум! Обичате ли Бога, глав-

ният въпрос в света е разрешен. Вие ще влезете вече в света на безсмъртието.

Мене някой път ми става криво, когато говоря за себе си. Да говоря за себе си в добър или в лош смисъл. Кой от вас не иска да бъде големец? Кой от вас не иска да бъде светия? Кой от вас не иска това, което каже, един ден да стане? Кой от вас не искате да станете милионери? Не го изказвате, но във вас е спотаено. Вие го имате. Аз като говоря за себе си, чета във вас. Вие казвате: „Че остави място, много ни засенчи, и за нас да има малко място”. Аз ще ви кажа една истина: когато говоря за себе си, подразбирам едновременно всичките хора. Аз не отделям себе си от тях.

Там, във Варна, имало един служащ в гимназията, който се е занимавал с пощата, разсилен, питат го: „Колко вземаш?” Той казва: „Моята заплата и тая на директора – 8 хиляди лева”. Неговата заплата е 600 лева, но той, за да не се унижи, казва: „Заплатата на директора и моята е 8 хиляди лева”.

Ако умът на човека е събуден, той има написани вече първите букви от Божествената азбука. Който е добил ума, той мяза на човек, който знае де са скрити всичките богатства. Той знае де може да се получи най-хубавото жито, най-хубавата царевица, най-хубавите ябълки и круши. Не само това, но човекът на ума знае де се намира еликсирът на живота. Аз исках да направя едно добро на българите, да им покажа как да намерят еликсира на живота, но сега вече нищо няма да им дам. По-рано бях доста снизходителен към тях, бях готов да им покажа еликсира на живота, затова им говорих за Слънцето, за посрещането на Слънцето, но те дигнаха от това цял въпрос и затова да правят каквото искат – повече не се интересувам от тях. Аз употребих цели 12 години

да изследвам българската глава, но я намерих много дебела. В дебелината глава няма много ум. Това не е за докачане, то е един факт. Аз исках да напиша нещо за българите, от което и те да се ползват, но като намерих колко е дебела българската глава, отказах се, това ще си остане за мене. И затова колкото научни данни съм събрал, аз ще ги взема за себе си, ще ги дам на някои посветени, те да ги използват. Понеже българинът не иска да възприеме, затова още 2 хиляди години ще траска главата си, докато узрее. Светът не е така неразумен, както хората си го представят. Българите си въобразяват нещата. Не, няма въображение в света. Преди всичко аз виждам нещата, както никой не ги вижда. Аз съм голям реалист, аз виждам нещата ясно. И аз зная за всеки даден случай това, което е добро за мене. Ако това, което зная аз, е добро за мене, то е добро и за другите. Всяко нещо, което опитвам и виждам, че е добро за мене, то е добро и за другите хора. Ако ти вървиш по този път, и ти ще имаш същите резултати.

Когато Христос дойде между евреите, какво им остава? Нищо не им остави, задигна си филмите. Така ще направя и аз. Няма да дам нито един косъм от главата си на българите. Каквото давам, един ден ще си го взема. Ще си вдигна тялото – цигулката и лъка си, и ще си замина, а те ще останат само със свиренето си. Няма да оставя тези Божествени филми, за да се подиграват с тях! Бог прилага сега закона си на света. Нещата не зависят от хората. Ако хората разрешаваха въпросите, нищо нямаше да остане от света, но Бог ги разрешава.

Аз мога да ви правя добро, но често се спирам по следните съображения: ще бъде ли умно да моля Господа да ви праща дъжд, когато нивите ви не са изорани и посетени? Ако нивите ви са посетени, поискайте, аз съм готов да

ви се прати всичко. Дъжд, дъжд колкото искате! Днес знания, знания, толкова знания имате! От това, което съм ви казал, вие не сте се спрели да помислите малко, да разберете поне 1/100 част от всички дадени формули. Вие казвате: „Това нещо го разбирам“. Разбирате го, но не го прилагате.

Аз съм правил много опити, даже в своите научни изследвания най-първо мислех да пиша нещо за психологията на българина. Но като узнах какъв е българинът, казвам си: туй, което му кажа, няма да го приложи. Всичките тия данни останаха и сега седят. Казвам: за бъдеще, не е за българина още това.

Имам една теория на музиката, мислех да пиша нещо върху нея, но като изследвах характера на българите, разбрах, че по-добре нищо да не казвам. Въздържам се, няма нищо да кажа. И досега не съм казал нищо. Само няколко думи сега ще кажа, в какво именно се състои тая теория. Сиромаш си. Има особени часове и дни в годината, когато, ако изпееш майсторски тона ФА, доста ще спечелиш. Богатството не може да дойде, ако не знаеш този специален ден и час, в който да изпееш ФА. Нищо в света не е случайно. Всички неща стават разумно и последователно.

Има злато, заровено в България. Аз го знам къде е, но не го посочвам. Това злато е за праведните. Един народ може да използва своите блага само ако е праведен. А ако не е праведен, всичко това се крие. Природата е опитала своите деца и познава кой какъв е.

По-богат човек тук, в България, от мене няма. Казват българите: „Тъй ли? Дай тогава да си платим дълговете!“ Не, не давам! Още два пъти да ме карате в общес-

твената безопасност – не, нямам намерение. Нека си седят парите заровени. Аз не съм за парите. Хубаво си седят те скрити. Ако излязат наяве, ще има много хора избити заради тях. Те си имат своите пазители там. Не, други, още по-големи богатства има в света! Няма по-хубаво нещо от това да имаш оня вътрешен мир, да имаш онова велико течение на Божията Любов, да си мирен и тих, да бъдеш във връзка с всички онези, които са били преди тебе и след тебе, да се разговаряш с най-умните хора. А те всички са живи! Няма по-хубаво нещо от това, да живееш в един свят, в който да се разбираш с всички. Някои ще кажат: „Ще бъде ли това?“ Ами то е съществувало това нещо, чудни сте! Някои питат: „Ами кога ще дойде това време?“ Казват на мравите: знаете ли, че култура има?

Едно време, когато гонеха богомилите, беше една епоха на отлив и гонението беше възможно. Сега 100 чифта цървули да скъсат, нищо не могат да направят, понеже ние сме в прилив и това, дето се опитват да направят нещо против нас със законопроекта, няма да стане. Следиха ме с автомобил, за да ме хванат, но не можах – тъкмо посягах и се явяваха пречки, виждаха, че мястото е неудобно и отлагаха. Ето така се нагласяваха обстоятелствата.

По време на Радославовото правителство ме следяха като излизах да се разхождам из Борисовата градина или като се качвах на Витоша. Детективите ме следваха с автомобили. Те бяха много страхливи, а и мислеха, че съм сам, но не беше така. Стреляха, но все във въздуха. Цялата тази история имаше своята неприятна страна, че вместо да помагам, трябваше да се разправям с тях.

Някои искат да ме изгонят от България, но казано ми

е да говоря и аз ще говоря. Цялото човечество да се опълчи против мен с цел да ме изпъди, няма да бъде в сила да ме мръдне нито на милиметър от мястото ми. Нека всички знаят това.

Сега някои казват: „Ние можем да ви изпъдим от България!“ Ако е въпрос за изпъждане, питам: кого ще изпъдите? Тая земя не е българска, тя е на Господа! Земята на англичаните не е английска, тя е на Господа! Под наем, под аренда е дадена тя.

Сега казват: „Като свършим с евреите, ще дойдем до вас, ще ви изгоним. До нас като дойдете, България ще бъде заличена от картата на Европа. Тяхното наказание ще е 2–3 пъти по-лошо от това на евреите. Един ден Господ като заличи много народи, ще заличи и българите. Българите са важни докато вършат волята Божия. Щом не я вършат, ще бъдат зачеркнати от лицето на Земята.

Докато аз съм във физическо тяло на Земята, безопасен съм за съвременното общество, но лиша ли се от тялото си и остана със своите духовни и Божествени мисли, всичко ще се разруши, нищо не ще остане на Земята! Докато един отровен газ е затворен в някое шише, той е безопасен, но като излезе от шишето, всички ще опитат неговата сила. Такава е философията на живота. Не може да се унищожи един праведен човек. Евреите разпнаха Христа, но и до днес носят последствията на тази си постъпка. Японците преследваха посланика на Оомото – Онисабро Дегучи, когото Бог изпрати, но големи нещастия ги сполетяха. Цяла Япония се разтърси от страшни земетресения. Отгоре им казват: „Няма да вдигате шум против Божиите посланици!“ Всеки народ, който се е опитал да се противопостави на Божиите посланици, не е видял добро.

И сега българите мислят, че могат да се повдигат против мен. Това, което аз говоря, са Божии думи, това са Божии закони. Ако те се опитат да нарушат Божиите закони, Господ ще ги заличи от лицето на Земята. Те казват: „Този човек е самозванец“. Не, българите трябва да знаят, че каквото е отношението им към мен, такова ще бъде и отношението на външния свят спрямо тях. Ще кажете: „Как може това?“ Ще ви кажа: всеки, който се обявява против Божиите пратеници, се обявява срещу Бога, срещу Любовта. Любовта е вечен закон, тя няма минало, тя има вечно настояще и вечно бъдеще. И казва Христос: „Всички, които се обявяват против Мене, т.е. против Любовта, са крадци и разбойници“. Българите мислят, че един човек може да създаде известно течение и да омотае хората. Това не може да бъде! Христос дойде, придоби около 500 милиона последователи. Заблуди ли ги Той? Не. Христовото учение е Божествено. Значи Бог призовава хората. Щом е така, Христос, Който привлече толкова хора, е дошъл от Бога. Буда, Мохамед – също са дошли от Бога. Негови пратеници са те.

Ами ако аз съм една нишка, която носи това Божествено учение, и ако вие скъсате тая нишка, какво ще спечелите? Вие ще изгубите вашия идеал, както го изгубиха преди 2 хиляди години и евреите, които отхвърлиха учението на Христа. Днес те изправят вече своята погрешка и няма да остане народ на Земята, който да не се преклони пред тая истина и да не я приложи. Сега и вие, българите, колкото по-рано възприемете това учение, толкова по-добре ще бъде за вас.

Аз съм важен за вас дотолкова, доколкото мога да услужа на вашите интереси.

Аз нося добро на българите. Ако не бях се застъ-

пил пред Великия разумен свят, те щяха съвсем да загазят. Сега невидимият свят иска да ги избави. Сегашната епоха е от голяма важност за България. Ако сега България не приеме идеите, които проповядвам, ако изтърве благоприятните условия, които ѝ са дадени, тогава ще я оставят и тя ще има същите условия за повдигане в най-добрия случай след 2 хиляди години най-малко или при най-лошите условия – след 15 хиляди години най-късно.

Аз поех върху себе си 9/10 от страданията, които предстоят на българите. На тях предстоят страдания само една десета. Тези страдания могат да се превърнат и в катастрофа, ако това учение се отхвърли и неговите последователи него приложат. То отвън ще дойде и пак ще се наложи, само че други ще бъдат благословени.

Сега в България ще стане това, което е станало с един поп при следния случай: той пътувал с каруцата, тя се катурнала и той паднал върху една къртичина. И понеже къртичината е мека, главата му, която се блъснала в къртичината, не се повредила, а наблизко имало камък. Ако главата му била попаднала върху камъка, щеше да загине там.

Аз съм дошъл да помогна на българите. Аз нямам никакви интереси, аз нищо не печеля. Не искам славата на българите. Искам да им помогна като народ. Понеже мен ми е приятно да служа на Бога както трябва. Значи, ако те служат на Бога, ще бъдат един добър народ. А ако не служат, нищо няма да станат. Туй да го знаете.

Ако аз проповядвам едно учение, което е от Бога, ако това дърво, което аз садя, е от Бога, знаете ли колко могат българите да пострадат? Преди 5 години ме глобиха

25 лева, че съм проповядвал без позволение, без да взема разрешение от началството. И моят повереник каза: „Да заведем дело“. Не, казвам, да платим! Два милиарда и половина наложиха на България глоба заради тези 25 лева. Ще кажете – една случайност, съвпадение, но нека направят още един път опит – пак същото ще дойде.

Българите не могат да се убедят още в Силата Божия. Но ще се убедят. Ще се убедят, че има други закони, които направляват нещата. Със спирането на събора тук (Търново, септември 1923 г.) дойде земетресението в Япония. Една връзка има. Всякога, когато не се допусне една Божествена идея, в противоположната страна на физическия свят ще се появи известна реакция. Това показва, че цялото човечество е като един организъм. Може един ден да стане следното: в Америка да откажат свикването на събор и да дойде земетресение в България. Българите, които са в астралния свят, те сега треперят при земетресението в Япония. За да се намерят причините на земетресението в Япония, трябва да се види в Божествения свят.

Когато ме викаха в дирекцията на полицията, казах, че ако се опълчат и почнат да противодействат на Бялото братство, в България ще настанат суши, наводнения, глад, трусове, репарации и най-последно ще стане на пух и прах. Изгъкнах им още: „Не съм казал нещо, което да не е станало и знаете ли какво щеше да стане с България, ако не бяхме работили досега? Ние сме работили много и то все положително.“ Днес имат малко по-добро отношение към нас, няма такова противодействие.

Един свещеник от Варна дойде да ми каже, че разв-

рапчавам народа. Отвърнах му: „Каквото и да говориш, мисли, за да не ти дойде нещо до главата. Ето такъв е законът!“ По-късно този свещеник пътувал по влака и поради сблъскване голям куфар паднал върху главата му и го наранил. Той пак идва при мен да му кажа нещо за утешение. Казах му, че трябва да се живее по Бога и че ние сме на фронта и сме в постоянно напрежение. Трябва да се отблъскват тези вълни, които постоянно ни заливат, трябва да воюваме със стрелите на тъмнината и бъдем винаги будни и трезви. Това не е война с плът и кръв, но воюваме с тъмните сили на ада и не е лесно да се отбива всичко това.

Ако ми приписват престъпления, то е престъплението на тези, които на мен го приписват. Престъпният човек все престъпления вижда. Ето вече 20 години в България приказват против мене и ме подозират в какво ли не. Не само с мен е така. Мъчно може нечистият да види чисто нещо в човека. Казвам: това сте вие, които виждате вашето зло. Аз във всички хора виждам доброто, виждам своето добро.

Издигне ли се някой писател, музикант или учен, веднага близките му, неговите сънародници, първи ще го съборят. И против мене се повдигна обществото, както и духовенството, но не можах да ме опозорят. Защо? Аз съм дълбоко море. Който се опита да влезе в мене, ще се удави. Аз съм голяма, пълноводна река, която никога не може да подпуши. Турите ли ѝ бент, ще дойде наводнение, което ще завлече бента и водата ще залее цялата местност.

Мен не ме смущават вестниците, защото за нас има други вестници. Христос казва: „Радвайте се и веселете се, когато заради Господа кажат някаква лъжа за вас“.

Защо да се радваме? Защото има друго едно обществено мнение в света. То е общественото мнение на съзнателната Любов, на всички добри хора, които живеят на Земята. Аз наричам тези хора светии, а източните народи ги наричат адепти, наричат ги още Учители, ангели-хранители. Аз ги наричам „големите бели братя на човечеството“. Аз бих желал да имам тяхното добро мнение.

Не се интересувам от лошото и от доброто, което се говори за мен. Който говори добро или лошо за мен, това си остава за негова сметка. В края на краищата и в двата случая аз придобивам нещо ценно – и от двамата се уча. Аз влизам в положението и на двамата и ги разбирам.

Аз не трябва да се спирам върху това, което мислят хората за мен. Не трябва да обръщам внимание на омразата в света. Зная, че в тоя народ има готови хора, готови сърца, които искат да служат на Бога. Аз зная, че между тоя народ на старозаветни, има новозаветни, има праведни, има и ученици – има от всички категории хора. Ако аз съм дошъл между тоя народ, дошъл съм за учениците, те ме интересуват. За праведните, както и за новозаветните и за старозаветните, има кой да се интересува. Вие трябва да бъдете смели и решителни, да имате вяра, че Бог е на наша страна. Когато дойде до изпълнението на волята Божия, ние ще работим, няма да отстъпим нито на косъм. Никога досега учениците не са отстъпвали от своя път. Те са били подлагани на мъчения, на страдания, подлагани са били на огън, но винаги са отивали с радост. Трябва да знаете, че всичко, което се повдига срещу Бога, срещу Любовта, се дължи на невежеството в света.

Някой път ние мислим, че хората могат да ни опетнят. Ще бъде смешно, когато някоя муха остави своите извержения на върха Монблан и мисли, че ще опетни тази планина. Не, като дойдат водните капки, ще изчистят, ще измият всичко и върху планината няма да остане никакво петно. Възвишеният, чистият човек, който вярва в Бога, е като планината и тези плюнки на мухата ще го изцапат толкова, колкото са в състояние да изцапат и върха Монблан.

Знаете ли какво ме заставя да остана в България? То е Любовта. Аз никога не бих седял в България! Преди години градоначалникът на София ме вика и ми казва: „Научавам се, че обичаш да попипваш, да постискваш ръцете на младите и на младите жени“. Приятно ли е това? Че какво има, ако стисна ръката на едного? Ако ти влезеш в една чиста вода и си нечист, това ще те оскърби ли? Но ако влезеш в един нечист поток, ще се изцапаш. Аз съм чист, никакво престъпление не върша. Аз бих желал да дойде един, когото съм опечалил или опорочил. Аз съм готов 10 пъти да се разпъна за него. Мъж или жена, ако някому съм направил най-малкото зло, ако съм опорочил ума или сърцето, или волята му, аз съм готов да пожертвам всичко. А във вестниците пишат туй било, онуй било, но мен вестниците не ме смущават.

Някои мислят, че аз искам да използвам някого за себе си. В момента, когато аз поискам да използвам една мушичка или когото и да е за себе си, за своето благо, с мене всичко е свършено. Разбирате ли това? Аз ще бъда разрушен, аз ще бъда като един пигмей долу, на земята. Ако бих позволил на най-малката грешна мисъл да влезе в моя ум, тя би ме смъкнала в ада долу. Някои искат да ми приписват някои неща. Не! Никога не съм

допуснал една лоша мисъл, никога не съм отстъпвал пред волята Божия! Никога не съм отказвал на Неговите свещени мисли и никога не работя за себе си, никога не съм помислил за себе си и желая всички хора да са щастливи, доволни, искрени, искам да им покажа правия път. С туй, което аз зная, бих ви използвал всички, бих направил всички да ми слугуват, но аз нямаше да бъда това, което съм сега.

Аз не търся щастие от хората, защото аз познавам Бога. Аз го познавам като абсолютна Любов, като абсолютна Мъдрост, като абсолютна Истина, като абсолютна Доброта и зная, че в момента, когато наруша една малка заповед, знаете ли какво ще бъде? Няма по-велико страдание от това да се отчужиш от Бога. Аз мисля да ви предам Божията Любов, тя е един голям извор, не е моя, и тая Любов трябва да я пусна тъй да върви. Това, което говоря, е Божествено, а то няма да се ограничи и не може да се ограничи. Ако вие ограничите Божественото в себе си, вашият живот е свършен.

За мен е най-големият позор да излъжа с нещо някого. Заради мен не желая никой да страда.

От никого нищо не съм взел, само съм давал. Съживявал съм ги, връщал съм ги от смъртта, материалното им положение съм оправял, дълговете съм им плащал, а в замяна нищо не съм взел, защото така разбирам Любовта – в даването. И чувствам единството по следния начин: ти, като обичаш някого, мен обичаш, като поливаш едно цвете, радвам се, понеже то се радва.

Мнозина ме питат, как да се наричат – дъновисти или християни. Христос не е християнин и аз не съм дъновист.

Някои сега ни кръщават „дъновисти“. Най-голямата пакост, най-големият позор за мене е туй име „дъновисти“. „Дъновисти“, това е псевдоним. Аз не съм „дъновист“. Някому може да е много приятно да се нарича „дъновист“, но за мене думата „дъновист“, или когато споменат думата „Дънов“, то е забиване на един гвоздей в ръката ми. Не е въпросът за това. Ние всички страдаме от „дъновисти“, „павелисти“ и т.н. От тази неразбранщина страда днешният свят. Не ви казвам кой е Дънов, не искам да знаете това. Аз съм като вас. Като разглеждам Христовото учение, аз не се делия от вас. А защо съм един от вас? Защото знам, че Бог е Любов, не мога да правя разлика между Неговите същества. Тъй, като ви гледам вълка от Бога, нищо не сте, но от гледището на Любовта, в този организъм, в туй съзнание, аз имам почитание и Любов към вас, като знам, че вие сте проявление на Бога.

Каквото е отношението на българите към мене, такова ще бъде отношението на света към тях.

Обръщам специално вниманието си към българите да ги предупредя, че ще бъдат бити на общо основание. Готви се вече за тях камшик, не човешки, но Божествен. Този камшик ще се слага на гърбовете на българите дотогава, докато узреят главите им, докато се подчинят на волята Божия и кажат: „Ще турим ума и сърцето си в съгласие с великата Божия воля!“

От години говоря на българите, но те не разбират и не слушат. Те не знаят, че щом сляза от това място, болшевиките ще дойдат. Аз говоря за мир и Любов, за Божествените принципи, които ще спасят човечеството. Нека ми дадат село от сто къщи, да приложат принципа на Любовта и да видим какъв ще бъде резултатът. Законни-

те, с които ще управлявам, ще извадя от човешкото тяло. (1917 г.)

Между българите като дойдох, взех от тяхната форма най-хубавия инструмент, а какво ще направиш от българското дърво? От едно българско тяло, каквото можеше да се направи, направих, повече от това не може. Колкото и да го облагородяваш, все си е българин. Най-добрите хора са българите. България произлиза от „благ“, а благите хора са българите. Понеже са много благи, че по някой път от сладчина горчат.

Ако има някой, който желае доброто на българите, това съм аз. Но, ако има някой, който остави българите да страдат, това съм пак аз. Ако българите поумнеят, аз нищо няма да спечеля от това. И ако страдат, аз нищо няма да изгубя от това.

Аз нямам никакво задължение към българския народ. „Защо дойде тогава в България?“ Дойдох да ви попея, да ви посвирия и да кажа, че Бог създаде света не както вие мислите. Вашите закони не са в съгласие с Божиите. Тъй както живеете, това не е българщина, това не е човещина.

Аз съм ваш приятел, искам да ви покажа начин как да живеете. Какво ме интересува друго? Нима мислите, че ще спечеля нещо? Откакто съм в България, няма друг човек, против когото да са се изсипали толкова скверни работи! И още много епитети може да ми кажете, но това ни най-малко не ме смущава, защото аз съм един голям извор, който постоянно се чисти... Имам други сили, съзнателни сили, с които мога да работя и да се защитавам. С мене има други хора, които могат да ми помагат, не само в България, но и в целия свят. В це-

лия свят има мрежа от такива разумни хора, които турят всичко в ред и порядък. Те са и в Англия, и в Русия, и в Австралия, те са обсебили света. И вие, българите, мислите сега, че като се опълчите, ще ги победите. Не, не, те ще ви пометат! Сега тия хора там, в Европа, ви налагат контрибуция. Чудите се как да изплащате данъците. Роби ще станете! Животът се влошава. Българският лев колко спада? Един американски долар струва 150–160 лева. Е, какво ви очаква сега?

Българският народ за мен е еврейският народ. През големи страдания ще минат българите, понеже не чува гласа на Господа.

Да приложим Любовта навсякъде! Аз говоря за всички, не щадя и себе си. Аз виждам българите в себе си. Едно време Христос каза на евреите: „Докога ще бъда с вас, да ви нося?“ Някой път си казвам: кой е крив тебе, не те накараха, сам дойде и искаше да помагаш. Свърши работата, няма какво да обвиняваш този и онзи.

Някои хора имат към мене неприятни чувства, но аз ще им се отплатя с Любов. Не само на тях, но на всички българи ще се отплатя според Великия Божи закон, закона на Любовта. Даром съм взел, даром ще дам.

Казвам: ние, хората на новото учение, трябва да се отличаваме не с нашата религиозност, не с нашата наука, не с нашата сила, не с нашата доброта, а с нашата Любов. Този е естественият път. Като добием тая най-малка величина, ние ще имаме вече особена култура, в която ще се влее новият живот. Ние сме минали по много други пътища, но сега ще минем по новия път – по пътя на Любовта.

Ако българите, както и всички останали народи се държат за Христос, велико бъдеще ги очаква.

Доколкото българите служат за благо на човечеството, дотолкова ще бъдат благословени. Живеят ли само за себе си, тежко им. (...) Работите на българите ще се оправят, когато служат първо на Бога, а после служат на себе си.

Ако българите ме питат как могат да се спасят, казвам им: приемоте Христа в себе си, работете с Неговата Любов и Мъдрост в широк смисъл на думата, без никакви закони и ограничения. Ако очаквате спасението да дойде отвън, тежко ви и горко.

Вие търсите, къде е Христос. Аз Го виждам във всинца вас, защото никои друг не ви е довел тук, освен Господ.

И така, Христос е в България и между вас и с вас. Той е, който повдига българския народ. Един ден ще Го видите. Той ще ви се открие по-ясно. Той ще се открие така, както се е открил на Своите ученици след възкресението.

Един ден като ме срещнете, ще благодарите, че ви извадих от кръстопътя, на който бяхте застанали и ви показах правия път. Не мислете, че ще се освободите от мен. Един ден ние пак ще се срещнем и аз ще благодаря, че думите ми са паднали на добра почва и са дали плод. За нас не е важно кой какъв е, дали е българин, германец, англичанин или друг някакъв. За нас е важен човекът като душа.

Аз съм ви казвал най-хубавите думи. Няма човек в България, който да е казал по-хубави думи от мене. То-

ва, което съм казал за Истината, има ли друг някой, който да е казал нещо подобно? Аз живея съобразно нея.

Ние чувстваме хубавите мисли на хората за нас като радост. А пък изменението на мнението им за нас, ние го чувстваме като скръб, имаш едно вътрешно неразположение. А пък ако сте сензитив, чувствителен, когато външният свят си измени мнението за българите в лош смисъл, ти чувстваш една тъга. И обратно, сега българите са по-весели, понеже външният свят почва да дава по-голяма цена на българите. И българите казват: „Пооправиха се малко работите. Има изгледи за подобрене на положението.“

Светията има най-красив образ. Не мислете, че светите са с бради. Да не вземете да ме направите един светия? Някои казват: „На светия мяза той“. Те как разбират светията? Според някои светията е с хлътнали очи, с пожълтjало лице. Аз не обичам светии с хлътнали очи и с пожълтели лица. Те казват: „Очите му са хлътнали от много мислене“. Не, очите не потъват от много мислене. Аз обичам да говоря истината. За друг някой казват, че има дълбоки очи. Дълбоките очи и хлътналите очи са две различни неща. (...) Мнозина казват за мене, че съм имал дълбоки и замислени очи. Вие не познавате още. Аз съм светлината, която излиза от мене. Това съм аз. Аз съм животът, който излиза от мене. Аз съм силата, която излиза от мене, за благо на всички хора. Когато всички хора са будни, това съм аз. Когато всички хора са свободни, това съм аз. Когато всички хора мислят, когато всички хора чувстват, когато всички хора постъпват, това съм аз, това ме радва. Когато хората се ограничават, когато страдат, казвам: това не съм

аз. Там, дето има страдания, това не съм аз. Там, дето има болести, там не съм аз. Нищо повече.

Аз не се боря да оставя име между хората. Какво ме интересува това име? Хората и без товане знаят истинското ми име.

Аз не искам да знаете кой съм. Искам да избегна това, защото познавам душата на българския народ и не желая да му създавам карма. Исус Христос се изяви на еврейския народ, но той не Го прие и си навлече карма. Ако не се разкривам, това значи, че искам да оставя народа да се развива по естествен път.

Един ден българите ще разберат, че съм им бил голям приятел. Но когато си замина, не искам никакви паметници и ако ми направят такива, ще ги разруша.

Любов иска Бог, да се обичаме всички като братя и сестри. Това са паметниците на бъдещето.

Единственото наследство, което ще ви оставя, то е: „Още по-блажен е онзи, който слуша Словото Божие и го изпълнява“.

Ако един ден българският народ се намери в затруднено положение, само моите думи ще го спасят. Вие можете да преустроите живота си само върху моите думи.

Притчи

Будност

Един млад българин искал да научи един занаят. Разглеждал много занаяти и решил, че най-хубавият занаят е да прави гърнета. Този занаят му допаднал, но решил, че може и сам да се справи. Направил пещ, приготвил гърниците, изпекъл ги в пещта, но след като ги извадил, всичките гърнци се напукали. Отива при един български майстор и му казва: „Защо ми се напукаха всичките гърнци?” „Ела да служиш и ще ти кажа как да не се пукат гърниците.” Направили гърниците, опекли се и учителят, като изваждал всяко гърне, духвал в него, за да не се пука. Извади гърне, духне. „Брей, казва чиракът, само за едно „ху” три години трябваше да служи!” На днешните хора, на всичките им трябва само едно „ху”. Ако всички кажат „ху”, това е Божественото мислене, това е тази Любов, и в този порядък туй гърне няма да се пука.

На един турски паша жената, ханъмката, си изкълчила крака и трябвало да се намери лекар да ѝ намести крака, но без да я пипне. Невъзможно било да я пипне някой! За тази цел той търсил един, втори лекар и не могъл да намери такъв, който да намести крака на ханъмката, без да я пипне. Най-после казали на пашата, че в едно от близките села има такъв чакръкчия, който бил забележителен по своята сръчност. Пашата го извикал и му казал: „Моята ханъма си изкълчи крака и сега трябва да се намести. Ти наемаш ли се да го наместиш така, че никак да не пипнеш ханъмката?” Той мислил, мислил, такова нещо не му се е случвало. Но най-после му дошла една светла идея. Тогава той запитал

пашата: „Вие имате ли един хубав кон, такъв, ат кон?“ „Имам.“ „Тогава ще държите този кон три дена гладен и жаден и след това ще го доведете при мене.“

Пашата заповядал на слугите си да изпълнят съвета на този прочут чакръкчия. И наистина този кон гладувал и жадувал цели три дена. След изтичането на това време извеждат коня навън и викат чакръкчията. Последният казал да качат ханъмката на коня и да привържат с въже двата ѝ крака под корема му. И тогава започнал да дава по малко храна и вода на този гладен и изжъднял кон. Като почнал да яде и да пие вода, конят започнал да се разширява и по този начин дръпнал крака на ханъмката, която била върху коня, и кракът се разширил. С разширяването си той се наместил.

Според сведенията за този случай, казва се, че пашата подарил този ат на чакръкчията, но го запитал: „Ти отде владееш това изкуство?“ „Наследил съм го.“ След това, за да покаже на пашата, че голямо изкуство има в ръцете си, той казал на пашата да заповяда на слугите си да му донесат една голяма стомна. Слугата донесъл стомната, турил я в един чувал. Тогава чакръкчията му казал: „Тури стомната в чувала и я удряй с всичка сила в земята“. Слугата направил както му било заповядано. Стомната станала на безброй парчета. И в това положение той започнал отвън на чувала да пипа с ръцете си счупените части на стомната и да ги намества една до друга, всяка на своето място и възстановил цялата стомна. Тогава пашата го хваща и му казва: „Ти си изпратен от Бога, голям майстор си!“

Преди повече от 15–20 години ме срещна един варненски търговец, казва: „Загазих я, изгубих! Дадох на едного 10 хиляди лева, изяде ми парите. Какво да правя?“ Казвам му: „Работи, пари не искай от него. От дру-

го място ще ти дойдат.” Той казва: „Ще те послушам”. След 4 години ме среща и казва: „Благодаря ти, спечелих повече, отколкото ми изяде онзи”. Казвам: ако не приложим Божествения принцип в живота, ще имаме известни нещастия, несгоди в живота, ако го приложим, ще работим с условията, които бъдещето ни носи и тогава лесно ще се справим с нашето минало. Загубите са минали неща.

Според мене един човек, който не може да носи страданията, той е болен. Един човек, който може да издържи големите страдания, той е здрав. Аз срещнах един българин, казва: „От 10 години съм спестил 10 хиляди лева”. Дал ги на един бакалин, а пък бакалинът фалирал и отидоха парите му. Той казва: „Слава Богу, няма нищо, имало да минавам. Хубаво, че не си счупих крака или главата. Благодаря, че злото отиде на парите.” Друг ще каже: „Защо Господ го допусна?” А другият казва: „Добре, че не си счупих крака”. След 2 години ме среща и ми казва: „Спечелих един път и половина повече от изгубените пари”.

Аз съм привеждал този пример за един български адвокат на Горнооряховската гара. Ще пътува софийският адвокат. На един селянин не му достигат 30 стотинки за билет. Отива селянинът при него и му казва: „Услужете ми с 30 стотинки”. Казва: „Нямам 30 стотинки”. Няма кой да му даде, взема си човекът торбичката и тръгва пеш. Качва се адвокатът на трена, вижда го от влака, че върви пеш. Той след 5-6 години отива в Англия, иска да се качи на гарата на влака, но не му достигат 30 стотинки. Няма англичанин, който да му даде. Взема си торбичката и тръгва. Веднага му иде на ум за онзи селянин, който му искал 30 стотинки. И нему 30 стотинки му трябват. Той не искал да послужи и нему няма

кой сега да послужи. Един Божествен закон има в света: няма по-хубаво нещо да послужиш в даден случай.

Нашият век има за цел да оценим противоречията, сиромашията, безправието, които съществуват. Да имаме ясна представа за причините, които са произвели този безпорядък. Като знаем причините, можем да ги изправим. Представете си, че имате един човек, когото не обичате, но той ви дължи една сума. Вие сте взискателни към него, искате да си плати дълга към вас и му казвате, че по закон трябва да си плати. Как щяхте да постъпите, ако обичахте този човек? Най-малко щяхте да отложите плащането на човека, а можете и съвсем да му го простите.

Съвременните хора още имат нужда от съдии, да разрешават въпросите им, а те сами трябва да станат съдии на себе си. Разправят за един българин лихвар следния случай. Той бил голям богаташ. Един ден се разболял и се пренесъл в онзи свят. Като бил здрав, той имал три големи тефтера, на които държал сметките на своите длъжници. Обаче, като се пренесъл на другия свят, научил нещо много и обещал, че ще измени живота си. Като се върнал на Земята и оздравял, извикал синовете си и им казал: „Аз научих един добър урок. Дайте ми трите тефтера, на които си правя сметките.” Той взел тефтерите и ги турил в огъня да изгорят. „Това иска Бог от нас” – казал той на синовете си.

И тогава ние трябва да имаме тефтери да пишем не кой колко има да ни дава, но на кого имаме да даваме. Нека правим добро и следим не какво имат другите да ни дават, но какво ние имаме да даваме. Любовта е закон на даване. Като се научим да даваме, светът ще се оправи. Пътят на Любовта е най-лесният път. И ако ме питате кога ще се оправи светът, казвам: ако вървите по стария начин, трябва да ви още 10 хиляди години. Ако

вървите по новия начин, по пътя на Любовта, трябва ви още 10 години. Питам ви сега: какво искате – 10-те хиляди години, или 10-те? Ако изберете 10-те години, блажени сте. Ако изберете 10-те хиляди години, има още много да се учите.

Съвременната психология казва: не внасяй никога една отрицателна мисъл в ума си, защото тя ще се предаде на целия организъм. Не само това, но човек може да си влоши и материалното положение по този начин. Има цяла статистика по този въпрос. Запример, някой богат търговец постоянно казва: „Аз ще пропадна, аз ще изгубя капитала си”. Като изговори тази мисъл няколко пъти на ден, не се минава много време и той наистина изгубва своя капитал. И обратното се случва. Някой сиромаш търговец постоянно казва в себе си: „Тази година аз ще спечеля най-малко 20 хиляди лева!” И наистина, не се минава много време, той спечелва и постепенно забогатява. Друг казва: „Аз ще стана учен човек”, и наистина става учен. Каквото тури човек в ума си, става и за добро, и за зло. Законът е: каквото човек постави в своето подсъзнание и свръхсъзнание, става. Казвате: „Безразлично е в какво човек вярва”. Не е безразлично в какво човек вярва, не е безразлично какво мисли, не е безразлично какво си внушава. Защо? Защото във внушението си човек или съгражда своето бъдеще, или го разрушава. Аз съм забелязал между българите, имат обичай да се оплакват и често да казват: „Не ми вървят работите”. Или: „На зле ми отиват работите”. Щом мислят така, и наистина работите им отиват на зле. Друг някой казва: „Дано Бог помогне, ще се оправят работите ми”. Щом каже така, работите му започват да се оправят.

В съзнанието се проектира нашият живот. Ние сме

недоволни, сравняваме другите хора, като че са по-щастливи, отколкото ние, тъй мислим. Това е голямо заблуждение! Никой на Земята не е щастлив. И щастливите хора са само прицелна точка за нещастия. Няма какво да ви обяснявам. Това е така. И то е до време, докато този порядък, който съществува сега, премине. В този порядък, който сега съществува, ние не можем да бъдем щастливи на Земята. Няма условия. Не че не може, временно може, но малкото щастие, което може да имаш, после 10 пъти ще го платиш. И ние се намираме в положението на онзи турчин, който взел от един българин 8 крини жито. И след като му плащал лихвите, след 8 години, той имал още да му плаща 80 крини. Е, мислите ли вие, че може да се изплатите? По никой начин! И аз наричам човешките желания, това е една пробита стомна, която може да пълните колкото искате, тя всякога ще изтича. Що са човешките желания? Пробита стомна. Наливай, колкото искаш – изтича. Погледнеш, пак няма нищо, пак наливай. И вие ще се оплаквате. Водата казва: „В пробита стомна не стоя!” И щастие то казва: „В пробита стомна аз не седя!” Турете една стомна, в която няма никаква пукнатина, тогава щастие то ще стои. Или другояче казано & онова ваше съзнание трябва да бъде свързано със самия живот.

Змията защо не може да прости на някоя жаба? Защото има да дава. Господарят казал на змията: „Която жаба хванеш, ще я глътнеш”. За всяка жаба изядена – по хиляда лева. И змията казва: „Кой ще я пусне, хиляда лева са това!” За глътнатата жаба хиляда лева плащат. После втора жаба, трета жаба, четвърта и т.н., и вие гълтате жабите. При сегашното положение, в което се намирате, ако ви дадат хиляда лева за жаба, вие я изядете. Не всички, но някои от вас предполагам, допушам, научно мога да го докажа – ще я изядете. Ако ви дадат

хиляда лева за изядена жаба, няма ли я изядете? Даже и вегетарианец да е, пак може.

Ще заприличате на онзи българин, който отишъл да се изповядва при един свещеник. Свещеникът му казал: „Свинска мас няма да ядеш, дървено масло ще употребяваш”. Онзи българин имал свредел, пробил дупка в дървото, прекарал свинската мас през дупката на дървото. И този българин казал на свещеника: „От най-хубавото дървено масло ям!” Това са приказки. Приказки, които са верни по отношение на нас, на нашия мантилитет, на нашето умствено схващане. Ние си правим известни уговорки. Направим една свинска постъпка и прекараш някоя своя постъпка през дървото, и казваш, че е станала на дървено масло. Всички хора все дупки пробиват и правят дървено масло. Като премине свинската мас през дупката на дървото, става дървено масло. Дали става, е въпрос, но той мисли, че става.

Един стар българин казал на сина си: „Синко, знай, че богатството и на най-честния човек, спечелено с труд и мъка, е половината негово, половината на дявола, а богатството на безчестния човек принадлежи изцяло на дявола, заедно с човека“. Честен ли е този, който се ползва от добитъка и същевременно го коли? Честен търговец ли е този, който е спечелил богатството си от кожите на животните си? Неговото богатство се гради върху страданието на тези животни.

Ще ви приведа един пример. Аз направих една малка разходка в местността Домуз-алан, срещнах един говедар и той ми разправи следното. Мисля, преди 40 години е било. Говедарят с говедата излиза и една мечка целия ден с говедата ходи и говедата свикнали с нея. Говедата се връщат вечер, мечката остава в гората. Говедата излизат, и мечката излиза с тях. Как ще обясни-

те, какви са били подбудителните причини? Дали това е вярно, или не? И аз не зная, но аз вярвам на този говедар турчин. Било е време, когато вълкът не е бил вълк. Той е развил тези условия, както пианицата. По някои причини някои хора се отдават на пианство. Преди няколко поколения прадедите не са били пианци, а трезви.

Случва се понякога, че Бог освобождава човека. Разправиха ми един пример, който се е случил някъде във Варненско. Турците осъдили един българин на обесване. Като го закачили на въжето, случило се, че въжето се скъсало. Закачили го втори път, но въжето пак се скъсало. Закачили го трети път, въжето пак се скъсало. Тогава пашата казал: „Това е вече Божие дело. Пуснете го, не бесете този човек.“ В това отношение турците са човеколюбиви и вярващи. Ако бяха българи, те нямаше да го пуснат, щяха да употребят някакви железни вериги, но пак нямаше да го свалят от въжето. Те ще кажат, че законът трябва да се изпълни, трябва да се обеси този човек. Какво показва това? Това показва, че ние сами градим своята съдба много жестоко.

Един от най-добрите свещеници, които са имали българите (не зная дали българите ще имат по-добър свещеник от него, във всяко отношение добър), той ми разправяше една опитност. Казва: „Човек трябва да бъде много внимателен в живота. Аз само за една постъпка страдах 20 години, 20 години трябваше да минат, докато се поправи.“ Бил той свещеник в гръцка църква, във Варна било. Разбира реда на църквата много добре. Той имаше един отличен глас, първостепенен, при неговия глас Мазаров е нищо, аз, както го зная. Мазаров е от четвъртото поколение. Но, както и да е. Един ден, като служи в църквата, се случва един от бъдещите владици

– бил тогава дякон, после станал владика. Като служил в църквата, дяконът направил една погрешка. Свещеникът, доста добър, добро сърце имал, но плеснал една плесница на дякона. Забравил това. Мислил си: „Какъв е такъв дякон, да не знае да служи в църквата?“ Но този дякон става владика във Варна. Че като го започнал, 20 години го разкарвал за плесницата.

Казвам: ти ще плеснеш дякона, но този дякон ще стане владика и тази мисъл – за владиката, ще влезе в твоя живот, ще те измъчва. Злото е владиката, който те измъчва. Най-първо като дякон е бил на място. Като направиш погрешката, погрешката ще стане владика. Като дойде този владика, вече започва да те разкарва. Този свещеник е бил много добър човек, казвам му: „Ако ти не беше го ударил, той нямаше да стане владика. Ти си направил една погрешка, като си го ударил. Ти го направи владика.“ Казва: „Че как така?“ „Ти, ако не беше го ударил, той щеше да остане дякон, а ти да бъдеш свободен. Твоята ръка е много късметлия. Като си го ударил, владика станал. Той не ти благодари за това, мисли, че от само себе си е станал владика.“

Злото не го удряйте, защото то не признава, че вие му давате живот, владика да стане.

Един български свещеник ми разказваше една своя опитност. „Бях се отклонил от живота си. Един ден моят ръководител, един старец с брада, с хубаво лице, се явява при мене, погледна ме и ми казва: „Знаеш ли, че едното ти око гледа нагоре, а другото надолу?“ Като ми каза това, той ме бутна отпред по челото и си замина. Като станах сутринта, гледам, там, дето ме бутна с пръста си, едно черно място, което стоя повече от един месец. Това място бе като ударено.“

Разправяха, че в Пазарджийско се навъдили много

гъсеници. Идва един турски дервишин и казва на градинарите: „Аз тия гъсеници ще ги събера”. Направил една молитва и всички гъсеници се събират. Казаха: „Чакай да ги избием всичките!” „А-а-а, не става, аз не ги събрах за това. Ще ги съберете и някъде далече ще ги хвърлите”. Ние мислим, че като избием нещо, то се унищожава. Не, то се наплодява. Ти, ако искаш да премахнеш един свой навик, ти се лъжеш. Единственото нещо, което ти е дадено, е да го присадиш. Имаш лош навик, присади го. Но да го изкорениш, това не се позволява. Някои са толкова смели, че искат злото да го изкоренят – не се позволява. Не е ли човешката жлъчка едно зло? Нали носи отрова? Но тази жлъчка е необходима.

Единственият чист българин, когото познавам, беше от Шумен. Друг не съм виждал такъв. Той, като излезе да се разходи в Шумен, като се върне, нито по обувката му има кал, нито по дрехите му. Казаха ми: „Елате да видите един особен чудак”. Той, като мине десетина крачки, ще извади кърпа, ще погледне обувката си и ще ги изчисти. После, като върви, гледа да стъпи на камъчетата. Аз казах: „Много добър човек е. Има нещо хубаво в него. Той е спретнат, хубаво облечен. После има поглед весел. У него има чувство към хубавото.” Това чувство у него е така развито, че той не обича да капне нито капка кал върху него. Художник е той. Не иска да капне нито капка кал върху картината.

Старите българи пчелари са намерили, че в 10 години мед като стане, покрива всичките дългове. Аз веднъж се бях спрял при един български пчелар, който имаше 150 кошера. Казавам му: „Слушай, ако искаш да ти върви, от 150 отдели 15 кошера за Господа. От тия, които се роят, пак отделяй за Господа, че като върви на кошерите на Господа, и на твоите ще върви.” Каза: „На

Господа защо му са кошери?” Рекох: „Остави тогава”. Интересно, че тази година му измряха почти всичките пчели. Не знаей дали останаха един-два кошера. Всички измряха. То е закон. Аз виждам закона. Той не разбира вътрешния закон. Ти си градинар, седиш при една голяма река: ти трябва да отделиш от реката, да отбиеш от водата в градината си, да потече, иначе нищо няма да стане.

При мен дойде един земеделец от южнобългарско село и ми каза, че има дългове. Казах му: „Ти ще си платиш дълговете по следния начин: ще вземеш семе – било жито, било някое друго растение, ще го пречистиш, ще го напечеш на слънце 2–3 дни и след това, като го сееш, ще пееш песента „Благославяй, душе моя, Господа”. После ще излизаш всяка сутрин на нивата за молитва и гимнастика. Освен това от добитото ще отделиш десятък за Божествена цел. И така ще успееш, ще ти тръгне.” И след засяването на нивата с жито, фасул и други той често я посещавал. При изгрев Слънце на единия край на нивата произнасял „Добрата молитва”, на другия – 91 псалм, на третия – „Добрата молитва”, на четвъртия – „Отче наш”. Освен това изпявал и песента „Благославяй, душе моя, Господа”. И нивата му почва да ражда изобилно. А селяните, учудени, казвали: „Ние орем с наши волове, а този човек взема чужди и е с надничари, а пък изкарва повече от нас!” Той много скоро си изплати дълговете.

Освен това този брат сподели с мен, че е налбантин и искал да напусне занаята, понеже животните проявявали буйност, а той се нервирал, биел ги и с това пречел на себе си. Казах му, че и да напусне този занаят и друга работа да започне, и там ще има неприятности, и там ще се нервира. Но го посъветвах да прилага следния метод: като дойде добитък, да излезе вън от дюкяна или

вътре, но тайно, да направи молитва, да издигне мисълта си. Като отиде при животното – вол или кон, да му каже така: „Доброто ми животно, ти помагаш на нашия живот и искам да ти услужа, да ти обуя краката, за да можеш да ходиш свободно. Имай спокойствие, няма да ти направя зло, ще ти помогна.” Казах му да туря дясната си ръка отгоре върху главата му и да го глади по гърба – от главата до опашката; в това време ще му говори мислено нежни и успокоителни думи. Казах му още, че като свърши подковаването, като освободи добитъка, конят или волът ще обърне главата си към него, ще го погледне, ще изхрипти няколко пъти, като че ли мирише нещо – така ще изкаже своята благодарност.

Тези съвети дадох на този брат през 1923 година и след няколко години той пак дойде на Изгрева и ми разправи резултата. Всякога добитъкът бивал кротък и спокоен, даже неговите клиенти се увеличили, защото не посягал на животните – идвали и от други села да им кове подкови. Веднъж докарали един буен кон; стопанинът му предупредил, но нашият брат му казал: „Лесна работа, бъди спокоен, няма нищо, той е много кротък кон”. И нашият брат направил молитва, без да усети господарят на коня и почнал да го глади от главата до опашката и му говорил мислено. И конят си стоял кротко, а господарят му казал: „Никъде не съм го ковал така, без да мръдне. Какво му направи, че не мърда?” Този човек бил от друго село – от с. Победа, но му станал постоянен клиент. Нашият брат отделял десятък от житото и от занаята за Божествена цел и всичко му тръгнало. В скоро време изплатил всичкия си дълг, който възлизал на 23 хиляди лева. Така той опитал закона, а този закон е силен.

Вчера седя на поляната, идат лазарки. Аз казвам: „Не искам да играят, кажете им да играят другаде”. Докато

стане братът да им каже, дойдоха две учителки и един учител, и доста възрастни момичета, искат да ни лазаруват. Хубаво. Направиха едно хоро, въртяха се, след туй направиха две страни и като играха ръченица, местваха си местата доста хубаво. През ума ми минаха доста работи като ги гледах: не съм очаквал лазарки, дребни пари не нося, нищо нямам. Имах една мантия и една червена ябълка. Поднесоха каса. Казвам на брата: „Тури нещо”. Братът тури пари, онези искат да запишат колко са на книжката. Ха, беля! Аз го питах колко е турил, той казва, че петнайсет лева. Казвам: малко са петнайсет лева, ще кажат: „Играхме им толкова ученици и учителят за петнайсет лева!”; става ли? Пък аз нямам нищо в джоба си. Заминаха си. Като бръквам в джоба, след като си заминаха, имам пари, гледам – една банкнота от петстотин лева; бъркам още веднъж, още една банкнота; бръквам трети път, още една банкнота и така намерих четири банкноти по петстотин лева: две хиляди лева в джоба ми! Казвам си: „Трябваше да туря петстотин лева в касата”. Мисля си да намеря някого, да му ги дам да ги настигне, но после си казвам: „Хайде, втора година като дойдат да лазаруват”. Като играха, мина ми през ума да им дам нещо. Качвам се на тавана, виждам цяла кошница портокали. Можех да дам на всичките по един, щяха да стигнат портокалите и щяха всички да бъдат доволни. Но в човека има нещо скържаво. Разсъждавам в себе си и българина, когото възпитавам в себе си, питам го: „Как мислиш, не трябваше ли да им дам петстотин лева?” Той ми казва: „Много са петстотин лева на тези години и цяла кошница портокали, много е!” Българинът тъй казва.

Аз не искам да ви убеждавам в нищо. Какво ще се ползвам от една реалност, която не съществува. Запример някои от вас не вярват в Бога. Какво ще се ползват

от това, ако ви убеждавам, че съществува някакъв Бог? Не че не мога да ви убедя. Мога да ви убедя. Досега няма нито едно изключение, в което да не съм убедил някого в съществуването на Бога, но аз считам това за губене на време. И без да доказвам това нещо, всеки пак ще дойде до това убеждение. Досега аз съм направил само един опит да убедя едно в съществуването на Бога. Ще ви приведа този пример, ще видите как аз убедих този човек. Сега той е в другия свят.

Той беше един от прочутите адвокати във Варна. Той не вярваше в нищо и не искаше да спори по въпроса за съществуването на Бога. Казвам му: „Няма какво да спорим сега няма ли Господ, или има. Няма какво и да ти доказвам това нещо. Ти ще вярваш в това, в което сам си се убедил, а аз ще вярвам в това, в което аз съм се убедил. Обаче, ако косвено ти докажа, че съществува един свят вън от този, който виждаш, този външен свят зависи именно от този, който ти не виждаш и не признаваш. На основание на този закон аз ще ти предскажа това, което ще ти се случи. Ето, запиши си сега: „След пет години точно, еди-коя си година, в този и този ден, в тебе ще стане един преврат и ти ще започнеш да вярваш в това, което днес отричаш. Твоите възгледи коренно ще се изменят и ти на всеослушание ще изповядаш своите възгледи.” Той каза: „Това значи да бъде човек луд.” „Да, ти си запиши това и ако не стане, тогава аз съм луд, а ти си с ума си; ако пък стане, тогава ти ще бъдеш луд, а аз с ума си.”

След три години той се оженва и му се ражда едно момиченце. Той ходил в разни дружества и една вечер отишъл на едно заседание. В това време жена му искала да направи нещо. Запалила лампата, но по невнимание лампата се обърнала, паднала на земята, заляла роклята на жената, която веднага се запалила. Докато успее да се изгаси, цяла пламнала и изгоряла.

Това стана точно пет години, откакто бяхме се срещнали. Тогава той писа на гроба на жена си, която много обичаше: „Ти стана жертва за мене, защото сега аз повярвах в това, в което по-рано не вярвах”. След това той ме срещна и първата му дума беше: „Ти си прав. Стана точно така, както ми беше предсказал. Аз повярвах в Бога. Повярвах аз, но жена ми отиде.” Да, жената влезе в него, затова той повярва. Наскоро след това за новите му убеждения го извадиха от служба, понеже го считаха за ретроград.

В природата съществува една абсолютна наука, на която всички неща са точно определени. Който знае тази наука, определено е и името на бащата, на майката и на чичото, и на всичкото поколение. И на тебе всичко е определено. И ако ти го знаеш, ти ще знаеш как да започнеш и как ще свършиш. И доколкото хората знаят тази наука, тя е вече образец на всички други гадателни науки, които съществуват. Нима мислите, че една баба, която хвърля боб и гадае, че бобът ѝ говори? Не, бобът е само един повод.

Разправяше ми една българска ясновидка, която гадае с икони. Цялата ѝ стая е пълна само с икони, кандила, ще кади тамян, предвижда, много хубаво предсказва. Един ден идва при нея един българин от селата, тя нищо не може да хване, не знае откъде да започне, нищо не ѝ се открива, нищо не може да отгатне. Седи, моли се, моли се – нищо. И току щяла да му каже, че „духът нищо не открива за тебе, друг път ела”, и казва: „Виждам, ръката на иконата се мърда!” Питам: може ли ръката на иконата да се мърда? Тя долавя и казва: „Ти обичаш да потупваш жена си, а не става тъй. Хем много я потупваш. Духът казва, че много си бил жена си и си я осакавил.” И оттам насетне всичко се разгадава: голямо нещастие ще го сполети, „ако още веднъж си позволиш тъй

да биеш жена си. Лошо те чака!“ Той казва: „Няма да я бия“.

Последната дума на техниката на Земята, това са човешките ръце. Каквото правят техниците, с ръцете го правят. Няма орган, така пластично поставен, така моделиран, така хубаво направен като човешките ръце. Не само това, но ръцете на човека са цяла история, не само са органи, с които човек работи, но на тях е написана цялата история, как е създаден този орган. Не само това, но показва и дарбите на неговия господар какви са. Показва и неговото бъдеще – ще има ли успех, ще бъде ли богат, ще се жени ли, деца ще има ли, колко от тях ще бъдат женски, колко мъжки, колко от тях ще умрат на 5 години. Всичко туй е написано на ръката. Такава история. Чудна работа е направил този скулптор или този инженер, който е направил ръцете – написал е всичко, което има да се случи на човека. Сега има много гадатели, които гадаят, но те гадаят както онази врачка, която живяла преди 60 години във Варненско. Имало една голяма врачка, гледала на един океански охлюв и цялото варненско окръжие, с хиляди хора се стичали, на всички гадаела, на всички предсказвала и събрала доста пари. Разбойниците решили да ѝ вземат парите. Тя на всички гадаела, но не могла да отгадае на себе си, че ще я оберат разбойниците. Ние всичко знаем, само че кога ще дойдат разбойниците да ни оберат, не знаем.

Разправяше ми един българин, много добър българин, не от нашите, казва: „Какво да правя, кажи, как да разреша въпроса? Турил съм си правило: сиромас като дойде, да не го изпъждам. Една вечер дойде един, но той с въшки, остави ни толкоз въшки, че още от тях не можем да се освободим. Според тебе какво трябваше да направя?“ Рекох: „Хубаво си направил, но още като дой-

де, трябваше да го пратиш на баня, да му съблечеш дрехите, да ги туриш в огъня, ризата, гащите, всичките дрехи да ги изгориш; да го острижеш по войнишки, и като се окъпе, да го облечеш в нови дрехи и тогава да го приемеш на гости. Да го приемеш по стария начин, защото ти са тия въшки? Въшки на гости не се приемат.” Дойде някой, че каже: „Ти трябва да ме приемеш с моите недостатъци”. „Не, не искам твоите недостатъци. Твоите недостатъци, дрехите – в огъня. Ти при мене със своите недостатъци не можеш да дойдеш.” И всичката погрешка е там: младата мома приема момъка с погрешките му, момъкът приема младата мома с погрешките ѝ. Без погрешки! Господ, когато ни приема, съблича ни. Не мислете, че може да идете да се оплаквате. Ще те съблече и всичките въшки в огъня, във вечния огън. Душата ти е чиста. И тогава ще те облече с чисти дрехи.

Дали един циганин под съд, че откраднал един кон. Казва: „Господин съдия, аз бях на крушата горе, ядях круши. Счупи се клонът, паднах, конят беше под крушата и като паднах, паднах на гърба на коня. Той хукна да бяга. За да се избавя, хванах се за него, че го закарах в къщи.” Те са неверни работи, но смекчаващи условия. Възможно е едно на стоте.

Викали едно дете, че крало череши. Казва: „Имах другарчета, те браха череши, пък ме караха да ги ям. После те оставиха мен да отговарям, пък те избягаха.” Като дошъл господарят, него хванал, който ял черешите, него хванали. Сега, ако вие сте на мястото на съдията, как ще отсъдите работата? Че ял насила, не е вярно. В устата му не са му туряли. В България има един обичай: когато искат да угоят гъските и пуйките, отварят им устата и цели орехи ги карат да ги гълтат. Стават много тлъсти. Ако хванат такъв един пуйк, виновен ли е той, че му турят орехи в устата? Като го хранят десетина

дена, гребенът стане червен, започне да дига повече шум. Като посвири, той казва: „Орехи ядох”. Този пуяк сам по себе си никога няма да вземе орех, но като турят ореха в гърлото, гълта го.

Преди години един господин, който се занимаваше с идеята за перпетуум-мобиле, беше дошъл в нашето братство. Той беше станал толкова подозрителен, че се страхуваше от всичко. Един наш приятел го закачил, като му казал, че ако делото му успее, трябва да даде нещо на братството. Като чул това, той се уплашил, че ще му откраднат откритието и се отдалечи от нас. Толкова беше станал подозрителен. Той се боеше да не го изиграят. Казвах му, че малко още не му достига, за да реализира идеята си. Трябва му само един грам тежест на едната страна, за да се завърти колелото, да се измени равновесието. За мене лично този въпрос е разрешен. Братът не направи добре, че смути духа на този човек. Трябваше да го остави свободен, да не усилва повече неговото подозрение.

Този човек беше на около 60 години. Добър човек е, добре работи. Мнозина считат, че е изгубил времето си с тази идея. Но той е прекарал един целомъдрен живот, изглеждаше като момък на 30 години. Цели 30 години се занимава с тази идея, вследствие на което лицето му е светло, хубаво, очите бистри. Той така беше погълнат от идеята си, че нито жените го интересуваха, нито парите. Той е зает с мисълта си. Той мисли, че като реализира идеята си, ще спаси света, ще подобри неговото състояние. И за него е добре, защото тази идея за перпетуум-мобиле го спасява и от жените, и от парите. Всичко това той е постигнал благодарение на този свой труд. Той казва: „Аз не се страхувам от страдание. За нищо не давам своите идеи!” Казвам му: „Всичко хубаво, което имаш, се дължи на тази идея за перпетуум-мобиле”. Не

му казвам, че тази идея е непостижима, но казвам му, че когато и да е, той ще я постигне. Според мене, да откриваш перпетуум–мобиле, то е все едно да се обновиш, или да се подмладиш, или да възкръснеш. Това са все синонимни думи. Перпетуум–мобиле означава възкресение на душата. На Земята тази идея се изразява като машина перпетуум–мобиле, а в умствения и в чувствения свят това са процеси, които трябва да станат. Това е един важен процес, важен въпрос.

Аз съм забелязал в своите изследвания: отивам в някое село някъде или някой град и знаейки има ли някой добър човек, някой напреднал човек, или не. Много просто е работата: на сред небето на 45 градуса към изток ще има отворено пространство, ясно, никакво облаче няма да има. Казвам: „Добър човек има”. Щом има добър човек, небето е ясно. Ако се заоблачи, пак ще остане един прозорец, понеже неговите мисли постоянно го свързват с другия свят. Там, дето мислите текат, небето е ясно, парите се отдалечават. Туй, което говоря, може да го наблюдава всеки. Направете някой път опит. Като отивате в някое село за пръв път, ако над селото седи мрак, няма ясно небе, там са обикновени хората, няма добри. Ако е светло, то има един гениален, един талантлив, един добър обикновен човек. Ако има един добър талантлив, добър гениален и добър любящ човек, веднага ще видите, като се приближавате в туй село, отдалече още на 10–15 километра, радост има в сърцето ви. Цялата местност трепти, усеща се някакво ухание, из въздуха се носи. Знаете какво влияние ние хората имаме върху растенията. Ако човек с покварена мисъл в себе си, тури гърба си на едно дърво, изсъхва дървото.

Досега хората не знаеха много за Млечния път. Българите даже го наричаха „Кумова слама”. Те си имат

едно особено народно обяснение за образуването на Млечния път. Според тях, някой си отишъл у кума си да краде слама. Като я натоварил, из пътя сламата попадала и от това се образувал Млечният път. Такава особена идея имали българите за Млечния път, но тя не е научна.

Това е един анекдот, то не се отнася до вас, давам го само за изяснение на идеята – една българка от доста високо произхождение, било я страх от дъжда. Капка да не падне отгоре. Треперела от дъжд. Мъжът ѝ бил земеделец, ходил на нивата, върнал се един летен ден, съвсем измокрен от дъжда. Тя му казва: „Я, както си наквасен, иди да донесеш вода, понеже аз не мога да изляза, да не се наквася. Ти и така си мокър, защо и аз да изляза да се намокря?“ Той взема котела с вода и го излива върху нея и ѝ казва: „Сега и ти си мокра, може да идеш за вода“. Едно неразбиране на въпроса. Дойде ли въпрос за вода, аз трябва да ида, да не казвам дали съм мокър или съм сух. В живота, ако мъжът обича своята другарка, той ще каже: „Аз ще донеса вода“. Пък, и тя, като го види, да вземе котела, и тя да не чака, но и тя да отиде от любов.

Някои от вас, учениците, сте мокри, някои сте сухи. Между вас има два вида: едните са мокри, другите са сухи. Всичките спорове стават между сухите и мокрите. Сега, като се карате, аз си казвам: мокри има и сухи има, и е въпрос кой да донесе вода. И тогава в моя ум изпъква едно разрешение: по Любов трябва да стават всичките работи. И служението на Бога трябва да става по Любов. Ние не можем да разберем света, ако нямаме Любов.

Женени

Аз в своите изследвания само на едно място видях една млада мома, на която показалецът беше с 1,5 сантиметра по-дълъг от средния пръст и стърчеше нагоре. И като я видях, казах: тук има един характер такъв, че и Земята да се разруши, тя ще направи пак това, което тя си знае! Тогаз ми дойде на ум за оная българска жена: имало една упорита жена. Под думата „жена“ аз разбирам друго – едно проявление на човешкия характер. Един анекдот е това. Отиват мъжът и жената на нивата. Мъжът казва на жена си: „Да съберем покосеното сено”. Тя казва: „Не е косено! То е стрижено!” „Косено е!” „Не! Стрижено е!” Той излязъл от търпение и взел я, и я хвърлил в реката. Тя потънала надолу и си издигнала ръката, и пак с ръката правела знак, че е стрижено. Той тръгнал да я търси по реката нагоре, срещу течението. Попитали го: „Какво търсиш?” Той казал: „Хвърлих жена си в реката, но тя не отива надолу, а нагоре по реката, срещу течението”.

Харесвам онзи пример у българите. Един имал много своенравна жена. Той каквото казвал, тя казвала всичко обратното. Един ден отишли на ливадата да косят. Той казва: „Събирай косеното сено”. Тя казва: „Не косено, но стригано”. „Не е право стригано, аз го косих с косата.” Взел, че я хвърлил в реката. Казва: „Жена, кажи, че е косено, да те извадя!” Тя казва: „Стригано е!” Показва с двата пръста, че е стригано. Не се плаши, че може да се удави, но мнението си го държи, поддържа своето убеждение, че е стригано. И тя е права. Мъжът казва, че е косено. То е косено само на една страна. Ножиците имат две страни: те, като се съберат, го косят. Тя казва: „Косено е, защото косата е една част от ножицата. Ако не беше ножицата, какво щеше да правиш?” Той е

буквоядец, казва: „Коса е това”, че той го косил. Казвам, кое е право да се каже: косено или стригано? И той е прав, и тя е права. Той вижда само едната страна на ножицата, тя вижда двете страни на ножицата.

Туй са психологически процеси. Ти правиш добро на някой човек. Ти мислиш едно, той мисли съвсем друго. Той има съвсем друг интерес, има друга замисъл. Може хората всякога да ти припишат туй, което не е. Ти ще вярваш онова, което е вътре в тебе, то е вярно. Човек всякога ще вярва на себе си повече, отколкото на хората. Ако вярва повече на хората, по-малко на себе си, то е криво. Вярвай повече на себе си. На хората вярвай толкова, колкото на себе си. То е правилото. Ако вярваш на тях повече, ти ще влезеш в кривия път. Всеки един човек трябва да вярва повече на онова, което е вложено в него. То е право.

Синът на една вдовица се оженил за една млада, красива мома. Свекървата не обичала снаха си и постоянно търсела случай да ѝ напакости. Да я бие, не се решавала, защото снахата била силна, здрава жена. Свекървата често си говорила: „Защо родих и отгледах този син, да го дам в ръцете на тази чужда жена да му заповядва?“ Един ден тя намислила да отрови снаха си, да се освободи от нея. За тази цел тя омесила прясна питка със сирене, турила в нея малко отрова и я опекла добре. Тя занесла питката на снаха си и казала: „Дъще, омесих една прясна питка със сирене. Хапни си от нея, да придобиеш сила. Днес много работи, трябва да се подкрепиш.“ Понеже снахата имала още малко работа, взела питката и я турила настрана. В това време един просяк похлопал на вратата и поискал малко хляб. Снахата веднага излязла и дала питката на просяка, като си помислила: „Ще дам питката на този беден човек. Аз всякога мога да си направя такава питка, а той не може.“ Прося-

кът турил питката в торбата и продължил пътя си. На пътя някъде го срещнал един пътник, който умираше от глад, понеже идвал от далечен път. Той спрял просяка и го запитал: „Можеш ли да ми дадеш парче хляб? Умирам от глад.“ Просякът веднага извадил питката от торбата си и му казал: „Заповядай, хапни си сладко и бъде благодарен!“ Пътникът изял питката, но с това заедно намерил смъртта си. Какво излязло накрая? Пътникът не бил друг някой, а синът на лошата свекърва. Значи иска ли човек да направи зло на някого, той го прави на себе си.

Аз не зная колко хора има сега в света, които да са се оженили съзнателно. Хората ги женят, те сами не се женят. Българите казват: „Или се млад жени, или се млад калугери“. На младини хората сами се женят, на средна възраст други ги женят, а на стари години дяволът ги жени. Това е българска пословица. Какво искат да кажат българите с нея, аз разбирам това, познавам българите, но не искам сега да разpravям тази работа. Аз виждам каква е тяхната философия. Когато казват, че на младини човек сам се жени, значи на младини Бог те жени. Щом не изпълняваш волята Божия, хората те женят. Щом хората не могат да те оженят, дяволът ще те ожени. Щом дяволът те ожени, ти ще умреш – нищо повече.

Българите как се женят? Ще се явят най-първо стари баби, не зная как ги наричат – сватите, ще почнат отдалеч да увещават, казват: „Не мислите ли да я задомите, има красив момък“, че той е такъв – онакъв, тя ще живее щастливо, те са богатички хора, заможни хора, ще бъде гледана като „писано яйце“. Все са „писани яйца“, и тя ще бъде „писано яйце“. И майката няма да каже на дъщерята истината, а казва: „Ти ще живееш жи-

вот!“ Щом се оженят, дъщерята казва: „Мамо, ти каза тъй, ама ние не живеем, както каза“. Майката казва: „Мама, и ние с баща ти така живеем, тъй се мъчим“. И тази дъщеря ще проповядва на своята дъщеря, че ще живее щастливо! Така се жените вие. Но ще кажете: „Тъй е направен светът“. Не женете, никога никого не женете, разбирате ли!

Когато една мома израсне, продават я на един момък. Същото е и със сина – чакат го да израсне и го продават. А после се чудят, че са нещастни. Стига вече сте продавали! Като дойде някой, кажете: „Нямаме дъщеря или син за продаване, за женене!“ Как ще ожениш твоя син, за кого ще го жениш! Как ще ожениш ума и сърцето си, кажете ми!

Мислите ли, че като ожените дъщеря си, ще постигнете своите идеали? Не, ще я поставите на същите страдания, през каквито и вие сте минали. Мислите ли, че като свършите училище или като забогатеете, ще постигнете своите идеали? Не, пак страдания ви очакват. Който жени дъщеря, той трябва да ѝ даде в наследство любовта си.

Ние бързаем в света, искаме да израснем. Младото момиче иска да израсне, по-скоро да се ожени. Какво значи да се ожениш? Някое, като не е израснало, нещо като не е узряло, как ще се жениш? На български „женя“ значи да оженеш узрялото. Зеленото жене ли се? Казва: „Да го оженим!“ Не, не се женят нещата така. Турците имат една поговорка, казват: „Ако ми е късмет, на краката ми да дойде“. Късметът при краката на доброто иде. Като си добър, късметът иде при краката ти. Като не си добър, при краката не иде.

Разправят за една баба, която се молила на Господа.

Един искал да се подиграе и взема един кошер пчели и ги изгърсва при нея, мислил, че ще жилият бабата. Като изгърсил целия кошер, всичките пчели се превърнали на жълтици, станали звонкови монети 12 кила. Отива на сутринта да види подула ли се е бабата, гледа – тя седи и дрънка парите.

Днес съвременните хора говорят за възпитание на младите, прилагат ред нови правила и методи, въпреки това малко постижения имат. Защо? Защото са се отклонили от първичния живот. Майката дълго време учи дъщеря си как трябва да живее, но все ненаучена остава. Питам: как възпитават птиците малките си? Как им предават науката за живота? Когато един птичи син ще се жени, той съветва ли се с майки и с баща си коя другарка да си избере и как да живее? Той не се съветва с тях, защото тази наука е вложена в него. Майката и бащата не правят въпрос даже, защо синът им избира тази, а не онази мома за своя другарка. Те са напълно съгласни с неговия избор. Когато пчелите се роят, майката и бащата напущат стария кошер, оставят го на синовете и дъщерите си, а те отиват в нов. Същият закон се прилага и между птиците: старите напущат гнездото си, оставят го на младите, а те започват да си правят ново гнездо. В човешкия свят е точно обратно: майката и бащата остават в старата къща, а младите излизат вън, на нова къща. Аз изнасям тия факти, за да обърна внимание на обстоятелството, че откак хората са се отклонили от правия път, те са забравили всичко онова, което първоначално им е било предадено и днес отново го учат. Те се намират в противоречие и често се запитват: „Кой ще ни учи? Кой ще ни възпитава?“ Те забравят, че тия знания са вложени у тях и лесно ще ги възобновят. Когато се върнат към първичния живот, към живота на чистотата.

Да се откажем от старите пътища! Да обикнем хората като свои братя и да не пожелаваме техните имоти, техните жени и деца. Какво правят сегашните хора? Една мома харесва някой момък и пожелава да се ожени за него. Майката съдейства на дъщерята. Започват да канят момъка, да го гощават с кокошки, с агънца, докато го завъртят. Той неусетно влиза в капана. Това не е женитба, това не е никакво съдружие. На такива хитрини, именно, се дължат нещастията в света. Така хората са продали своите идеали, своите велики стремежи. Така и до днес още продават любовта. Мъжът и жената не са създадени за удоволствие в света. На тях е предоставена велика работа. Като види момата, момъкът казва: „Какво лице! Какви червени устни!“ Така е, но това не е истинската мома, тя е направена от кал. Днешните мъже и жени са направени от кал, те трябва да се върнат към времето, когато са били създадени по образ и подобие на Бога. Жена или мома, в прав смисъл на думата, е оная, на която сърцето е пълно с чиста, велика любов. Мъж и жена, в прав смисъл на думата, са ония, които за какво благо не се продават. Първите човеци се продадоха за една ябълка. Днес всички хора ядат същата ябълка.

„Осигурихме я!“ Е, где са тези осигурени семейства днес? (...) Това е един горчив факт вътре в дълбочините на самия живот. При такива условия как може да бъде животът щастлив? Аз не съм против мъже и жени. Законът е един и същ. И момъкът може да бъде така продаден, както и момата. Продаване е, когато един човек изгуби в себе си най-възвишеното, най-благородното. Какво остава тогава у човека? Нищо не остава в него. Какво, нима един момък, който влиза в един лош живот, не се продава? И за каква цена, той си знае! Казвам: този момък не само че се продава, но и много евтино се продава. И сега, ние ще седим в народното събрание, по

амвоните на църквите и оттам ще говорим за морал, за поправянето на България. И оттам всички се провикват: „Разсипаха нашето отечество!“ Разсипаха нашето отечество! Че вие отечество не сте имали! Аз наричам отечество онзи дом, дето брат брата не е убил, дето братя и сестри живеят в любов.

Преди няколко дни дохожда при мене една моя позната, която ми казва: „Много съм нещастна. Искам да ми дадеш едно обяснение, защо са тези страдания, които сега прекарвам. Аз не искам да казвам, че това било волята Божията. Тъй, едва започна нещо, докарам го до един край и веднага се разваля. Имам един мъж, не мога да живея с него, употребявам всичката си воля и вече съм решила да работя, да си живея сама. Всичко внасям и пак не върви.“ Казвам ѝ: „Искам да ти кажа, но има нещо, което ме спира“. „Че какво е то?“ „Има нещо, което ме спира.“ „Защо?“ Гледа ме тя. „Хайде, казвам, ще направя едно усилие, само един факт ще ти изнеса и той е следният: преди стотици години, то бе във времето на богомилите, ти си била дъщеря на един знатен български велможа. Баща ти бил много богат и влиятелен. Ти си имала един брат, който се запознал с богомилите и поискал за тяхното учение да пожертва всичко. Но ти, като влиятелна, чрез своя любовник си успяла да го разубедиш. Ти си обичала брат си много и си успяла да го възвърнеш от неговите свещени идеи и да го убедиш, че туй учение е черно, че то е от дявола. Как така той може да уронва своя престиж! И си го възвърнала в света. От този ден започват твоите нещастия. Този твой брат е днешният ти мъж.“ Тя казва: „Разбрах сега, ще поправа грешката си“. И започва да ми навежда факти, как у него се пораждало желание да стане свещеник. Тя и сега се противопоставяла и му казвала: „Не, ти всичко ще станеш, но не и проповедник!“

Сега, като ви разprávям тия неща, вие ще си кажете: това са забавления за хората. Това не е за забавление. Когато аз говоря, аз не забавлявам. Аз мога да приведа факти, които съществуват, и които не съществуват. Вашето нещастие, както в миналото, така и сега, се дължи на туй велико престъпление! Тя спира своя брат, спира и своята еволюция.

Има пророци, които са предсказали неща, които сега стават в нашите времена. А пък сега се предсказват неща, които за бъдеще има да станат. Кажвам: не би ли било полезно, ако вие знаете какво има да стане с вас за бъдеще? Къде е мъчнотията? Мъчнотията е, че всички вие ходите с була. Българите, когато венчават една мома, турят ѝ було. Едно време туряха доста плътно було, да не вижда. Сегашните була са тънки, вижда. Едновременно бяха плътни, че като върви булката, нищо не вижда. Не се знае нейното състояние. Някой път ще дигне булото, ще целуне ръка и като се ожени, ще го носи две, три седмици, един месец. След туй трябва да ѝ хвърлят булото, ще дойде деверът, понеже той носи голямото знаме, ще насекат пръта на три парчета, ще заведат булката на чешмата, ще я поумият, ще я поокъпят и ще хвърлят парчетата на юг, на север, на изток, ще ѝ дигнат булото и тя ще се освободи, ще стане вече като другите хора, ясновидка, вижда всичко напред. Сега вече вие, културните хора, тия работи не ги правите. Старите българи ги правеха. И Мойсей, като отиде на планината, и той се върна с було. Без було отиде, с було се върна.

Един българин се оженил за млада, красива мома. Той бил доволен от нея, но само едно не ѝ харесвал – не могла да работи. Тя била слаба, нежна, скоро се уморявала. Той се разговарял с Господа: „Господи, защо ми

даде толкова слаба, нежна жена, да не може да работи?“ Бог взел тази жена при себе си и след време му дал втора: здрава, енергична, способна за всякаква работа. „Сега, Господи, съм доволен.“ Обаче, в скоро време той започнал да се оплаква и от нея. Защо се оплаквал? Често го биела. Щом не постъпвал както трябва, тя го набивала на общо основание.

Сега и на вас казвам: и вие като този българин може да минете и през едното, и през другото състояние. И двете състояния ще ви натъкнат на противоречия: в първия случай ще бъдете недоволни, че всичките ви желания не са задоволени, във втория случай желанията ви ще бъдат задоволени, но ще ви бият. И в двата случая сте в противоречия, които сами си създавате. Като не разбирате причината за противоречията, обвинявате Бога, природата, условията. „Защо природата не ми е дала повече блага?“ Не говориш истината. Природата е крайно щедра. Тя дава на човека колкото иска. Важно е, че той не може да се справи разумно с даденото, поради което изпада в противоречие.

Тя е на 50 години, не много красива. „Имам голяма тъга, голяма скръб. Намирам се в ада. Умря мъжът ми.“ Рекох: „Отървал се е.“ Тя каза: „Не можахме да живеем с него“. Слушам, че тя има голяма скръб. И иска аз да ѝ помогна. Рекох ѝ: „Не мога да ти помогна. На скръбни хора аз не помагам. И не мога да ти взема скръбта. Тя е твоя. Ти ще си я носиш.“ Най-първо тя искаше да представи, че той е причината, че умрял. „Той дойде в Търново и умря. Ако не беше отишъл в Търново, щеше ли да умре? Ако беше останал в София, щеше ли да остане жив?“ Какво я интересува сега това? Казах ѝ: „Ако беше останал в София, щеше още 3 години да бъде жив“. Тя каза: „Защо не остана жив?“ „Има си причини. Трябва да си го заставила. На човека му е дотег-

нало да живее с тебе.” Казах й: „Чакай да видя мъжа ти”. Тя извади портрета му. Като гледах портрета, казах й: „Вие сте били двамата много спривави. Ти си била „много добра” и си искала да го направиш и него „много добър”, та много си го пилила. Та като си го пилила, изпилила си го.” Изведнъж тя каза: „Той беше много добър”. Казах й: „Не сте си отстъпвали”. Тя каза: „Той беше много добър. Тридесет години той отстъпваше, но последните 3 години не отстъпваше.” Тридесет години той отстъпвал, а пък тя не отстъпвала, а пък през 3-те години човекът се опълчил и казал: „Не отстъпвам вече, 30 години отстъпах!” Там беше всичката погрешка. Това станало причина той да умре. Казах й: „Ако ти беше отстъпвала 3 години, той щеше да бъде жив”. Тя каза: „Аз искам да се освободя”. И трябва да й намеря средство да се освободи. Казах й: „Ще четеш Евангелието на Йоана и след 15 години ще дойдеш пак да си поговорим”. Тридесет години мъжът й отстъпвал и тя го пилила и й израснали мустаци.

Тук преди години имаше един господин, той беше евангелист; оженва се за една жена, която свършила американско училище. Оженват се, но не могат да живеят двамата. Различават се в своите възгледи. Той биел жена си и тя ми разправя своята опитност. Съблича я, изпъжда я вън, тя се моли, и той казва: „Не те искам, да се махнеш оттук!” Един ден, казва тя, в мен стана промяна, като че се превърна сърцето ми, намразих този мъж и му казах: „Отсега нататък аз ще ти покажа коя съм. Аз не те искам!” И този непреклонен юнак оттам насетне започнал да плаче, коленичил пред жена си, молил се пред нея, той плаче, тя го изпъжда. Той станал като дете.

Тази, слабата жена, изпъжда мъжа си. Как ще си обясните туй? Това е един факт. Тя искаше да го обясни. Аз

й казвам: „Не го обяснявай. И да го обясняваш, не може да се обясни.“ Човек, който прави зло на другите хора, той все едно прорязва своите артерии и изтича кръвта му, а щом изтече кръвта, той ще отслабне. Стават такива процеси, и в духовния свят става един физиологичен процес. Пускат ти кръвта и изтича твоята сила – обезсмисля се животът ти, не ти стига умът за нищо. И най-силният човек, който така постъпва, ще се обезсили. Един фатален закон е, никой не може да го избегне. Затуй казвам: силен е онзи, който помни в ума си, че всякога трябва да бъде абсолютно справедлив, любещ, съзнание да има. Не да удовлетворява желанията на хората, но да бъде справедлив спрямо другите хора както към себе си.

Млада дама софийка дохожда при мене преди 4-5 месеца да ме пита какво да прави с мъжа си. Женена била от преди няколко години, имала две деца, но сега не може да го търпи, не иска да живее при него. Казвам ѝ: „Сега вече е безпредметно да ти давам съвет. Ако беше дошла преди време, щях да ти кажа да не се жениш, но сега вече е късно. Защо не го обичаш?“ „Няма нищо интересно в него, цял ден седи като някой кюп.“ Казвам ѝ: „Мен не ме интересува това, че сега седи като някой кюп, но как хареса този кюп преди да се ожениш?“ „Е, тогава беше търговец, имаше добро положение, а сега е закъсал, нищо няма. Аз съм чиновничка, работя, а той седи, няма 5 пари в джоба си. Аз не съм доволна от това положение. Не зная сега какво да правя с него.“ „Сега няма какво да правиш, ще си го държиш като писано яйце. Виждам, че преди да се ожениш за него, ти си обичала друг.“ „Да, сега не мога ли заради него да напусна мъжа си?“ „Ти си обичай онзи, а пък си дръж този мъж.“ „Как така?“ Аз нищо не ѝ казвам, но виждам, че ако тя напусне мъжа си, той ще я претрепе. Този човек ще ѝ

каже: „Докато имах пари, добър бях. А сега, като осиромашах, вече не ме искаш.“ Той ще я претрепе. Друго разрешение няма – ще обича първия, а ще гледа този и ще остане при него. Друг съвет не мога да дам. Това не е най-доброто, не е най-умното, но в дадения случай е относително добър съвет. Още повече, че има две деца с него. Той не е толкова лош. Ще си го държиш – нищо повече. Такава ти е съдбата.

Една красива китайка се оженила за един богат търговец, но той фалирал, започнал да живее друг живот и станал много умен човек, философ. Понеже вече нямал предишното богатство, а това, че е философ, това не я задоволявало, тя си намерила един ден един богаташ, китаец с много пари и казала на мъжа си: „Ти си мъдър човек, но дотегна ми да живея в беднотия. Твоята философия не ме ползва. Освобождаваш ли ме да живея с еди-кого си по-добре?“ Той ѝ казва: „Освобождавам те, радвам се, че си намерила подходящ другар“. Но настъпила икономическа криза в Китай и повикали този философ да оправи това кризисно положение и той станал първият човек в Китай. Тогава жена му искала да се върне при него и му казала: „Да заживеем както по-напред!“ Той взел чаша с нектар, разлял я на земята и казал: „Събери това масло в чашата. Ако можеш да събереш този нектар в чашата, тогава и ние ще можем да заживеем както преди.“

Аз имах случай да видя как мъж и жена се карат. Това беше във Варна. Мъжът биеше жена си, а тя му казваше: „Бий ме колкото искаш! И да ме убиеш, аз не искам да те видя.“ В това време влиза в къщата им един техен познат и като вижда, че мъжът бие жената, хвърля се върху него. Обаче жената, от своя страна, се нахвърля върху гостенина и казва: „С какво право се бър-

каш в нашите работи? Ние сме мъж и жена, ще се караме, ще се бием и пак сами ще се примирим!“ Казвам: каквото и да говорите, както и да философствате, мъжът обича жена си и жената обича мъжа си. Те могат да се карат, да се бият и пак ще се сприятелят. Такъв е днес човешкият живот. Ако влезете в едно стадо от свине и ударите една от тях, колкото и да са били разпръснати преди това, всички заедно ще хукнат да бягат. Същото може да се каже и за хората: колкото и да са разединени външно, между тях съществува едно общо съзнание, което ги свързва.

Ти живееш с една жена, която не разбираш и казваш: „Дотегна ми тази жена!“ Българите много вярват в късмета. В това отношение аз съм правил няколко опита. Познавах един българин, който не можеше да търпи жена си. Казвам му един ден: „Ти знаеш ли, че жена ти е много късметлийка? Всичкият късмет на дома ти зависи от нея.“ „Не думай!“ „Истина ти казвам. Каквото каже тя, всичко ще стане.“ „Ама аз съм я бил няколко пъти.“ „Не я бий, ако искаш да ти върви. Гледай я като писано яйце. Ако я гледаш добре, на целия дом ще върви добре. Ако не я гледаш добре, и Господ няма да ти помага.“ „Право ли говориш?“ „Право говоря. Тя е царска дъщеря.“ „Че как е дошла до този хал тази царска дъщеря?“ След една година той ме срещна и ми каза: „Много ти благодаря! Както ми каза, така излезе. Тя наистина била много късметлийка.“ И наистина, той я обикна, измени погледа си към нея. Срещам и нея, и тя ми благодари: „Много ти благодаря, дето даде този съвет на мъжа ми. Дано Господ го задържи в този път.“

Така трябва да мислите всички. Вие имате една жена, която Господ ви е изпратил. Като отидете в онзи свят, там ще я видите като ангел, който, за да дойде на Земя-

та, се е въплътил в човешка форма. Без нея вие не можете да живеете. „Как така?“ Така е.

В моите изследвания срещнах една много красива снаха, оженена. Казва: „Очите ми ще останат отворени“. Рекох: „Защо ще останат отворени очите ти?“ Казва: „Моят възлюбен ми обеща, че като се оженим, ще ми направи едно кюркче от лисича кожа, предницата ще бъде от лисича кожа, от сукно ще бъде кюркчето, а отвсякъде заобиколено с лисича кожа. Но тъй се случиха времената, че не можа да ми направи. Каза ми, че като се оженим, ще ми направи кюркчето.“ Казва: „И досега не ми направи кюркчето. Вече как съм се женила 10 години, и кюркче не ми направи. Ще останат очите ми отворени.“ Питам я: „Защо не ти направи?“ Казва: „Ловджия беше. Таман спечели малко пари за едно кюркче, хайде ще си купи едно чифте. После ми казва: ще убия някой вълк или лисица, за идната година ще ти направя. Идната година като дойде, погледнеш – ново чифте излязло, него ще купи. Десет години ту едно чифте, ту други купува, кюркчето не иде.“

Слушайте, не се женете без кюркчето! Кюркчето понапред да дойде, че тогава се женете. Казвам: не отлагайте, не се женете без кюркче. Кюркчето да дойде, на място да е. Аз разбирам защо искаше тя тази лисица, разбирам какво значи лисица: тя иска да има гъвкавостта и подвижността на лисичия ум. Лисицата е много умна, много хубави черти има. Много пъти тя не се разправя с кучетата, маха опашка на едната страна, на другата страна. Тури опашката на една страна, то иде подир опашката, обърне я на другата страна, то гони в тази посока. Те гонят опашката ѝ, тя си върви по пътя. Лисицата направила опашката да страда, но тя – никога.

Ще ви приведа пример за един български съдия, председател на окръжния съд, в когото една мома така се беше влюбила, че трябваше непременно да се съберат, не можеха един без друг. Ако не се съберяха, без друго щяха да умрат. Такава любов! И действително, ожениха се, 10 години живяха заедно и най-после тия хора се разоставиха. Е, питам сега: как стана тази работа, че се развали тяхната любов? Някой ще каже: друга някоя жена е влязла под кожата на мъжа. Някой пък ще каже, че някой мъж е влязъл под кожата на жената. Как е възможно цял мъж да влезе под кожата на една жена, и цяла жена да влезе под кожата на един мъж? Какви са тези хиперболични думи? Как се влиза тъй? Аз бих желал да зная туй изкуство на влизане под кожата. Не, не е влязъл някой мъж, ами тази жена иска да напусне мъжа си, нищо повече. Тя иска да го напусне, а се оправдава, че някой друг мъж влязъл под кожата ѝ. Или мъжът иска да напусне жена си, а се оправдава, че някоя друга жена влязла под кожата му. Тъй седи въпросът. Някой път аз казвам, че грехът е нещо външно. Така е, външно е, когато имаме предвид отношенията ни към материалния свят. Грехът не произтича от Бога, но от човека. Той е изобретение на човека, създаден е от него.

Сегашните хора казват: „Красивото в живота не седи в жененето, но ние искаме да се влюбим, за да почувстваме какво нещо е любовта“. Тяхната любов аз уподобявам на състоянието на тия, които пият шестгодишно винце, седнат на масата, заръча си всеки от тях по половин килце винце, пийнат, развеселят се и започнат: „О, вино, вино, руйно вино!“, замислят се дълбоко, пият една чаша, че втора, че трета и започват отново да пият. Ако е някой българин, провикне се някоя българска песен: „Заплакала ми е гората, гората, още и планината“. И

наистина плаче гората, това е много вярно. Плаче гората, че е изсечена, че е изгорена. Плаче гората, но от кого? От човека. Такива са сегашните любовни чувства на хората – чувства на винцето. Няма нищо установено.

За мене всички онези хора, които са се влюбили, вървят в тъмно, без никаква цел, и пътят, по който вървят, има трапища. По 1, по 2, по 3 метра, че като се върне влюбеният на сутринта, ще го видиш, че все е охлузен някъде. Или ръката, или кракът изкълчен. И затова влюбеният е все неразположен. Сърцето го боли. Няма по-лошо от влюбването. Друг е въпросът да обичаш. Ако човек вечерно време ходи, без да падне в някой трап, за него казвам: очите му се отворени. Вече съвременните хора са започнали да гледат къде стъпват, особено когато са се парили от влюбването.

Веднъж в своите изследвания срещнах една жена, тя ми разправяше своя опит. Казвам: „Мога ли да го кажа на моите ученици?“ „Може, но не ми казвай името.“ Тя казва: „Аз съм от високо, благородно произхождение. Но не знаех какво е любов. Такива работи не знаех. Млади момци се явяваха, но 5 пари не давах за никого. Ожених се и живях с мъжа си 10-15 години. Един ден се влюбих в един хлапак, чудя се на себе си, аз ли съм или не. Защо го обичам, и аз не зная. Но постоянно седи в ума ми, безпокои ме. Легна да спя – за него мисля, стана – за него мисля, непрекъснато ми е в главата. Окъсани му дрехите, ще мисля за окъсаните му дрехи. Скъсани му са обувката, шапката, търся да му купя нова шапка, да му купя нови дрехи. Купувам му нова шапка, пак лошо, турям му нови обувка, пак лошо, наготвя хубаво, все лошо. Чудя се какво да правя, я ми дай един съвет!“

Още не съм ѝ дал съвет. Не е подигравка, много сложен въпрос. Ако бях на нейното място, и аз не бих знаел

какво да правя, и ако бях на мястото на хлапака, пак нямаше да зная какво да правя. Аз вземам нещата тъй: хлапакът, това е един стар осиромашал аристократ, когото външните условия са изменили, но вътрешните условия той си ги има запазени в него. Той отвън 5 пари няма, но вътре има високо мнение за себе си, от това не се е освободил.

Ние живеем в най-свободните времена, а много сме се ограничили, понеже сами си създаваме ненужни подозрения и съмнения. Едно време в България мъжът замине в странство и 10 години се занимава там с градинарство, жена му има доверие. Той след 10 години се завръща, носи придобитото. Тя няма никакво съмнение в него. Сега живее при жена си, всеки ден го следи като стражар, къде ходил, с коя се срещал.

Преди няколко години една мома бе убита в София от своя годеник, защото му изневерила. Защо любите двама? Един е достатъчен. Всяка мисъл има свое определено място. Ако не любите някого, не го лъжете, кажете му истината и той ще си намери друга. И в религиозно отношение хората страдат от същата любов. Казвате: „Да любим!“ Знаете ли как се изразява любовта? Който желае много, прави грях, а който направи грях – страда. Който греши, е лош човек, но който греши и не се разкайва, е по-лош; който греши и не се разкайва, нито се моли, е още по-лош. Всеки, който не се разкайва, а се моли, е лицемер. Лицемерът е най-лош човек в света. Има в света два вида лъжи, два вида грехове. Като казвате, че любите някого, а го лъжете, вие постъпвате като крокодилите: когато обичат някого, те го обливат със сълзите си, за да стане по-гладък, да могат по-лесно да го гълтат. Не, хората не се нуждаят от такава любов, но от любовта на малките деца. Малко дай, но от сърце.

Ако мъжете и жените бяха приложили тази философия в живота си, домовете и обществата щяха се изменят, да се подобрят. Баща, майка, деца, учители, свещеници, съдии, всички мислят за велики идеи. Те мислят, че са велики хора на този свят и по-велики от тях няма. Питате: „Защо страда светът?“ Той страда от „велики“ хора и идеи. „Отличен проповедник е“, казват за някого, велики идеи проповядва. Да, от „велики“ идеи страдаме всички. И евреите имаха велики идеи, те искаха да станат богати и се възгордяха, че са избраният народ, че имат 33 хиляди обещания от Бога, но Христос им показа, че величието на човека стои в това – да стане малък като дете. Само тогава Бог ще бъде на негова страна.

Щом станеш светлина, ти на много работи има да се научиш. Ако останете незапалена свещ на 70–80 години, побеляла главата, никога досега да не сте се запалили, сърцето било студено, какво ще научите? Нямайте никакъв любовен роман. Аз от всички българи съм срещнал само един баща, той искрено ми казваше, че съжалява, че дъщеря му нямала любовен роман с никого. Че ти си се родил да се запалиш, ако не гориш и пет пари не струваш. Свещта трябва да гори. Че какъв морал е това? Че ако ти не гориш, това е безморалие. Ако гориш, ще се определи степенята на твоя морал, добре ли гориш или димиш. Другите казват: съвсем безопасна работа е, не гори тази свещ. То е един нов начин за гледане. Кое е по-хубаво? Всяка една погрешка е възможност за една добродетел.

При мен идат някои, казват: еди-коя сестра закъсала. И сега, наскоро, дойде една млада жена, не я знаех откъде, за пръв път я виждам, някой от Русе я препоръча, някоя си друга Мария, и нея не я знаех, пратила я, и ѝ казва: „Ти, като идеш при Учителя, той ще уреди рабо-

тите”. Дойде тя и се оплаква, нещастна. Нямала подслон, къде да се подслони. Раздала си парите, всичко туй. Търси подслон и някой да я храни. Аз, като я гледам, доста е здрава, и доста красива, казвам: за Слава Божия е! Казва тя, че се оженила и се развела с мъжа си. За Слава Божия! С един мъж е живяла оженена; и най-после взема я друг, който я излъгва. За Слава Божия! Казвам: сестра, ти искаш да бъдеш щастлива – говоря й за Бога, тя не иска да знае. За Бога – не. И то е за Слава Божия сега! Тя за Господа ни най-малко не се интересува. Ама, иска туй, да й уредя външно работата. Казвам: „Слушай сега, за Слава Божия, аз да съм на твое място, ще ида да работя. Слуга ставам.” Тя била чиновничка, знае печатарство, но вече живяла, не иска тя да става слугиня. Пък и мъчно се намира работа. „За Слава Божия, казвам, ти ще се опретнеш да работиш. Ако беше ти болна, като един инвалид, аз щях да те взема, да те храня, да ти помагам, за Слава Божия, ако няма кой друг.” Тя ме гледа. И казвам: „Иди, и ако не можеш да си намериш работа, ела пак при мен. Трябва сега да имаш вяра в себе си, ще се оправят работите. За Слава Божия!” На себе си казвам: за Слава Божия! И тя ме послуша и си тръгна по пътя. Все ще намериш пак някой да те обича. За Слава Божия! Ще дойдат да ми кажат: „По лошия път тръгнала”. Не, за Слава Божия! Всичко в света е за Слава Божия. Казват: „Ама ти не ги съжаляваш”. Аз обичам хората. Като срещна някого, ама много нещастен, казвам: „За Слава Божия!” То е истинският път.

Тогава и на вас ви казвам туй, което не съм ви казал: вие страдате – за Слава Божия е! Недоволен сте – за Слава Божия! Не се разбирате – за Слава Божия! Че няма братство – за Слава Божия! Добро правите – за Слава Божия! Всичко е за Слава Божия. Този е пътят,

за да се поправи. Друго възпитание няма. Аз съм опитал методите. Може да възпитавате човека, другото е само калайдисване, позлатяване отгоре. За Слава Божия! То е същината. Като кажеш: „За Слава Божия!“, събужда се у тебе онова, Божественото, което има сила и може да създаде всичко. Една дума – „за Слава Божия!“, но да я туриш.

Свободни

Когато правех своите научни изследвания в България, срещнах една млада, 35-годишна жена, която ми разправи своята опитност – как се е справила с една трудна задача. „Ожених се, казва тя, млада и ето, година вече, откак мъжът ми умря. В първо време изпаднах в голяма скръб, не ми се работи, ще полудея, дохожда ми до самоубийство. Обръщам се туктам за някакъв съвет, никой не може да ми каже нещо, което да ме задоволи. Всички ме съветват да се ожения. Започнах да си мисля: първия мъж обичах, той умря. Ако се ожения за втори и умре, тогава? Взех да се плаша. Щом първият умря, и вторият ще умре. Цяла година мислих по този въпрос, но не дойдох до никакво разрешение. Започнах да се моля на Бога, Той да ми даде светлина, да дойда до някакво заключение. Един ден, когато размишлявах, дойде ми една светла мисъл: ако мъжът ми ме обичаше, както трябва, той нямаше да умре. Щом умря, той не ме е обичал. Тогава, нека си върви по работата. След това пак идваха мои познати да ме питат искам ли да се женя. Казвам: „Този, за когото мислите да ме жените, ще умре ли?“ „Ще умре, разбира се.“ „Тогава да си върви по пътя!“ От този момент аз почнах да се развеселявам. Намерих нещо хубаво в себе си, за което трябва

да живея. Започнах да се радвам, че намерих смисъл в живота, и благодарих на Бога, че дойдох до едно правилно разрешение на въпроса.“

Какво прави българинът, когато умре някой? Мъжът се отнасял лошо с жена си, карал се с нея, биел я, но като умре тя, той започва да плаче, вижда добрите ѝ черти. Вика няколко свещеници да я опеят, прави ѝ панихиди на третия, на деветия ден. Прави ѝ 40 дни, 6 месеца, година, иска да се примири с нея. Защо прави това? Да я омилостиви, да не се оплаче на Господа от него. Така постъпва и жената, като изгуби мъжа си, с когото не е живяла добре. Защо не са живели добре? Черният дроб е виновен. Някои казват: „Кой е ходил на оня свят и се е върнал, та да знае какво има там?“ Това е философията на неорганизирания свят. Това са безверниците, които са умни, но не са будни. Вярващите са будни, но не са много умни. Обаче няма безверници в абсолютен смисъл на думата. И най-големият безверник вярва в нещо.

Страданията предшестват любовта. Когато син казва, че обича баща си, той се лъже. Синът обича истински баща си само след като бащата замине за онзи свят. Някоя жена казва, че обича мъжа си. Колко обича мъжа си, тази жена ще познае, едва след като той замине за другия свят. Тогава тя ще си спомня за неговата добрина, ще изнася добрите му качества, ще мисли за него. Същото може да се каже и за мъжа. Докато е жива жена му, той не я цени, не иска да я знае. Щом замине за другия свят, тогава започва да я цени, да разбира какво нещо е загубил. Докато са заедно в семейството, или в едно общество, хората не се обичат. Щом замине един от тях, всички започват да го обичат. Когато Христос беше на Земята, хората не Го обичаха, искаха да се освободят

от Него. Щом напусна Земята, те започнаха да Го обичат, да следват Неговия път.

Сега ще ви приведа един пример из живота, който го е разказала една стара жена, българка на около 85 години. Като била млада, в нея се влюбил един млад момък, змей. Змейт е човек от другия свят. Той се явявал от време на време. Като се отворило Херцеговинското въстание, той отишъл на това въстание. Преди да замине, казал по какво ще познае дали е жив и ще се върне при нея, или ще го ранят и ще умре. В селото някъде имало извор. Тогава той ѝ казал: ако този извор пресъхне и престане да тече, тя ще познае, че той е убит. Ако до края на въстанието не престава да тече, той ще се върне жив и здрав. Този момък имал намерение да я задигне със себе си. Случило се обаче, че този извор престанал. Значи той бил убит и повече не се върнал. Тази мома се оженила, родила няколко деца и после разправяла този случай на своите близки.

Та, когато любовта на някоя мома се развали, това показва, че я любят не само от този, но и от онзи свят. Следователно, когато една жена не е доволна от мъжа си и постоянно се кара с него и намира, че не е учен, че е прост, това показва, че си има друг любовник, от другия свят. Ето защо, онзи от вас, който мисли да се жени, да гледа да не би неговата възлюбена да има друг някой любовник от другия свят.

Сега аз не искам да вярвате в това, което ви говоря. Не е въпрос за вярване. Това е знание, това са факти, които трябва да проверите. И като ги проверите, вие пак оставате на особено мнение. Ни най-малко не ви задължавам да вярвате. Аз разглеждам нещата съвсем материалистически. Вие трябва да знаете, че всеки човек, който е на земята, обичат го най-малко трима души. Един ще го обича от физическото поле, това е неизбежно. Вие

не можете да се освободите от любовта на физическото поле. Друг ще го обича в реалния свят, и трети ще го обича в идеалния свят. Тази идея Христос я е изказал със следния стих: „Голяма радост е на небето, когато един грешник се обръща към Бога“. Защо? Защото той е свързан в невидимия свят поне с един, който го обича. Тогава всички ангели пеят, защото той е станал едно с тях. Следователно онази велика любов, за която ние пъшкаме и мечтаем в света, седи в това, че при тази любов има винаги трима души, които едновременно обичат човека: единият е на физическото поле, другият е в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Най-красивата любов е тази именно, когато един те обича на физическия свят, вторият – в духовния свят, а третият – в идеалния свят. Това ние изказваме още и с думите: „Велико е, когато Бог те обича, когато ангелите те обичат и когато хората те обичат“.

Когато Любовта слиза на земята, прави три връзки: на физическия, на духовния и на Божествения свят. Не направи ли тия три връзки, тя напуща Земята. Такава любов не е трайна. Когато любовта между двама души се съчетава с правдата, истината и светостта, Бог дава своето благословение.

Вечерно време старият човек си сменя брадата и я туря на масата, отдолу е един млад момък, сутрин пак си тури брадата, пред хората той е стар, а отдолу е млад. (...) Той казва: „Един ден и аз ще мога да бъда млад. Да остаря, значи другите хора да знаят, че аз съм стар, а пък аз да зная, че съм млад.“ Старите хора вечерно време отиват да помагат. Любовни работи вечерно време търсят. Вие ще кажете: „Ходят по гуляи, срещи с младите моми, любовни работи правят, пишат любовни писма, цяла нощ не спят“. Как ще ме разберете с вашия ум? Когато си млад, вечерно време какво правиш? Чуд-

ни сте. Пишеш любовно писмо и пишеш от дълбочината на сърцето: „Обичам те. Готов съм да се жертвам за тебе.“ Като обичаш, ще обичаш, да няма думата други значения.

Аз съм привеждал онзи пример за една 85-годишна българка, стара баба, на която баща ѝ навремето не дал да се ожени за този, когото обичала. Сега тя казва на свещеника: „Снощи бях със своя любовник, яла съм и пила“. С кое тяло е била? С онова старческото тяло тя се усеща като млада мома. С кой ум, с кое тяло е правила това? Това са факти. Има един живот, в който човек никога не остарява, един живот на вечните промени. Във вечните промени седи младостта.

Когато младият български момък, чист като росата, среща за пръв път своя идеал в света, той се спира и си казва: „Намерих я, тя е. Сега мога, като Архимед, да определя относителното тегло на телата, да посоча колко сребро, колко мед, колко злато има в тази царска корона. Сега мога, като Нютон, да кажа защо ябълките узряват и падат, защо скалите се търкалят от високо, защо изворите планински се спускат надолу, подскачат, шумят и с бързина текат, защо небесните тела в пространството се движат и се въртят около своите централни огнища. Сега моят ум, моето сърце ми разкриват тази велика тайна на движението в живота, аз мога да ви кажа в какво се състои вечният живот, мога да ви определя неговите свойства, качества, условия и елементи. Аз ги намерих, намерих философския камък, придобих ценния еликсир на живота. Аз мога да бъда смел като лъва, търпелив като вола, летящ като орела, разумен като човека.“ И право е казано: „Открил Си го на младенците“. Този млад момък не е далеч от истината. Той е проумял първообразния език, на който Господ е говорил. Неговите изводи и схващания показват, че той разбира ори-

гинала, от който черпи вдъхновението си. Той говори, мисли, чувства, действа правилно: и граматически, и логически, и философски. В неговата душа има мир и съгласие, няма спор за думата „вечен“ – дали тя трябва да бъде поставена пред или след думата „живот“. „Това е външната черупка на нещата“, казва той. „За мене е важно тя да бъде в моя ум, в моето сърце, да е проникнала дълбоко в моята душа и да крепи моя дух със своя Божествен огън.“

Единственото нещо, което е ценно в човека, това е неговата душа. И ако вие не обръщате внимание на вашата душа, тогава на какво ще обърнете внимание! Ако вие не познавате своята душа, как ще познавате душите на другите хора? Ако вие не можете да обичате душата си, тогава как ще можете да обичате другите хора? Кое можете да обичате в другите хора? Душата. А пък всичко друго, което обичате в човека, то е все едно да обичате дрехите му.

Аз гледам на живота малко по-другояче. Да кажем, че някой момък се влюби в някоя мома. Никакво мома не е това – това е една кукла! Той прегръща куклата. От възък е направена тя. Момата я няма там. Истинският момък и истинската мома никога не може да прегърне – човек куклите прегръща. Помнете това! Как ти ще хванеш душата? Ти не хващаш душата. Ти казваш: „Той направи това!“ Нищо не е направил! Престъплението седи в мисълта, че ние искаме да опетним една душа. Там е престъплението. Не може да се опетни човешката душа! Вярвайте в това, че тялото ви може да се опетни, къщата всеки може да опетни отвън, но да опетни някой вашата душа, това не е възможно. Това, което е излязло от Бога, не може да се опетни. То ще се върне при Бога.

Животът е богатство, а като дойде смъртта, като изле-

зе тази душа от тялото навън, плаче, че е изгубила богатството си, останала е като едно животно в полето. Като една сиромашкиня се скита в пустинята дълги години. Душата минава дълго скитничество в пустинята, докато я намерят онези благодетелни духове и я заведат в небето. Избършат сълзите ѝ, облекат я, заведат я в училище, турят я на хубаво място. Душата каже: „Слава Богу, пострадах, но намерих туй спасително училище!”

Сега, може да се яви друго възражение: „Вярно ли е това, или не? Дали е така?” Ако не вярвате, идете да проверите. Нямам нищо против това.